ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

svatební speciál

vydáno pro vnitřní potřebu 13. srpna 2022, nákladem 6 výtisků

Kája a Vítek

„Muž je lyrický, žena epická, manželství dramatické.“ — Novalis —

„Láska je slepá, ale manželství jí vrací zrak.“ – Georges Courteline –

Milá Kájo,

znám tě od malé špuntice co chodila do světlušek. Špuntice, co ji málokdy zmizel úsměv na tváři, co neustále byla plná energie a nadšeně se vrhla do každého dobrodružství. Oddíl se pro tebe postupně stával druhou rodinou, až jsi se ho nakonec i ujala. Za to máš můj velký respekt. Jak šel čas, z malé špuntice se stala velká a odvážná dobrodružka. Dobrodružka, která ví na čem ji záleží a dokáže si jít za svým cílem. Byli jsme spolu na výpravách, puťáku i expedici v Rumunsku - kde jsi mi mimochodem zachránila koleno :) Tobě to ale nestačilo a šla jsi pořád dál a dál, až se ti povedlo něco, co se nepovede každému. Našla jsi stejně usměvavého a nadšeného dobrodruha jako jsi ty a ještě k tomu jste spolu obešli pořádný kus světa. Chtěl bych vám tedy pogratulovat a popřát, abyste svůj úsměv a nadšení nikdy neztratili a to nové společné dobrodružství si náramně užili.

Pazič

Co si pamatuji a vidím i na fotkách : -) je tvůj úsměv.

Nechť ten úsměv neztratíš ani za 100let.

Murzílek

Moji milí,

rozhodli jste se pro nádherný krok a já jsem přešťastná, že ho můžu oslavit s Vámi.
Teď už budete patřit (k) sobě, ale nebylo to vždycky tak. Když koukám na naše fotky z archivu tak holky v puntíkatém šátku byly nerozlučná dvojka. Těžko by člověk pohledal fotku kde nejsme spolu, ale vše dobré jednou skončí, aby mohlo uvolnit místo něčemu ještě lepšímu. A tak ti, Vítku, s potěšením předávám toto pomyslné žezlo. Teď už na všech fotkách s Kájou budeš ty. Starej se o něj (a taky o ni) hezky.

Velikonoční vajíčka spolu asi barvit nebudete, ale vše ostatní už spolu krásně a hravě zvládnete. O tom nepochybuji a moc vám to přeji.

Mám vás moc ráda. Užijte si tento den a hlavně potom všechny ty další.

Štěpánka
P.S.: A na ty vajíčka klidně kdykoliv příjdu.

Přeju Ti aby tvoje manželství bylo stejné jako teepee, které jsme spolu stavěli.
Velmi komplikované, někdy na první pohled neřešitelné, zřejmě se někdy i zapotíš, ale nakonec bude nejdokonalejší na světě přesně podle Tvých představ.

Jiřík

Milá Kájo,

než Ti začnu gratulovat chtěla bych Ti popsat moji nejsilnější vzpomínku co s Tebou mám.
Seděly jsme spolu, tehdy ještě na Ostrově, na kládách směrem k táboru, kde tábořili Olomoučáci a povídaly si o skautském slibu, skautingu, kamarádství, vztazích v partě a všem, co k tomu patří... Jsem ráda, že jsem tuto chvíli mohla s Tebou prožít právě já.

Chtěla bych Ti do další nové životní etapy popřát, ať využiješ všech zkušeností a dovedností získaných v kodeukovaném oddílu, nemám tím namysli správně zasažené koňáry, bodyčky které jsi používala při bojovkách, ale spíš ty organizátorské schopnosti, co si budem :D, umění se domluvit a dělat kompromisy. Ale také vědět, že v tom nejsi sama a pomocná ruka je na blízku. Protože sdílená radost, je dvojnásobná radost a sdílený smutek, je poloviční smutek. No a v neposlední řadě zkušenost z oblíbené hry Komando - umět se schovat a maskovat :D

Šlo by to napsat i stručněji, něco ve stylu, ať jste spolu šťastní.

Klíště

„Před manželstvím se domníváme, že milujeme, v manželství se to teprve učíme.“ – E. Kästner –

Káji a Víťo

přeju Vám jen samé radostné chvíle, ať se Vám daří ve všem o co se budete snažit.

Nebojím se o Vás, protože spolu dokážete zvládnout všechny nástrahy života.

Nezapomínejte se naučit umět si dát rest, vypnout a na chvíli se nechat unášet proudem.

Hlavně Vám ale chci pogratulovat ke korunovaci vašeho společného snu, za kterým si ruku v ruce půjdete!

Mám vás rád

Rex

Kájo a Vítku,

prvně Vám děkuji, že můžu strávit tento den s Vámi. Přijde mi to jako věčnost, když jste se vydali na cestu kolem světa a já jsem čekala, až se na webu objeví další napínavý článek z vašich cest. Mám radost, že Vaše dobrodružná cesta pokračuje stále dál, i když v trochu jiném duchu. Přeju Vám, aby byl Váš společný život protkán zážitky, láskou a trpělivostí tak, jako doposud.

Verča

Kájo a Víťo,

přejeme Vám aby se tohle manželské spojení co nejvíce zauzlovalo, vydrželo navždy spojené a v průběhu života se čím dál více se utahovalo :)

To, že spolu dokážete velké věci už jste nám ukázali, tak teď se máme teprve na co těšit :) Buďte šťastní, zdraví.... bohatí už jste :), teď už se jen množte!

..MÁME VÁS RÁDI...

Fanta a Lenka

Kája...

Když se řekne toto jméno v souvislosti s oddílem, vybaví se mi vždy malá Světluška s rozzářenou tváří a nadšeným výrazem. Už si ani nepamatuji, kdy přesně do oddílu přišla, ale možno říct, že to způsobila sama příroda. Ke schůzkám jsme využívali hřiště u bytovky a i děti, které do oddílu nechodily, se mohly do aktivit zapojit. A jednou se tak zapojila i Kája... a přišla bouřka.... a ona, spolu s ostatními dětmi, se šla schovat do klubovny. A od té doby je to „naše“ Kája.

Pak, za nějaký čas, odjela s Vítkem někam do světa, někam, kde jsme my nikdy nebyli. Občas se na sociálních sítích objevily zprávičky z cest. Ale nebyly pravidelné a s maminkou jsme se společně nad sladkým karamelem o tebe, Kájo, bály, povídaly si a rozebíraly, co se může a nemusí stát, poplakaly si, ale hlavně jsme na tebe, potažmo vás, myslely.

A pak ses vrátila a vrhla se do vedení oddílu. Začátky nebyly z mé strany vůči tobě vůbec fajn, čas však vrátit nejde, a tak ještě i písemně, přijmi omluvu.

Letošní tábor, na kterém jsem byla po snad 20 letech, a mohla jej opět trávit ve společenství lidí mě blízkých, byl třešničkou na dortu tvého působení v oddíle. Byl báječný. Přes všechny nemoci, noční zimy, nevyspání a občas nějakou drobnost, byl báječný. Podařilo se ti znovu do oddílu vtáhnou staré matadory a ve spojení s mladočhama vše dostává náboj „jako za našich mladých let“ :-) :-) :-). Děkuji, že jsem mohla být součástí.

Jsem ráda, že mohl Myšák složit svůj první slib právě do tvých rukou, děkuji.

Děkuji za to, že jsi... a jak jsem několikrát říkala tvé mamince... jsi v oddíle můj srdeční človíček, moje Světluška...

Irča

„Žijte, cestujte, riskujte, děkujte a neomlouvejte se.“ — Jack Kerouac —

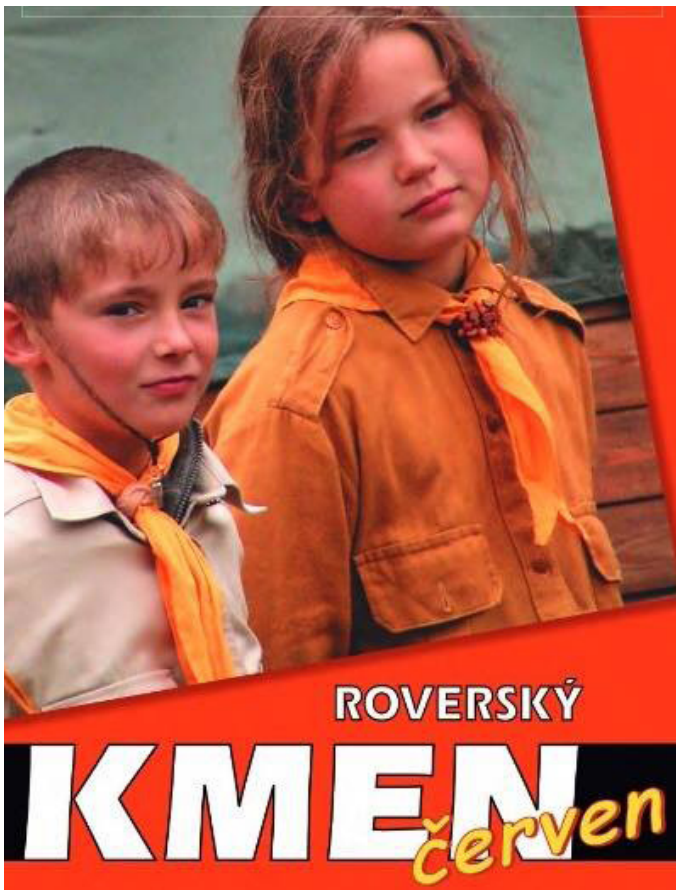

Kája na titulních stranách : -)

Milí rodičové, svatební hosté a ŠESTKAŘI,

*právě se k vám dostalo nejnovější vydání našeho oddílového časopisu ŠESTÁK - tentokrát **SVATEBNÍ SPECIÁL PRO KÁJU A VÍTKA**.*
Od roku 2000 jsme vydali 160 řadových čísel + asi 8 speciálů (více se jich nedochovalo) k různým významným příležitostem + čtyřistadevadesátistránkovou knihu VÝBĚR Z ČÍSEL VYDANÝCH V LETECH 2000-2022.

Historicky prvně vychází ŠESTÁK SPECIÁL k příležitosti svatby. Sice tu v roce 2014 už jeden pokus byl, ale vznikl z toho KLÍŠŤÁK, vytištěný jen v jednom jediném exempláři, který není elektronicky archivován.
Tento SVATEBNÍ ŠESTÁK SPECIÁL alespoň v brutální zkratce archivuje střípky z života - od "malé Káji" po "dospělou ženu".

Vedení ŠESTKY, které o prázdninách 2019 Kája přebrala od Fanty, bylo nejen jejím bohulibým počinem, ale taky zkouškou, ke které má ne každý předpoklady a jen skutečně málokdo je ochoten ji podstoupit. Když jako malá světluška přišla v roce 2004 do oddílu, málokdo by tehdy tipnul, že zrovna ona jako vůdkyně povede jeden z největších skautských oddílů v ČR do dalšího čtvrstoletí.

Protože svůj CESTOVATELSKÝ DENÍČEK KÁJI A VÍTKA ze své devítiměsíční cesty po světě ještě pořád nevydali tiskem, zneužili jsme toho (snad nám prominou), že jejich postřehy jsou zatím dostupné na internetu a použili jejich českou verzi jako nosnou část tohoto SPECIÁLU. Z ne úplně dobrých zkušeností totiž víme, že tištěná verze má v dnešním světě několikanásobně větší šanci přežít tak dlouho, aby se s jejich netuctovou životní zkušeností mohli seznámit i jejich vnuci : -)

Považuji tu dalekou cestu, kterou společně Kája a Vítek podnikli, za klíčovou v jejich vztahu. Soudím tak podle sebe, protože jsem v roce 1990 podnikl se svou budoucí ženou (nikdo jiný se mnou tehdy nechtěl vyrazit)

méně komfortní měsíční vandr po Pamiru a prohlásil, že když to "přežije", tak si ji vezmu (i když jsem měl seriózní nabídku ji vyměnit za 12 velbloudů). Letos jsme manželé sice jen 31 let, ale leccos nasvědčuje tomu, že asi dáme i tu "zlatou". Obdobnou šanci dávám i Káji s Vítkem : -)

Jsou okamžiky, kdy je dlouholetá společná cesta životem praktickou "vysokou školou sebeovládání", za kterou se nedává akademický titul, ale jen pocit, že to přece jen stálo za to. Klasik praví, že stejně tak se ne každému podaří "výšku" dokončit, ne každému je dopřáno pocitu, že ta dlouhá společná cesta stála za to. I neprobádaná území jsou zmapovaná až po nepolevujícím vytrvalém úsilí. Ostatně - přijde čas, kdy už ani jeden z vás nebude moci soutěžit v rychlosti a síle. Stejně jako běžcům dlouhých tratí se bude počítat jen vytrvalost. Takže za sebe Vám oběma přeji VYDRŽAŤ!
Hlavně doporučuji nenásledovat Romea a Julii, ale raději Filemóna a Baukis - dub i lípa jsou fakt dobré stromy : -)

Dazul

*Velmi zhutnělá **Kájina fotohistorie z oddílových akcí ŠESTKY** - popisky (mimo data) jsou vynechány, protože nezúčastněným nic neřeknou a účastníci ví své. **OD SVĚTLUŠKY (2004) PO VŮDKYNI ODDÍLU (2022) :***

„Manželství je přístřešek, do něhož při každé bouři trochu zateče.“ – Buddha -

Dětský den v Březinách (Kája mimo záběr) - 6.6.1999

Takový malý countrybál VII. - 10.1.2004

28.1.2004

19.9.2004

17.10.2004

17.10.2004

27.10.2004

28.10.2004

17.11.2004

„Všechno pomíjí - vzpomínka na slova, na polibky, na milostná objetí, ale souzvuk duší je nesmazatelný.“ — Romain Rolland –

„Muži žijí zapomínáním, ženy vzpomínkami.“ — Thomas Stearns Eliot –

„Ve vzpomínkách si udělejte občas úklid. Vymeťte zbytečné, spalte chmurné, oprašte příjemné a vyleštěte radostné zážitky své minulosti.“ — Anatole France –

„Nešťastný je ten, komu vzpomínky na dětství přinášejí jen strach a smutek.“
— Howard Phillips Lovecraft –

25.4.2009

15.5.2009

15.5.2009

28.6.2009

6.7.2009

„Když děláš věci s láskou, dáváš tím lidem ve svém okolí doživotní vzpomínku, že jsi tu pro ně byl.“ — Jan Tříska –

„K radostnému stáří patří vzpomínky na muže, za které jsme se nevdaly.“

16.9.2011

18.9.2011

2.3.2012

2.3.2012

2.3.2012

13.1.2012

8.6.2012

17.3.2012

21.4.2012

„Dělej to, co MILUJEŠ, ať je Tvůj ŽIVOT jako DUHA - pestrý a plný barev. Protože na konci té duhy čeká POKLAD - VZPOMÍNKY na život, který jsi PROŽIL.“ — Simona Dočkalová –

29.6.2014

1.7.2014

6.7.2014

6.7.2014

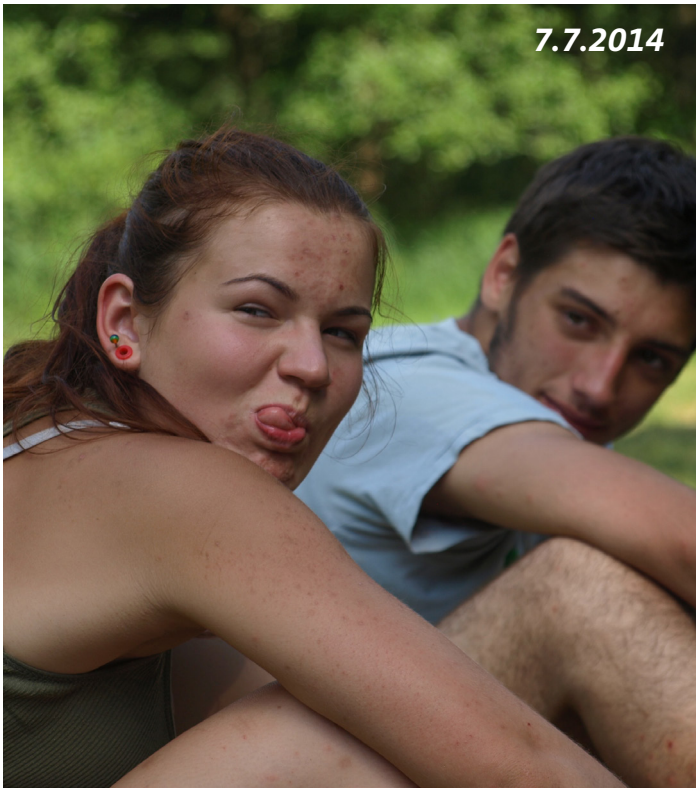
7.7.2014

15.7.2014

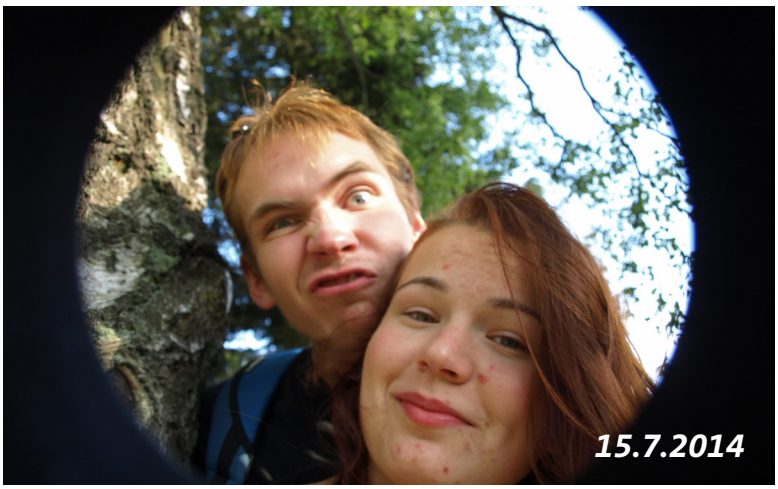
15.7.2014

15.7.2014

18.7.2014

16.7.2014

18.7.2014

20.7.2014

23.12.2014

„Neštěstí třeba léčit vděčnou vzpomínkou na to, co jsme ztratili, a vědomím, že nelze odčinit to, co se stalo.“ — Epikúros –

„Minulost je pouze vzpomínka, vzpomínka, která ti v určitý čas udělá radost a v jiný moment rozpláče…“ — Filip Špinka –

„Vzpomínky jsou jediný ráj, z něhož nemůžeme být vypuzeni.“ — Jean Paul —

„Když si vezmeš na cestu knížku, stane se něco podivuhodného: začne shromažďovat tvé vzpomínky. Později ji stačí jen otevřít a ty budeš zase tam, kde sis z ní poprvé četla. Všechno se vrátí už s prvními slovy: obrazy, vůně, zmrzlina, kterou jsi při čtení jedla... Věř mi, knihy jsou jako mucholapka. Na ničem neulpívají vzpomínky tak dobře jako na potištěných stránkách.“ — Cornelia Funke –

„Manželství čisté jest nejdůvěrnějším přátelstvím – je to vrchol spojení, naší dobou tak pěstované a chválené, asociace duší. Nemůže být intimnější asociace než mezi mužem a ženou. Manželství ženě i muži má být vyšším vývojem. V manželství začíná se nový život.“ – Tomáš Garrigue Masaryk -

29.2.2020

29.2.2020

3.7.2020

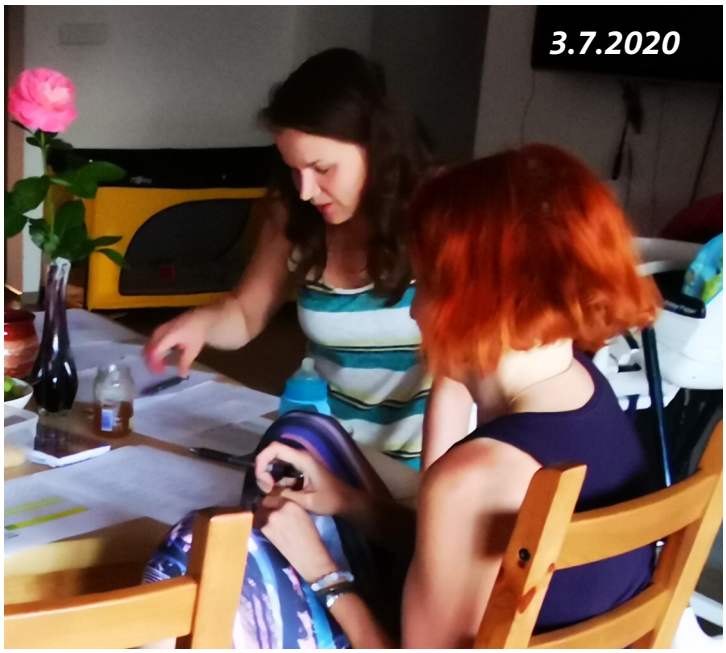
3.7.2020

„Týden táborového života stojí za šest měsíců teoretické výuky v zasedací místnosti.“ — RBP —

29.1.2022

29.1.2022

29.1.2022

2.4.2022

ŠESTKA
25 LET SKAUTSKÉHO SPOLEČENSTVÍ V KATEŘINICÍCH (1997-2022)
2.4.2022

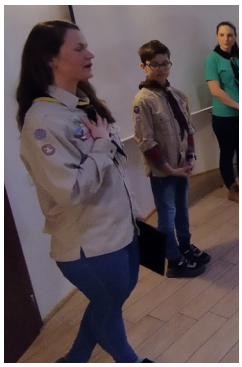

2.4.2022

1.7.2022

12.7.2022

12.7.2022

12.7.2022

„Bláto zmizí a hlad je zapomenut, ale chuť čiré jezerní vody zůstává v duši natrvalo." - Nevrlý -

„Učil jsem se také vytrvalosti, protože není nic horšího, než kvůli dešti, únavě či chladu nebo ze strachu před hladem nebo osamělostí nedojít tam, kam si člověk předsevzal ...
— Miloslav Nevrlý —

„Manželství je plné starostí a trnů, ale nese ovoce, které se jinde nerodí.“
– Charles Augustin Sainte-Beuve –

KEEP SMILING INSIDE

Cestovatelský deníček Káji a Vítka

JEN SE ROZHODNOUT A VYRAZIT

(30.7.2017) Přál bych si, aby to takhle fungovalo. Jen se rozhodnout, že do toho jdu a pak už se může jít. Realita je trochu jinde. Vše potřebuje chvíli příprav. Zvláště když se rozhodnete jít někam, kde jste nikdy nebyli, kde nevíte, co vás čeká a když nemáte pořádné zkušenosti.

První věc je udělat plán. Plán je takový, že se pořád mění, hlavně jestli chcete dlouhou dobu se přesouvat, takže ho stejně pořádně nenaplánujete. To dokáže být občas zábava, ale občas to stojí slzy. Náš plán zněl jednoduše – prostopovat jižní a jihovýchodní Asii. Ale časový horizont? Půl roku, rok nebo déle? To se uvidí v průběhu cesty jak to půjde. Pak se může začít s přípravou.

První věc, zjistit si informace, jestli je to vůbec možné. První část cesty byla naplánovana stopem z Česka směrem Turecko a pokračovat přes Irán a Pákistán do Indie. Když jsme zjišťovali informace hlavně o Pákistánu, na internetu bylo spousta rozličných informací, některé říkaly, že je to moc nebezpečné, jiné zase, že se to zvládnout dá. Rozhodli jsme se navštívit proto velvyslanectví Pákistánu, abychom se dozvěděli, jak dostat víza a vše potřebné. Podali nám kupu informací, moc se jim sice nelíbilo, že chceme

překročit hranice Iránu a Pákistánu pěšky, ale vypadalo to nadějně. Když jsme posháněli všechny potřebné materiály a po třetí navštívili ambasádu, tak nám sdělili, že vzhledem k bezpečnostní situaci v provincii Balochistan (sousedí s Iránem, zbytek Pákistánu je prý velmi bezpečný) víza teda nedostanem. Vše s odvoláním na 2 měsíce starý případ, kdy radikálové unesli a zavraždili čínskou turistku. Takže celkem zásadní změna našeho plánu. Bohužel se s tím nedalo nic dělat a museli jsme naplánovat změnu. Takže z Iránu budeme muset přeletět do Indie. Trochu to kazí tu krásu cesty stopem, ale nevadi.

Další věc byla shánění vybavení. I v tomhle se plány docela mění. Prostě shrábnout věci do krosny a vyrazit, to se nám jako první honilo hlavou. Po zvážení všech možností to dopadlo tak, že většina vybavení je nové, ale věříme, že ta investice za to vše stála. (O vybavení se rozepíšem jindy.)

KONEČNĚ JE TO TU!

(17.8.2017) Teda, vlastně ještě ne. Ale už jsme sbaleni a zítra vyrážíme! Trochu nás pošta zdržuje, my stále čekáme na jednu obálku, ale když zítra nepřijde, odjedem i bez ní. Však svět se nezhroutí.

Aspoň jsme se zvládli pořádně rozloučit, s některýma i několikrát, pořádně jsme si uklidili pokojíky a posháněli ještě pár drobností. Ano, i čekání může být k něčemu dobré.

Balili jsme se dohromady tři dny, popravdě nevím co nám trvalo tak dlouho, když ty bágle máme stejně poloprázdné. A to už tam máme i jídlo na pár dní. Váhově sice nejsou tak lehké, jak jsme si představovali, ale když se stopuje a moc nechodí, tak to snad nevadí. Každopádně zítra, když někdo pojedete směr Istanbul a uvidíte nás při krajnici, smilujte se a vemte nás s sebou.

„Manželství není jen nejdůležitějším vztahem, je i vztahem, který dává člověku pocit, že život je krásný a hodný žití, i kdyby byl navenek sebetěžší.“ – Irving Stone –

BEZ ZÁPLETKY NEJEDEM

(21.8.2017) Když to vezmu od začátku, tak se vlastně hodně divím, kde jsem. Ne že bych nečekala, že dojedem do Istanbulu, to levou zadní. Dobře, spíš hlavně pravou přední. Jde o to, že ten odjezd byl celkem kořeněný, víc než většina tušila..

Emotivní loučení se očekává, pravdou je, že to klidnější snáším líp. Zpoždění ještě před startem sice není nic úžasného, ale žádná hrůza, že jo. Co se ale neočekává jsou extremní fyzické zdravotní stavy. Den původně plánovaného odjezu začíná slibně, jediné co stále chybí, a proto ještě čekáme, je poštovní zásilka z Itálie, zbylé poslední drobnosti připraveny, pokoj téměř douklízen. Začínám pociťovat zvláštní stav, jako když máš takovou dobrou hladinku a ještě si k tomu něčeho čichneš. Lehce oddálené vidění a odcizení ruky, hmm, říkám si, že to začíná být docela zajímavé. Bavím se, ale ne dlouho. Nepožila jsem žádný alkohol ani jiné omamné látky a ten stav se pořád prohlubuje. Malátnost, horkost, náhlá únava. Začíná mi brnět ruka, mravenčí a přestávám ji cítit, přidává se opačná noha, neudržím se vypřímeně. Víťa se mi do teď smál, že jsem srandovní. Přestávám umět mluvit, mozek si nedokáže poskládat smysluplné slovo, nejen že neumím vyslovovat, nejde to ani naťukat na klávesnici. Ať se snažím sebevíc „problém“ je něco jako „polderbm“, tak jsem vlastně bez problému. Voláme mateřskou oporu, měříme tlak, podle toho to vypadá, že právě sprintuju a fakt jsem si něco střelila do žíly. Už mluvím a i to dává smysl, rozbolívá mě hlava, z vteřiny na vteřinu mám pocit, že se rozskočí. „Když to nepřejde, tak ji vezmeme na vyšetření..“ „To asi těžko, už jsme měli být pryč, nejsme tu pojištění..“ Haha, jaká paráda. No nic, nebudem to už dramatizovat, bylo to perné, ale nějak to se mnou do večera zvládli, jsou přece všichni skvělí, a ráno už bylo líp. Když jsem zažila to úžasné překvapení, že ráno nastalo probuzení, fakt sem počítala i s možností, že k tomu nedojde, tak si říkám, že je možná štěstí to pojištění už nemít. Jak by si mě nechaly bílé pláště na pozorování, tak by mi nervy vypadly asi na dobro, ne jen na chvíli.

Nicméně, o dva dny později už je všechno v pohodě, zásilka přece jen dorazila a tak už nám od prvního palce vzhůru nebrání vůbec nic. Jedem!

„Šťastné manželství je přátelství mezi mužem a ženou, udržované smyslností a nenarušované žárlivostí." – René Descartes –

ROVNOVÁHA (NE)ÚSPĚCHU ZACHOVÁNA

(22.8.2017) A tak jsme zvedli palce a už se jelo. Děda s babi nás vysadili na brněnském nájezdu na Blavu a netrvalo dlouho a už jsme měli společnost. Kobra 11 se tváří drsněji než drátěnka a my zas radši co možná nejhloupěji. Vyvázli jsme jen s malým zraněním, trn pod nehtem skrz naskrz podrážkou a bez pokuty. Stálo nás to jen procházku k výjezdu z Ikey, ač jsme chtěli obětovat i jeden perníček s marmeládou, nakonec nebylo třeba. Prej se máme teda skvěle, když můžeme takhle cestovat, říká týpek, ne jak on, že musí žrát tyhle hnusy z Mekáče, protože nestíhá ani normálně obědvat. Jako cenu útěchy za svoje trápení nám nabízí hranolky, fajn lidi jsou i u nás. Další čárku za stopa děláme na benzině před Břeclaví, kde to ale nevypadá moc pohádkově. Jak to vypadá bledě, tak to dopadá skvěle. Nabírá nás banda smradlavých rumunů v devíti místné skříni, dva z pěti ovládají angličtinu a ani zas tak moc nesmrdí, škoda jen, že sedí spolu vepředu a my jsme umístěni ke zbytku osádky. Nepokecáme si, nepočicháme si. Nevadí, na jeden zátah z česka až k srbským hranicím, to za to stojí. Vysedáme na benzince před dělením dálnice – Rumunsko, Srbsko při západu slunce. Kdo to říká, že stopařů je v dnešní době málo? Hned zdravíme druhý pár s několika kartonovýma cedulkama. Poláci. Prý už tu jsou tři hodiny a furt nic, mají stejný směr, na Bělehrad. To nás moc netěší, ale věříme ve svoje štěstí a tak s úsměvem a jedinou cedulkou s nápisem „ISTANBUL", která nám zatím až do teď stačila, vyrážíme k výjezdu. Slunko zapadlo. Úsměvy uvadají. Klopíme uši a potupně škrábeme liháčem na druhou stranu kartonu „SRB". Benzinka je plná rumunů, je to marné. Maďaři jsou nějací záhadní, nějak si nerozumíme. No a když už se k naší radosti objeví bulhar, tak jede prý do Rumunska. Tož děkujem pěkně.

Naštěstí je tu zákryt několika stromů, tak že ráno moudřejší večera. Věšíme hamaky včetně mého zbrusu nového moskytiérového systému od Dity a její maminky – mockrát díky, je to perfektní! Pac a pusu, šup do kokonu. Náročná to noc motýlova. Naspali jsme slabých pár minut z celé noci, spánku u dálnice dávám 2 body z 10. To jen pro to, že se mi leželo celkem pohodlně.

Ráno jsme to chytli za opačný konec. Když to nejde po našem, tož zrobíme komromis. Plán vyšel na jedničku. Vyvezli jsme se na rumunskou stranu a ono osudné dálniční dělení obalamutili po okreskách. Poláky jsme nechali svému osudu, ale aby jim tam nebylo smutno, přibyl tam přes noc ještě jeden. Taky jel stejným směrem. Hraniční přechod byl zdolán v nepoměrně dlouhém čase v příměru k vytíženosti pozemní komunikace u níž jsme se nechali vysadit. Tohle vypadá zle, pusto prázdno, jen kukuřice, jabka a semtam projede traktor se senem. A to stojíme u dálnice! Zas to stálo za to, máme tu sobotu a to je ten pravý čas, vydat se s kámošem na beerfest do Bělehradu až ze samého okraje země. Tak my se teda zmáčknem. Sice se sem vlezou jen 4 lidi, ale za to si to frčíme skoro 200 a tak jsme za chvíli v městě. A do hajzlu. To jsme ale nechtěli.

Pápá. Mise „já chci pryč“ začíná a nebere konce. Ani po dlouhých hodinách mávání, chození, ptaní, pocení, ležení, dalšího ptaní a ještě více chození a pocení, ježdění autobusem na černo, stavů marnosti a vyčerpání se naše situace stále nehodlala jevit nadějněji. Sedm hodin trápení a představ noclehu ve špinavém velkoměstě nakonec rozpustil milý a upovídaný kluk, naše spása. Vyvezl nás 40 km za město a ještě nám celou cestu něco vykládal.

Ač slunko už zase svoji denní cestu končilo, pro nás bylo nachystané večerní překvapení.

SALAM ALEJKUM, STOPUJ ALENELELKUJ

(23.8.2017) Znaveni a spáleni po celém dni v Bělehradu, jsme se chvíli flákali se psy a zmrzlinou na trávě u benzínky, když v tom jedno auto odjíždělo od stojanu, my jen z lehu mávli rukou a už jsme se vezli. Paráda, aspoň se vyspíme až na další benzínce, kde se necháme vyhodit o asi 100 kiláků dále, bylo už přece jen po 7 večer, když nás nabírali.

Dojeli jsme, vysedli jsme, všichni kamioňáci se už chystali spát, ale jeden vypadal, že se zastavil jen na krátkou pauzičku, tak jsme si s ním šli ještě pokecat. Byl to turek a z toho co říkal bylo jasné, že už má taky jen kousek před spaním, že za 20 kiláku parkuje. Tak ale říkal, že nás sveze a že to nějak vymyslí. Nakonec jedem, kecáme, na turka jsme se s ním zvládli kupodivu celkem dobře dorozumět, najednou hodina jízdy pryč, turek pořád nechtěl spát, my jsme se divili co jeho plán, noc už byla přece jen nějakou dobu a my pořád fičeli. Duležité je, že Srbsko – problem. Od začátku cesty nám turek říkal, že Srbsko je problém, ale my fičeli až nakonec zastavil až u bulharských hranic. Bylo sice už kolem 11 v noci, ale my byli veselí, že srbský problém máme za sebou.

Spánek pod hvězdami, jen se Srbům musí nechat jejich pracovitost. Byla totiž neděle ráno před sedmou hodinou a my museli vypadnout, aby se na nás blbě nekoukali, že jim spíme na staveništi.

„Úspěšné manželství vyžaduje zamilovávat se mnohokrát, pokaždé do té samé osoby.“
– Mignon McLaughlin –

Překročení hranic jsme z rána málem nezvládli, Bulhaři jen stáli v kroužku za celnicí a říkali, že hranice je uzavřena a že pěšky ji stejně překročit nemůžem a musíme se dostat ze Srbska přes Makedonii. Nakonec jsme ale smíchem nad potulným psem hrajícím si s odpadky ukázali, že jsme taky veselá parta a srandu si umíme užít, tak nás nakonec pustili.

Za hranicí jsme si dali pohodu a trochu se po ránu zkulturnili a čekali už na další milou duši, která by nás převezla nejlépe až za Sofii. Zastavili nám chlápek se slečnou v devíti místné dodávce a už jsme fičeli. Bohužel, byl to letištní taxík, chlápek vezl slečnu na letiště do Sofie. Netrvalo to dlouho a my už zase trčeli v centru města a nevěděli co si počít. Naštěstí stačilo jít rovně a asi po hodině chůze, mávání na auta a opalování se jsme došli na místo, odkud už vedla jen cesta z města a po chvíli jsme už byli zas o 100 kiláku dále u pumpy a velkého mekáče. Jeden by řekl, že místo fajn, jenže málo lidí, tak jsme aspoň pojedli a seděli a čekali co nám život nachystá.

Po chvíli čekání na nás mává bulharský pár, ať jdem za nima a jen co dojedli a trochu uskládali věci v autě, už nás vezli. Bohužel, jeli k moři a ne směrem na Turecko, takže před rozdělením dálnic jsme museli vysednout. Benzínka sice smradlavá, asi kvůli tomu tam stavělo hodně německých turků a všichni narvaní až po střechu. Nakonec nás uviděli další bulhaři, kteří nás mile nabrali, a že nás vysadí na super místě, už se pak přímo pojede na Turecko. Jenže koukáme na mapu – vždyť je to tak 60 km za dálniční odbočkou, ale opačným směrem. Museli jsme se nechat vykopnout zas jen o 10 kiláku za místem, kde nás nabírali na další benzínce.

Už jsme věděli, že jsme na posledním možném místě před odbočku, a museli jsme odmítat auta, která chtěla jet rovně. Dobře, bylo sice jen jedno, co se nám nabízelo, ale odmítli jsme. Rozhodli jsme se, že si aspoň umyjem nohy, což se ukázalo jako moc dobrý nápad, protože nám zastavil mafián, který nás hodil kus správným směrem. Říkal sice, že je to stavař, ale dle vzhledu, černému nabušenému bavoráku a cestám do Iráku kvůli byznysu jsme usoudili, že stavařinu používá jen jako zástěrku pro krytí bulharské mafie.

Vysedli jsme u křížení s další velkou cestou, obrovská rovná dálnice, obrovské nájezdy, parádní volba. Jenže nedělní odpoledne a 40 stupňů odhadem, sluníčko slunilo a nikde ani auto. Sem tam jen nějaké prosvištělo okolo po dálnici. Prostě dálnice i okolí byla jedna pustá poušť a nic víc.

Díky bohu, krátce po vyfocení těchto fotek a mávání na všechny projíždějící auta po dálnici, jsme už z dálky mávali na kamion. Jak nás zahlédl, hned naznačil že zastavuje, jen mu chvíli trvalo to náhlé spomalení z dálniční rychlosti a zastavil až kus za náma. Doběhli jsme ho, byl to turek, jak jinak, a jeli jsme až k tureckým hranicím. S tímhle týpkem jsme si sice moc nerozuměli, to ale nic nekazilo na kráse té cesty.

Krása byla fuč, až když jsme přijeli k hranicím. Teda vlastně kus od hranic. Kamion nám zastavil asi 6 km od hranic, jedna velká kolona kamionů a skoro žádné osobáky. Tak jdeme pěšky. Procházka by to byla hezká, jen kdyby i to večerní slunko nepeklo a nemuseli jsme jít po dálnici. Kamiony, asfalt, kamiony a pod nohama jen ten asfalt.

V půli cesty k hranicím jsme to raději zabalili, slezli jsme z dálnice mezi nějaké statky na konci Bulharska a na louce si rozložili tábor. Bylo po 8 večerní, spánek už byl pomalu stejně na místě a proč opovrhovat hezkým místem, jen abychom přelezli hranici večer a hledali spánek na turecké straně. Aspoň jsme trochu poznali i vesnickou kulturu v oblíbené turistické destinaci. I tam, když lidi nejsou zkažení turismem, dokážou projevit milosrdenství. Nám ho projevila sousedka louky, když už jsme lezli do spacáku a ona nám přes plot podala večeři – chleba a dvě rajčata velikosti hlavy šestiletého dítěte. Parádní nečekaná večeře a mohli jsme se vyspat a těšit na Turecko.

„Velké tajemství každého dobrého manželství spočívá v tom, že se považuje každý malér za epizodu – a ne každá epizoda za malér." – Harold Nicolson –

DVACET MEGA V JEDNOM

(26.8.2017) Za celou noc kamionů neubylo, my se moc dobře nevyspali, ale těšili jsme se, že si konečně dáme sprchu. Vyrazili jsme brzy, abychom stihli co nejdříve být v Istanbulu. Dorazili jsme na hranice a prvni překvapení – vůbec žádní turisti. Přechod pro osobáky byl úplně prázdný. Aspoň jsme se nezdržovali a hranici přešli rychle a došli na benzínku směrem na dálnici, ale nikde nikdo. Dali jsme si aspoň vodu a čekali a mávali na každé auto, takže na skoro žádné.

Po chvíli zoufalství z pumpy odjíždělo rumunské auto, prázdné, řidič sám jen s pracovním vybavením a hned nás bral až do Istanbulu! V něco takové jsme doufali, ale moc jsme to nečekali. Cesta odsýpala raz dva, kecali jsme, prázdná dálnice, turci asi v pondělí ráno nepracujou, a už jsme se blížili k Istanbulu. A hnedka, kolony jako blázen a posouvali jsme se pomaličku. Dvacet mega lidí na jednom místě, město obrovské a pro evropna dost zajímavé, jen ta doprava otřesná. Rumun to ale zvládl v pohodě, vysadil nás na sjezdu z dálnice asi 2 kiláky od místa, kde nás čekala sprcha. Tak jsme si vyšli po kraji a ještě jsme ani nedošli pryč ze sjezdu, už na nás troubilo auto, řidič zastavil a pokynul ať si nastoupíme. Furt mluvil turecky, ale my na něj vyzráli tak, že jsme mu ukzali adresu a on nás tam odvezl. Vypadal vesele, že může pomoct turistům a my byli veselí, že jsme, kde jsme.

Měli jsme domluvené bydlení u kamarádky, bohužel jsme ji nestihli, odjela pracovně pryč, ale to vůbec nevadí. Pohostil nás její otec, dal nám klíče od bytu a večer pak i uvařil večeři. Po jídle nám v překladači postupně přeložil tři věty: Můžte sníst všechno z poliček. Nezapomeňte jíst ovoce. Můžete sníst všechno. Na to, že neumí anglicky, parádní chlapík.

V průběhu dne jsme byli už jen jak klasičtí turisti, prolezli jsme kousek města, vyšplhali se přímo po hrobech do pěkného krpálu, protože mezi hroby nebyly žádné cestičky nebo schody a nahoře byl parádní výhled na město, nechali se pozvat na čaj konečně pánem, co trochu uměl anglicky, dali si další čaj a tak dále.

Další den jsme měli v plánu projít centrum a k večeru se potkat s přátely. S probuzením jsme si sice dali na čas, ale mohli jsme spát stejně déle, protože ven se moc jít nedalo.

Bouřka, déšť až do večera. Jediný den, který jsme si vyhradili celý na prohlídku města a my chytnem prý nejchladnější a nejdeštivější den za poslední

„Dobré manželství je takové, kde ve dne zapomínáte, že jste milenci, a v noci, že jste manželé."
– E. Rostand –

3 měsíce. Tak jsme aspoň pili čaj, relaxovali a vyrazili až večer za přáteli na kafe a pokec. Dostali jsme pár rad ohledně míst v Turecku, které za to stojí, bohužel je ale nestíháme všechny. Překvapením večera bylo, když nás jeden klučina, kterému jsme napsali na Trustroots, pozval na večer k sobě domů na kafe. Nejen že to byl skvělý člověk, taky měl byt s nejúžasnějším výhledem, jaký jsem si na město ani ndokázal představit.

Zpátky z centra se sice autobus rozhodl, že prostě nepojede, takže jsme nestihli přípoj, ale alespoň jsme se prošli nočním městem. Ono to město fakt nikdy nespí. Jo a. V Turecku si dávejte bacha na žárovky, ony nerady když chodíte pozdě domů. My takhle přišli o půl druhé ráno, otevřeli dveře, rozsvítili a žárovka nám skočila přímo na hlavu.

Z rána už bylo zase hezky a nám konečně stihlo uschnout vyprané prádlo. Nevím sice kam tak rychle utekl ten čas, asi jsme moc psali a zjišťovali a stahovali, ale najednou bylo už po poledím klidu, když jsme byli schopni opustit naše apartmá. Třemi autobusy se vyvést na kraj města asi byl dobrý nápad, jenže ty mačkanice v nich byly za trest, až se nám z toho po hodině a půl udělalo špatně. Nevadí, vylezli jsme a vydýchali to. Došli jsme na krásne stopařské místo, sice pořád v městě, ale to by se muselo jet hodně daleko, aby to už město nebylo. Kamionem jsme se vyvezli až do místa naší další zastávky. Sice jsme si po cestě vůbec nepokecali, ale za to nás pozval na meloun. Když jsme dojeli do blízkosti Bolu, byla už tma a k překvapení i celkem zima, chvíli jsme hledali vhodné místo na spaní, nakonec jsme vlezli do lesa, kde se pěkně daly napnout hamaky.

„Manželství je více než láska, protože oběma umožňuje vzájemně se přizpůsobit jeden druhému, kdežto láska při sebemenším nedorozumění hrozí rozchodem.“ – René Descartes –

HURÁ K MOŘU

(27.8.2017) Noc hamaková opět velice výživná. Kolem dupal, funěl a šustil ježek, byla zima a furt se ne a ne dobře v té látce uskládat. Ráno jsem byla rozlámaná jak poslední disco a nevyspaná tak za čtyři. Jak začlo slunko trochu hřát, konečně mi bylo dopřáno spánku a tak jsem doháněla, co dohnat nelze. Vítek se vyhříval na louce na sluníčku a utápěl se v myšlekách, co způsobují bolest hlavy.

Když jsem se konečně uráčila vysoukat z hamaky, bylo už dopoledne, skoro bez do. Byli jsme 20 km od národního parku Bolu Abant a než jsme se na silnici vůbec rozhlédli, už jsme seděli v trojmístném fáru plném kartonových balíků pěkně s dalšími dvěma týpky. Na těch pár minut to je pohoda. Jen jsme si prostě nepořídili dostateně velkou zásobu jinak všudypřítomné balené pitné vody a v parku ji nějak ne a ne objevit. Byli jsme na suchu. S vodou, jídlem i energií. Hlavy nás bolely a ať už k tomu měly jakékoliv důvody, bolestí nešetřily. Ač se v parku otevřel krásný výhled na jezero a chodníček kolem sliboval příjemnou procházku, polední slunko nás vyhnalo do lesíka. Znova hamaky, knížky, spánek, bolest, zima, únava. Podivný den. Rozhodli jsme se oželet procházku parkem a přesunout dál.

Opustili jsme kočáry tažené koňmi kroužící kolem jezera a na první dobrou se octli v centru města Bolu. Hledání typického tureckého pajzlu – ekmek (chleba) na sto způsobů a hlavně klasický čaj s cukrem se proměnilo v drobnou procházku městem. Posilněni čajem a smaženým těstem s bramborovou náplní jsme už skoro zvesela vykročili dál směrem k silnici. Na podruhé se nám podařilo vybrat a trochu naplnit šrajtofli, a tak jsme se hned nechali obrat o trochu víc lir za meloun, než bylo zdrávo. Nevadí, i tak se mi, nevím proč, tohle městečko tak nějak líbí víc než ty ostatní. Ještě koukám po hábitech, nejpozději do Íránu se budu muset pořádně oháknout, prej jsou na to cítě. Dáme půl drahého melounu, zkypem stolek aj lavku a jdem zas do víru prachu a aut.

Naskakujem na náklaďák co veze železné trubky a drncáme směr Yenicaga. Chlápek je veselý a vysmátý až je to nakažlivé a už se smějem s ním. A taky mu. Tak si říkám, jestli jsme nastoupili do náklaďáku nebo spíš na automatickou trampolínu. Ale prej že v pohodě, že to je masážní křeslo a že to ze mě vytřepe

špeky. Kéž by. No klidně si prý můžem pospat, dát si cigo, pivo, vodu.. nebo se navonět parfémem. Ehm, díky. Ale tak na rozloučenou si prý Vítek zaslouží pořádnou parfémovou spršku. Jestli jsme do teď nesmrděli, tak teď už jo. (Následně to jde cítit ještě tři dny.)

Po vstupu bránou do vesnice lovíme v marketu ekmek, sýr a vodu – náš nejtypičtější turecký nákup, a přestože je už nějakou chvílí celkem tma, pouliční ruch neustává ani v téhle vesničce. Procházíme směrem, kde tušíme místo na spaní a tak Vítek pronese onu kouzelnou formuli: „A teď bych se klidně ještě nechal pozvat na čaj.“ Jen obejdeme roh se psem okusujícím pravděpodobně stehení kost mamuta a už na nás povolává partička týpků od stolku na chodníku: „Cay? Come, come! How are you? Tea, cay? Sit.“ Tak dobře teda, děkujeme. Tihle se ani neobtěžují si s náma povídat. Máme co jsme chtěli, poděkujem a jdem hledat.

Rozhodli jsme si ustlat v nějaké zahradě. Nebo spíše to bylo oplocené území nikoho. Takže naprosto příhodné místo ke spánku. Hamakový sad a bezpečí od ruchu městečka zajištěného plotem. V noci byla zase docela zima, ale už to nebylo tak strašné, jen nohy, když trčí nahohu a ven z hamaky, tak se asi moc neprokrví nebocože.

Snídáme zbylou půlku melounu a vyrážíme pěšky přes venkovské cestičky směrem k rychlejší silnici vedoucí k Černému moři. V půlce věty o problematice Pákistánu vedle nás zastavje smradlavý Turek v něčem mezi džípem a malým nákladákem, a že si máme nastupit, že nás sveze. No dojeli jsme kdesi do dvora nebo nevím, každopádně rozkopaná cesta v plánovaném směru řidiče docela zaskočila. Nás ne, my netušili kam má v plánu nás odvézt. On se ovšem nenechal odradit nastraženou překážkou, něco zahulákál, zatroubil, otočil to a kličkoval mezi slepicema až k hlavnímu tahu. Tentokrát naprosto bez zaváhání – najel do odstavného pruhu a šmaroval si to ve směru naší trasy – v protisměru.

Oukej, netrvalo to dlouho a vysadil nás, otočil se a odporoučel se už bezpečnější variantou. Co by Turci neudělali pro turisty. Mávli jsme si a první nákladák už stavěl. Vezl nevím co, ale rozhodně jel pomaleji než s hnojem. Do kopce 40 a z kopce? Dvacítkou?! Brr, nekonečné, na to že ta cesta byla pořád jen do kopce a z kopce, naše vyhlídky vidět dneska moře se vzdalovaly zhruba sto dvacítkou.

Netuším jak, ale po nekonečně dlouhé době nás vysadil v městečku Drevek a my byli rádi, že tento frustrující zážitek je u konce.

Oběd, všudypřítomné vyřvávání amplionů z minaretů, které všem asi pětkrát denně připomíná, že je čas se jít modlit. Nebo třeba v 5 hodin ráno ruší z konečně nabytého spánku.. No a pak ještě procházka na konec městečka a už jedem s týpkem ve fordu a vypadá to, že nás snad doveze až k moři! Ani tohle ovšem nejde zas tak hladce. Město Bardin, které stačí pouze objet, nás pohltí a nechce pustit ven. Nakonec se nám podaří vyváznout bez zranění a cesta může pokračovat...

„Takové manželství, to není nějaká betonová stráda. A právě to je celej ten kumšt a celej ten vtip, že v manželství, když si dva lidi rozumějí a mají se rádi, dovedou si vodpustit a můžou se i přát.“ – Jan Werich –

MAYBE YES, MAYBE NO

(27.8.2017) Tunel dlouhý a ještě z kopce, až jsme nic nečekali, najednou světlo a nádherný výhled na moře, až jsme byli uplně v šoku. Ještě k tomu se Amasra rozprostírala až do moře, parádička. Chápek nás hodil až do centra, že nám zastavil přímo v centru na v celku rušné křižovatce mu bylo jedno a my vylezli a hned šli kouknout na pláž. Město krásné, jen když se zajde kousek mimo po pobřeží, nacházíme jen smrad, záchody na střeše, matrace na spaní, kupu odpadků a v celku pořádnou skládku. Škoda, tak krásně tam mohlo být. Tak jsme aspoň opláchli nohy, prolezli kus města, vyšplhali na hradby, koupili ekmek a pojedli na pláži. Na spaní venku to v tomhle dost turisty narvaném městě nevypadalo, tak jsme se rozhodli přesunout dále.

Stopujem sice v kopci a u nás cedule zákaz zastavení, to nás ale nemůže odradit. Pryč jezdí ale jen sami dovolenkáris v nacpaných autech. Po nějaké době se nám ale přece jen poštěstilo a tulíme se na zadních sedadlech s tchýní řidiče. Sice měli cestu jen do půli kopce, na kterém vedl hlavní tah, ale oni se chtěli pochlubit svou pohostinností, takže nás vyvezli až nahoru a ještě dali pár rad o Turecku.

I přes to, že přes silnici prošlo více psů než kolik projelo aut, jsme nečekali dlouho a svezli se aspoň do další vesničky. Od cesty to vypadalo dost bídně, ale prý tam je pláž.Tak jsme vyrazili a už už jsme popíjeli čaj u pláže. Turistů o dost ubylo, tak jsme se konečně odhodlali i vykoupat. Sluníčko už hezky zapadalo nad mořem, tak jen rychlé koupání, vyfotit pár fotek a ještě stihnou uschnout. Pak už se jen hledalo spaní. Jeden kopeček končil slepou, ale majitel reštiky říkal, že tam klidně můžem spát. Světla ze tří stran, děkujem, necháme jako nouzovku a jdem se mrkout jinam. Došli jsme na druhý konec pláže a děda nám radil, že kousek zpátky je kemp. Rozhodnutí vydat se tím směrem nám zkazila partička starších násosků, kteří nás volali, ať jdem posedět za nimi. Nepohrdli jsme dobrou společností a přisedli si. Sice jsme si rozuměli jen velmi málo, za to nabíky na spaní jsme dostali hned čtyři – natahnout hamaky v přístřešku, lehnout na beton v přístřešku, lehnout na lehátka na pláži nebo lehnout na podlahu do jejich námořnické budky. Maybe yes, maybe no. My se nemohli rozhodnout a kapitán opakoval „Maybe yes, maybe no.“ Ale seděli jsme dál, snažili se si navzájem porozumnět, dali si s nimi skleničku rakie, pojedli ekmek s fazulama a všichni jsme se dohromady smáli jednomu z nich, který se furt snažil svou pantomimou něco sdělit. Nakonec jsme odmítli spát v blízkosti jejich párty, která nekončila do pozdních hodin, a nakonec si našli kousek travičky pod stromem v blízkosti paneláku.

„Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik je jí let.“ – Jeanne Moreau –

Překvapeni, že nám bylo teplo, ale rozlámaní jako po každé noci jsme se ráno zvládli aspoň přesunout na pláž. První ekmek na snídani, pak opalovačka, koupání, opalovačka a zase koupání. Pěkné dopoledne, ale když už bylo sluníčka dost, přesunuli jsme se do restauračky jednoho z místních hotelů a jelikož jsme v drobných měli jen 3 lyry, tak jsme si za ně užili čajíky a nespočetně dlouho internetu. Pak už jen rychlý oběd a vyrazit zase na cestu směr další turistická oblast – Cide.

I když přes městečko vedla obrovská čtyřproudovka, asi že byla sobota, tak po ní zas nikdo nejezdil. Nakonec ale přece jen jsme se svezli aspoň s chlápkem, který měl prázdniny, tak se jel aspoň vyspat do nějaké další vesničky. Tam jsme vysedli a hned mávli na první auto a jeli s natěračem jacht aspoň do města. Jelikož se mi z těch klikatých cest po hornatém pobřeží udělalo dost špatně, měli jsme aspoň možnost navštívit záchod u místní mešity a koupit si černý sladký elixír na žaludek. Z městečka jsme se kousek prošli a užívali si svěžího mořského vzduchu, když v tom nám zastavil kamion.

Kopec odvahy měl ten chlápek. S obrovským kamionem po takových úzkých, klikatých a hrbolatých cestách, na kterých si musí dávat pozor jak na kočky, tak na psy a krávy volně se potulující po cestách. A jestli se on té cesty nebál, já se bál za něj. Po pár zatáčkách a kopcích si ale získal mou důvěru a já si mohl užívat výhledů na krásné pobřeží a lesnaté kopce. Do Cide nás dovezl v celku, po cestě jen když parkoval, tak urazil jeden sloupek na chodníku, ale to se asi očekává v centru při couvání s tyrákem.

Ve městě jsme moc nepobyli, i když pláž vypadala znova lákavě, ale i přes varování kamioňáka, že stopování do Kastamonu bude těžké, jsme se vydali na výpadovku. Fakt že jsem si myslel, že spát se bude ještě tam. Nikde nikdo a když nám jeden zastavil, nechápal co chceme a my nechápali kam jede a tak jsme se rozloučili. Na večer se na nás usmáli dva mladíci ve starem Cadillacu a svezli nás kousek do hor naším směrem. Sranda s nima byla, ale kdyz jsme vylezli z auta, takovou kosu jsme nečekali a tak jsme se oblekli a snažili se se sušenkami v ruce vycvičit jednoho potulného psa, protože stopovat nebylo co. Pes se sice naučil jen to, že sušenky jsou dobré, my alespoň ubili čas, než asi po hodině jelo konečně poloprázdné auto okolo a řidič byl ochoten nás hodit alespoň do údolí do blízkého města.

Už byla tma, tak aspoň sehnat vodu a najít místo na spaní. Jenže všude kopce a nikde rovina nebo hezké stromy.Tak jdem do kopce, čelovkama svítime okolo a hledáme. Najednou auto okolo, staví a na něco se ptá, za ním policajti, první chlápek popojíždí a policajt staví u nás, bliká, vypíná motor a vystupuje. Kouká na toho prvního pána, který zastavil asi o 30 metrů dále, prohodí pár slov, chlápek odchází a policajt se vrací k nám. Klasickou otázku od kud jsme doplňuje milým „welcome to Turkey“ a pokračuje. Co prý tu děláme. Noo hledáme spaní přece. A pili jste nějaký alkohol? Ne. Okay, good night. A začal nasedat. Mezi tím přijel další chlápek na motorce, začal na nás něco mluvit, pokecal s policajtem a oba odjeli. Pokec uprostřed kopce mimo město, lidí jak na Václaváku ale my aspoň uviděli louku, na které by se mohlo dát vyspat.

„Manželství je tehdy dokonalé, když žena se směje vždy znovu starým vtipům svého muže a muž se nikdy nesměje novým kloboukům své ženy.“"

ČEKÁNÍ NA SPASENÍ

(29.8.2017) Údolím se nese zpěv z minaretu, nutí mě nadskakovat ve spacáku a vyhopsat po zádech zas aspoň o pár centimetrů výš na našem dnešním skluzavkovém lože. Asi po sto padesáté. Rozeznívá se další minaret, zavrtávám hlavu do spacáku a snažím se najít pohodlnou polohu. Marně. Když si říkám, že už je na čase, aby se od příprav přešlo k modlení a konečně to všechno zmlklo, mešita v údolí započíná své pozvání. Fajn, takže teď zpívají tři, každá v jiném načasování a mezi masivy hor se to odráží tak, že to zní jako celý sbor prvňáčků na besídce, mstící se učiteli za zkrácení přestávky. Vyhrnuju rukáv – pět ráno! Agh, aspoň že dneska není zima.

Sestoupili jsme z hor do místnho marketu, pořídili čtyři jabka a pěti litrový kanystr vody a jali se naplnit naše cisterny. Na neštěstí zjišťujeme, že jeden velbloudí hrb utrpěl úraz kamenem a tedy je z něj díro vak. Izolepu jsme nechali doma, v marketu nevedou a pracovní potřeby vyjimečně dodržely, že v neděli se nedělá. Dujem teda litr a půl na posezení a vyrážíme k silnici.

Po deseti minutách kolem nás ještě neprojelo auto. Ani po patnácti. Po dvaceti jedno plné. Sedíme, čteme, píšeme. Asi tady zůstaneme na vždycky. Nebo aspoň do zítra. Dyť říkali, že „autostop – Kastamonu – zor“, ale tak není kam spěchat. Po uplynutí celé věčnosti a možná ještě trochu víc nám zastavuje nákladďák co jede na stavbu do sousední vesnice. Aby se nám neokoukal výhled, tak teda jedem, byť jen asi pět kilometrů. Řidič ovšem pantomimuje, že z té stavby jezdí nákladďáky naším směrem, což je velice pozitivní zpráva. Sotva zmizí v oblaku prachu, noří se z něj domíchávač a už na nás troubí, mává a otvírá dveře. „Kastamonu?“ „Kastamonu! Yes.“ Sice tam těch sto kilometrů pojedem tak do večera přes ty kopce, ale to nevadí. Hledáme pohodlnou polohu na jednom sedadle a vyrážíme. Tenhle chlapík už něco zažil, domíchávač sice nedisponuje postelí, takže se pořádně mačkáme, za to řidič disponuje stálým příjemným úsměvem od ucha k uchu. Zvládá i nějaká anglická slovíčka a popisuje, kde všude po světě jezdil s kamionem. Prý ho ale zatkli, tak teď jezdí jen tady. Na optimismu to ovšem neubírá ani vlásek a tak řežeme zatáčky jak formule 1. Pomalá jízda je pojem, který není třeba znát, a tak z hor k městu sjíždíme ve 120 a s úsměvem na rtu. No dobře, tachometr končil na 125 a ručička zřejmě zapomněla, že není hodinová a snažila se probojovat do dalšího kola. Kola se točí, beton se míchá a my jsme vysazeni na křižovatce na okraji města Kastamonu. Vypadá to jako asi celkem fajn městečko, má přes 100 tisíc obyvatel a rozkládá se na plošině mezi pohořími. Řekli jsme si ale, že dneska zkusíme popojet o větší kus, a tak jen rychlý klasik ekmek a sýr, pozvání na čaj od místního pumpaře a procházka podél rychlostky na křižovatku se silnicí do města Tosya – na naší trase do Íránu. Cestou jsme vymýšleli teorie a příběhy o tom, kde se tady podél cesty vzalo tolik vystřílených nábojů, dokonce několika druhů. Náš vědecký tým se shodl na variantě svatební kolony a oslavné střelby. Přece jen jsme raději pozitivní a za tento víkend jsme svatby potkali už minimálně tři.

Nic moc nejezí, asi že je ta neděle. Semtam auto, semtam traktor. Tak zas čteme a píšeme. Zastavuje u nás padesátník v polorozpadlém autě s rozškubanýma sedačkama a železnýma trubkama trčícíma z kufru. Může nás hodit asi tak pět kilometrů, pak odbočuje. S díky odmítáme a noříme se zpět do svých písmenek. Už jen čekáme, čekáme a čekáme...

„Oženit se znamená zdvojnásobit své povinnosti a napůl omezit svá práva.“ – Schopenhauer –

NEDĚLNÍ VYKOUPENÍ

(29.8.2017) Ú Ještě chvíli čekáme, když v tom přiíždí chlápek z opačného směru, točí to u nás a zastavuje. Vrátil se pán s trubkama a ptá se, jestli čas je problém. S jeho velice omezenou angličtinou, ale za to s pomocí překladače v telefonu, jsme pochopili, že by nám chtěl ukázat okolí. „Dneska stejně moc daleko nedojedem, tak to pojďme zkusit.“ Řekl jsem si v hlavě a nasedli jsme. Je třeba se chytat dobrých příležitost, když je člověk pozná. My v to teda jen doufali. Po chvíli jízdy do překladače píše něco na způsob „You guest tonight. Tosya go tomorrow.“ Zaskočeni touto nabídkou, ale s tajným doufáním v možnost koupele jsme odpověděli, že si to promyslíme, i přes to, že už to bylo jasné. Bylo nedělní odpoledne a s tím provozem to nemělo cenu se snažit jet dále.

Se svým starším osobákem nás veze do nějaké vesničky v kopcích, kličkuje mezi krávami a přijíždí na statek snad na nejvyšším kopci té vesnice. V hlavě mi proběhla myšlenka na spánek na slamníku a vůně krav. „My friend here“ – uff tak třeba budem spát jinde. Kamarád si vykládá trubky z auta a náš šofér nám ukazuje jeho statek, potulili jsme se s dva dny mladým teletem, které ještě chodit neumělo a z matky muselo císařem a prohlédli si býka (pořádný macek teda) a 3 krávy. Ale stádo prý má 20 krav. Tak oukej. Sedáme do stínu a kamarád nám přináší domácí ayran – o dost lepší, než v obchodě! Raději ale opatrně, ať se z toho nepo...chápeš. Ze spoda po cestě přicházejí krávy postupně domů a s nimi i babka s dědkem, kteří je pásli. Sedají si k nám, furt na nás něco mluví turecky, a že jim nerozumíme, tak se aspoň hezky smějou jedním zubem.

Odjíždíme ze statku i s kámošem a ani nevíme, kam jedem, ale je to hezké. Mluvil něco o letišti a festivalu a jelo se dál. Nakonec fakt přijíždíme a parkujem u festivalu, kupa lidí, tak se jdem podívat. Běhali tam koně dokolečka, dokola. No vypadalo to teda spíše jako rychlochůze na koních, ale nikdo nám to nedokázal vysvětlit, tak jsme jen mlčky pozorovali. Kamarád šoféra nás sice opustil, za to přišel jeho syn. Emin, kterému je 22 let, prý celkem umí anglicky. No moc toho teda neuměl, ale za to měl taky překladač v telefonu. Na to, že za dva měsíce má letět do USA a zůstat tam, no měl by se začít učit. Tak a jedem dál.

Vracáme se druhou stranou zpátky do Kastamonu a že teda zůstanem. Chvíli se motáme městem, až vysedáme u paneláku. Tak se jdem ubytovat. Home. Hezky, moc pěkně zařízený byt, tak prý že spočnem, dáme meloun a broskve a čaj a pak půjdem na city tour. Na bytě se potkáváme ještě s mladším bráchou, který s námi ale do města nejde. Tak jdem jen s Eminem. Repovat nás sice nenaučil, zato nás vzal na hrad a do staré mešity. Přirostli jsme mu k srdci a i on nám. Prý, že jsme bráchové.

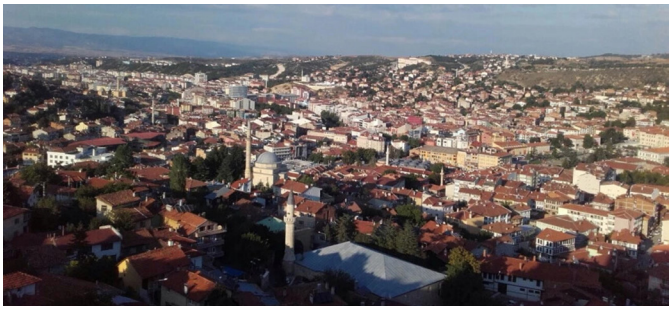

„Archeolog je nejlepším manželem, jakého žena může mít;
čím je starší, tím více se o ni zajímá.“ – A. Christie –

Když jsme vylezli z mešity, nakukovali jsme do krámku s cetkama jak na pouti a náš nový brácha nás vtáhl dovnitř. Kája se koukala po šátkách na zakrytí vlasů, ať nás v Íránu nehejtujou. Nakonec si jeden vybrala, a když jsme ho chtěli koupit, vylezlo z Emina, že majitel krámku je tátův bratranec, a že je to dárek. Vnutit peníze si nenechali, tak jsme aspoň hezky, vysmátě a udiveně poděkovali. U auta nás dohnal i druhý brácha, Kerem, a jeli jsme dál. Další zastávka – Clock tower. Představa pražského orloje se po dojezdu rychle rozptýlila. Byla to fakt jen věž s hodinami, ale za to u ní byla venkovní kavárna s výhledem na celé město, tak jsme chvíli poseděli při pravé turecké kávičce. Už začla být celkem zima, tak brácha navrhl, že se přesunem jinam na nargile (vodní dýmku). Po cestě ještě koupil kus sladkého řezu, ať můžem k dýmce něco pojíst. Seděli jsme v malé kavárničce skoro na chodníku, pokuřovali dýmky, jedli sladké a bavili se nad našima starýma fotkama a nad chybami google překladače v telefonu.

Vzdálili jsme se z kavárničky kolem deváté večerní a jeli už zpátky na byt se zastávkou pro ekmek. Kerem ještě odběhl koupit coca-colu, ta přece nesmí chybět při rodinné večeři a šli jsme nahoru. Pan táta zrovna dochystával na stůl úžasnou večeři v podobě leča, hranolek, oliv, okurek, pálivých rajčat a marmelády. K tomu ten ekmek a colu a byla to dokonalá večeře. Emin nás sice opustil na večer kvůli fotbalu v televizi s přáteli, ale my za to měli čas se zkulturnit, opláchnout, užít si wifi a napsat nějaké články. Do toho jsme sem tam pokecali s tátou a Keremem, kteří u toho koukali na televizi. Psaní šlo v pohodě, jen ta wifina odmítala spolupracovat, tak se to protáhlo až do brzkých ranních hodin. Pak už jen spánek na relativně pohodlném gauči s pouliční lampou přímo u okna. Ale hlavně jsme se konečně dobře vyspali!

Ráno jsme se cítili svěží, jak už dlouho ne, vzhůru sice ještě po osmé nebyl nikdo, tak jsme si zase užívali darů internetu. Postupně i naše nová rodina vylezla z pelechů a v 9 jsme měli od táty nachystanou omeletu, zeleninu, olivy a zas tu marmeládu, k tomu ekmek a nějaké další pečivo, jedno sice plněné masem, do kterého Kája kousla a musela vrátit, ale to nevadí. Přejezeni po snídani a utopeni v čaji jsme chvíli spočli, a že v 10 půjdem. Časový harmonogram se dodržel, rozloučili jsme se s naším bráchou, až skoro tekly slzy, a táta že nás hodí na výpadovku. Emin mi aspoň slíbil, že až se v Americe naučí dobře angličtinu, staví se za námi do Česka.

Odjeli jsme od baráku, dostali číslo od táty pro případ jakéhokoliv problému a motali se městem, jenže tak nějak na opačnou stranu, než jsem čekal. „My work“, zastavil u dílny, a že máme jít dovnitř. Moc dlouho jsme nepobyli, za to jsme stihli rychlý čaj a u něho ještě pokecali. Pak už nás vzal autem na výpadovku z města, říkal, že máme domov i tady v Kastamonu a kdykoliv můžeme přijet, pořádně jsme se s tátou rozloučili a vysedli jsme. Bylo pondělí, jedenáct dopo a my zas byli na tom samém místě, kde jsme v neděli ve 3 odpo došli... Jen jsme byli ohromeni touhle úžasnou rodinou a její pohostinností. Jen se zpětně divím, že jsme se vůbec nepotkali s mámou, prý ale měla nějaký problém s hlavou, tak byla celou dobu zalezlá v ložnici. Myslím si, že se nás teda spíše bála a schovávala se.

„Před svatbou měj oči otevřené, po svatbě je napůl přivři.“ – Franklin –

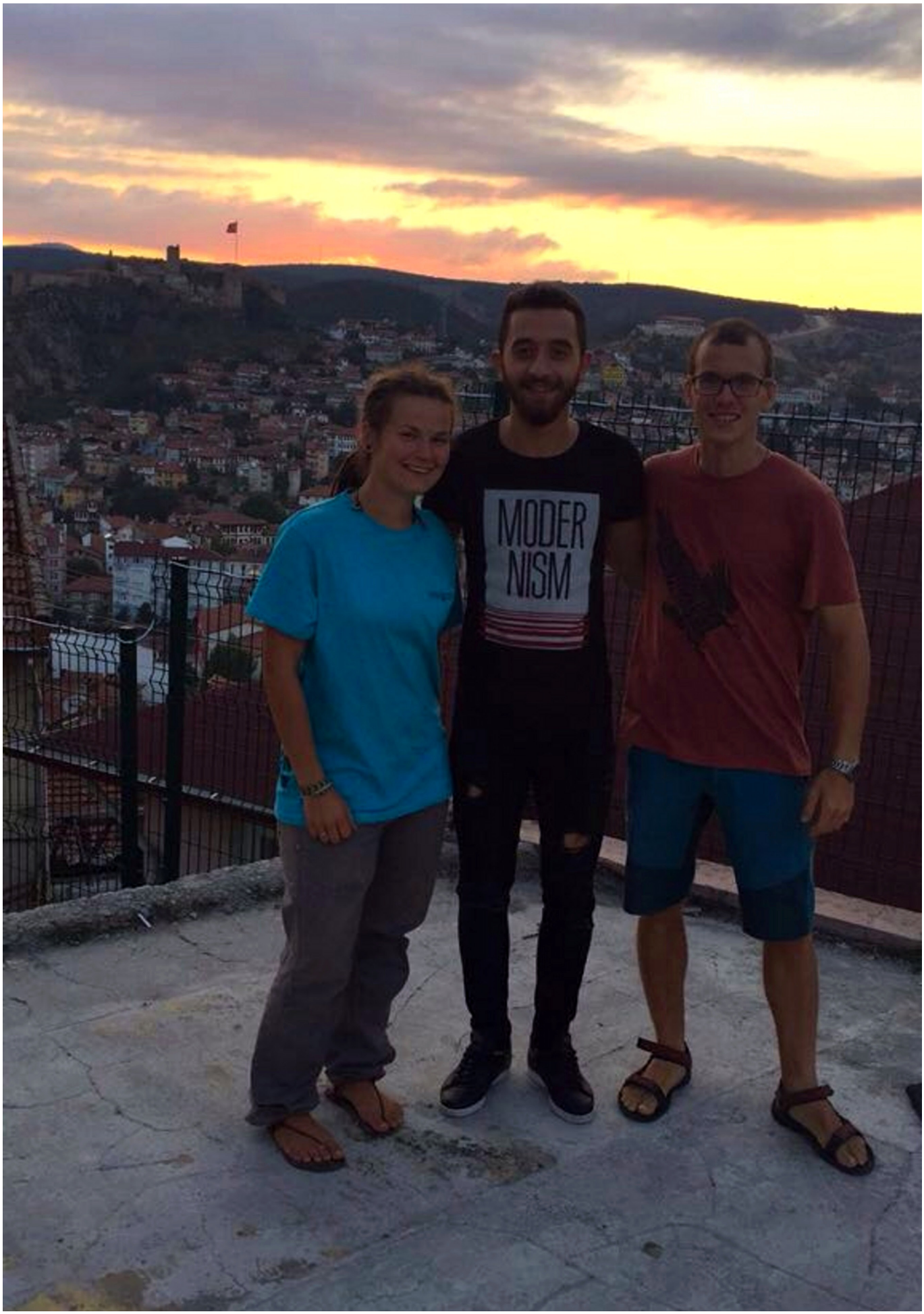

„Recept na šťastné manželství? Pokud možno dělejte to, co vám žena řekne, a hlavně u toho nezapomínejte dýchat.“ – Denzel Washington –

DLOUHÁ TO CESTA

(30.8.2017) Sice to stejné místo, ale úplně jiný den. Sotva nás táta vysadil, z křižovatky vyjížděl kamion a hned stavěl. Pondělí, nemáme v plánu žádné zastávky, tak se svezem, jak nejdál to půjde. S prvním řidičem jsme se na sebe jen usmívali. I když něco turecky plácal, ale moc jsme toho nerozuměli. Byl to přece jen pořádný zatvrzelý turek, který vyhazoval plastové obaly, sáčky a všechen binec z okna. To, že jsme uprostřed pěkných hor, mu bylo úplně jedno. Aspoň zastavil na odpočívadle na vrchu kopce, kde jsme si z pramene mohli napustit pitnou vodu.

Dovezl nás celkem kus naším směrem a my se přežrali fíků, rostoucích mezi baráky u odpočívadla, a pak jsme už sedali do dalšího kamionu. (Nedivte se, že furt jezdíme jen kamiony. Turci jsou jinak skromní a drtivá většina se mačká v plných, občas až přeplněných autech.)

Konečně někdo, kdo ovládal angličtinu! Prý byl pracovně 6 let v Americe. Ale... pokec nic moc teda. Nějak se ta diskuze nerozvíjela, a tak jsme aspoň byli rádi, že jedem zase kus.

Končil za městem Osmancik na benzínce a my měli hezké místo na pokračování. Nestáli jsme dlouho a nábral nás další. Amasya. Jo, okej. Jedem, vezem zmražená kuřata, a i když jen turecky, ale sem tam si rozumíme. Posléze zjišťujem, že kamarád jede až do Arménie. Žádná Amasya, nepotřebujem, díky, pojedem s tebou dál. Už projíždíme víceméně pouští, sem tam se sice divíme nad krásou pouštních hor, jinak ale není co jiné dělat, tak píšem, čteme a pospáváme.

Už začínáme mít hlad, i řidič, tak se staví na odpočívadle a jde se vařit. Chlapík si vytáhl normální kamínka, nařezal dřevo, rozpálil a opekl si špekáček. Nám sice taky nabízel, ale my přijali jen rajčata a ekmek. Když si Kája brala ekmek, bavil se zrovna s jiným kamioňákem a jak v turečtině, tak v češtině to znělo stejně a myslíme si, že překlad je úplně přesný. “Maso ať si vezme.” “Vegetarián” “Hovno, hovno.” Pak zavrtěl hlavou a odešel. My už pak jen jeli, zas četli a zas spali. Už byl večer, tma a my se trochu báli, ať řidič neusne, vypadal dost unaveně. Projeli jsme kolem města Erzincan a jeli dale. Vždyť říkal, že dojede tady dneska a tu si zdřímne! No co už, jedem ještě hodinku, možná déle až konečně před jedenáctou staví na půl cesty do města Erzurum. Snažil se nás ukecat, že máme spát s ním v kamioně, že za dvě hodinky vstává a pokračuje. My se raději šli podívat po jiném spaní.

„Kdyby muži snášeli kritiku tak dobře jako whisky, nebylo by manželství žádným problémem.“
– Zsa Zsa Gabor –

Procházíme podél cesty, benzínky, kravíny a nic moc. Když odbočíme směrem pryč od hlavní, přibíhají za námi mladíci od vedlejší benzínky. Snažili se nám vysvětlit, že tam jít nemůžeme, že tam jsou divocí psi a že jsou agresivní. Přijali jsme tedy jejich pozvání na noční čaj a chvíli jsme vymýšleli co dál. Nabízeli nám spaní na betonovém plácku těsně u benzínky. No potěš koště, to ne. Bylo dost nepříjemné se s nimi bavit, tak jsme raději odešli. Hned vedle byla bytovka oplocená zídkou, tak jsme tam vlezli, aby nás ti psi nesežrali a našli jsme si hezké místo na traviče. Jenže po dvou minutách přilezli zas ti otravní týpci, že tam jako nesmíme spát, že by byl problém, a že by nás policajti zastřelili. Snažili jsme se jim vysvětlit, že jediný problém jsou oni, ať odejdou a nehulákají tady pod okny baráku.. Marně, prostě nešli, dokud jsme nešli též. Bez jediného slova jsme jen za brankou šli jiným směrem než šli oni. Zkusili jsme druhou stranu silnice, nějaké místečko se tam rýsovalo. A až tam se to stalo. Hned jak nás spatřili, šli za náma. Policajt a voják se samopalem na krku. Zkoušeli to turecky, marně, zkontrolovali pasy, říkali, že jsme ve vojenském prostoru a pak přišel další, který zvládal angličtinu. Prý že policie je problém, že nás zastřelí, no jasně. Všichni tři se snažili vymyslet nějaké místo, kde bychom se mohli vyspat. Nakonec usoudili, že nejlepší bude místní park, tak nás tam jeden zavedl. V případě problému prý máme zajít za nimi, nabídl vodu, pokecali jsme a už jsme byli u parku. Místo sice plné odpadků, smrádek v celku, ale spát se tam dalo.

Celou noc i ráno jsme se snažili si ochočit koťátko, které mňaučelo na celý parčík, však marně. Sluníčko zas pořádně slunilo, my si dávali snídani a zase čaj na stejné benzínce co v noci. Naštěstí už tam byli jiní lidi. Pak trochu hygieny na místních nehygienických záchodech a mohlo se stopovat.

Po chvíli už sedíme v íránském kamionu. První íránec, kterého potkáváme za naši cestu. Příjemný chlapík jménem Ahad, slušná angličtina, dobrý pokec. Ptáme se na informace o Íránu, všechno vypadá moc dobře, tak se fičí. Prvně jsme chtěli do Erzurum na internety, ale když jede až do Íránu, tak vysednem v Agri. Po cestě ještě stavíme na nákup, limonádu nás nenechá si koupit, vzal mi ji z ruky a zaplatil za nás. Pak stavíme na oběd. Ahad nám uvařil rýži s bramborem, k tomu se nám snažil vnutit ještě kebap, nechcem, děkujem, ale zbytek moc dobrý. Třetí zastávka ještě uprostřed hor na čaj. Toliko pozvání od něj, že prý když nás veze, tak jsme jeho hosti. Loučíme se až v Agri, něco málo přes 100 kiláku od hranic. Ahad nám doporučil, že máme být opatrní a nespat venku, že tu jsou samí Kurdi, a že jsou divocí. Raději prý levný motel na spaní. No, uvidíme co bude a jdem si prohlédnout město.

Poznámka: Za tento článek jsme zvládli ujet přes 1000 km!

PŘERUŠENÍ PROVOZU

(7.9.2017) Omlouváme se všem pravidelným i náhodným čtenářům našeho deníčku za absenci nových článků. Nacházíme se právě na území Íránu, a i přes to, že se máme skvěle a moc si to tu užíváme, íránská vláda se snaží život komplikovat. Neví se pořádně jak, ale blokujou přístup ke snad 50% nejpopulárnějších webových stránek, jako třeba Facebook, Youtube a mezi nimi i WordPress. Existují způsoby, které používají všichni místní lidi, se kterýma jsme se doposud setkali, takže jsme schopni se na všechny stránky dostat a připojit. Jedinný problém nám činí WordPress, který nám z místních dostupných wifi sítí nelze načíst. Asi slabé spojení. Z tohoto důvodu si dovolujeme omezit naši internetovou aktivitu na minimum a něco málo o Íránu napíšeme zpětně v průběhu října, kdy už budeme na území Indie.

Pokud někdo přece jen toužíte sledovat naši aktivitu v průběhu září, sem tam se objeví nějaká fotka na instagramu. Proto můžete sledovat instagram @ keepsmileinside

Samozřejmostí zůstává dostupnost na WhatsApp pod číslem +420734640623 a také na facebooku. Děkujem za pochopení

„Kdyby se mužům dostávalo manželek, jakých si zasluhují, měli by zatraceně těžký život.“
– Oscar Wilde –

1200 SLOV (OBECNĚ) O ÍRÁNU

(30.9.2017) Nevím, kde začít. Sedíme na letišti, za náma 29 dní strávených v Íránu plných úžasných zážitků a my zatím o nich nic nenapsali. O všech ani nenapíšem, to bychom museli napsat knihu jak Zibura a to ke štěstí nepotřebuju.

Když nás prvního září celníci vzbudili ve 3 ráno tureckého času, že už jako musíme být vyspaní a máme jít, než jsme se dostali na druhou stranu hranice do Íránu, bylo už 5 ráno, kvůli posunu o 1,5h, a naše dojmy nebyly nejlepší. Kurdistán působil tak nějak nehostinně. Všude agresivní divocí psi, policajti říkali, že nemůžem chodit pěšky, že nás někdo zastřelí, a my nevěděli, co dělat. Jen jsme postupně přišli na to, že se všichni bojí těch druhých, a nakonec jsou všichni v pohodě. Rozhodli jsme se ale nezdržovat a vyrazili do Tabrizu a pak už jsme měli jen příjemný pocit.

Peníze v Íránu jsou sranda věc, několikrát jsme byli milionáři a to nám stačilo vyměnit jen pár dolarů. Oficiální měna jsou Rialy, v přepočtu na koruny je 10.000,- Rialů cca 6,6 Kč. Jen je třeba dávat pozor, protože lidi používájí ještě druhou měnu – Tomany. Důvod, proč jí používají, se nám zjistit nepodařilo, nikdo neví, proč to tak je, prostě to používají. 1.000,- Tomanů je 10.000,- Rialů. Je to jednoduché, jen když vám někdo řekne cenu, mluví v Tomanech, ale vy zaplatíte v Rialech. Když řeknou, že chtějí třeba 15 tisíc, tak zaplatíte 150.000,-. Občas matoucí, ale člověk si zvykne.

Ceny v Íránu jsou obecně hodně levné pro turisty. (Budu používat ceny v tisících Rialů) Za litr benzínu se platí 10r, v porovnání s Evropou je to zadarmo. Běžné potraviny jdou sehnat velice levně, jen občas někdo chce turisty obrat, když si myslí, že nemají ponětí, co kolik stojí. Ceny jsou málokdy napsané viditelně, takže to není moc objektivní. Třeba velmi populární lokální sladké, studené pitíčko s chia a dalšími semínky jsme kupovali za velký kelímek od 10r po 30r, ale třeba v Persepolis po nás za něj chtěli 100r, což jsme s úctou odmítli. Chleba tu sice mají asi 7 druhů, všechny spíše jako různé druhy placek, obecně pro dva lidi na jedno jídlo se dá pořídit za 10r až 20r, k tomu třeba sýr za cca 20r-30r, takže ve dvou lidech do syta se dá najíst za 40r, takže asi 27 korun. Velmi dobré je ovoce, které je na každém rohu a je to tuny, jen cenově je vždy jiné i podle oblasti. Nebo falafel se dá pořídit od 25r do 40r, skoro až člověk nechce jíst jen chleba s něčím a raději si dá falafel se zeleninou a omáčkou v bagetě a výjde to cenově stejně, možná i líp. Celkově nás měsíc života a pozávání pro dva lidi vyšel na cca 3.700,- korun. (Ovšem bez započtených nákladů na víza a vybavení kupované v ČR.)

Stopování má své mouchy, ale jinak je Írán asi nejlepší země na tento sport. Stačilo jen stát u cesty a každou chvíli někdo zastavil. Problém je, že vám každý nabízí taxi nebo odvoz na autobusák. S kamiony problém není a rády staví, jen ne na všechny dálnice a hlavní tahy můžou jezdit. Při stopování osobáku se nám osvědčilo, když nám kamarád napsal cedulku ve Farsi (perština), že se chceme svést zadarmo. Tu jsme si nechali napsat až po jedné příhodě, kdy jsme museli zaplatit 150r za cca 25km svezení, protože jsme se neujistili, že jedem zadarmo. Jinak

jsme ale nastopovali cca 3500km po Íránu, spousta dobrých lidí nás pozvalo na jídlo, čaj, zmrzlinu, někteří na přespání s večeří i snídani a u některých jsme zůstali i více dní. Spousta příhod a dobroty, které člověk v takové míře v Evropě nezažije.

Situace na cestách není nejnebezpečnější, ale v porovnání s námi navyklými pravidly je to chaos. Policie sice „dohlíží“ téměř na každém rohu, jedinné, co je však zajímá, jsou zapnuté bezpečnostní pásy a občas měří rychlost na dálnici. To je tak vše. Lidi jezdí občas v protisměru, na dvouproudé silnici jede normálně pět aut vedle sebe, všichni na sebe troubí a předjíždějí, kde je zrovna místo a chodec nepřejde cestu jinak, než že se prostě vetře mezi auta a sám si je zastaví. Do toho se všude motají staré motorky, na kterých vozí i v celku velké náklady, kličkují v kolonách, na chodnících a tak podobně. Divné na tom je jen to, že jsme za celý měsíc potkali jen 2 nehody. Čekal jsme jich trochu víc, ale jsem rád, že jsme se do žádné nepřipletli.

Život v této obrovské zemi má své specifika a v každé oblasti se něco liší. V jednom se ale většina lidí shodne, že nemají rádi vládu. Třeba povinnost pro ženy nosit šátek na hlavě je úplný nesmysl. Zahalování, typu nosit dlouhé kalhoty a rukávy, je sice taky ze začátku nepochopitelné, člověk si ale zvykne, navíc s tím, jak jsou lidi nastaveni, když někteří muži v životě neviděli nahou ženu, je lepší se zahalit, ať se nepřitahují potíže a perverzní lidi. Dále vláda taky dává brutální daně na auta ze zahraničí, takže v drtivé většině tu jezdí Saipa, íránské auta, která má licenci na výrobu KIA Pride z roku cca 1995, ale pořád je vyrábí a prodávají se za neuvěřitelně vysoké ceny (cca cena nové Hyundai i30 v česku) a i přesto to jsou nejlevnější auta k dostání.

V rámci dne jsme se setkali s různými návyky, jedno je ale pořád stejné – žije se hlavně v noci. Přes den se chodí do práce, nebo se fláká doma a vyspává do pozdních hodin. Přes poledne, cca od 11 do 4 odpo, ve městě skoro nikdo není a většina míst je zavřená. Na to slunko se nikomu nechce. Na večer se ale otevřou všechny malé obchůdky, kterých je všude požehnaně, lidi chodí nakupovat hlavně za tmy, začíná rámus, na cestách více aut, pikniky v parku nebo třeba na chodníku u dálnice, stanovačky, vodní dýmky všude, děti pobíhají a všechno žije až do brzkých raních hodin. Ke všemu tomu se všude pije čaj. Vzhledem k tomu, že je tam alkohol nelegální, opilého člověka ve městě jsme za celou dobu nepotkali a lidi se dokážou bavit i tak. Jednou z největších zábav je i fotbal, takže i uprostřed noci se na hřištích hraje, sleduje se, nebo se o něm jen mluví. Společnost celkově je těžké zachytit obecně, proto přidáme v dalších článcích některé zážitky, které to snad aspoň trochu popíšou. Je to třeba zažít.

Nevěděl jsem nic o krajině Íránu dopředu, ale představoval jsem si jen poušť. V okolí Kaspického moře na severu je ale pořádná džungle, snad 100% vlhkost a pořádné kopce stoupající hned od pobřeží, některé až do více než 5.000m. Vlhkost a mraky se ale drží pod kopci, za kterými už je jen poušť, skály a další kopce. Od severní oblasti jsme se s pořádnou zelení nesetkali, ale prý na jihozápadě země jsou krásně zelené hory. My to vzali tak nějak středem země na úplný jih, viděli spoustu pouště, rovin i kopců, skal a tak podobně. Jen žádné řeky. Posledních pár let sucho převládá a po velkých řekách i ve městech jako Esfahan a Shiraz zůstaly jen suché koryta a mosty natáhlé přes prázdný prostor.

To jest zatím vše obecně a postupně přidáme i konkrétní zážitky.

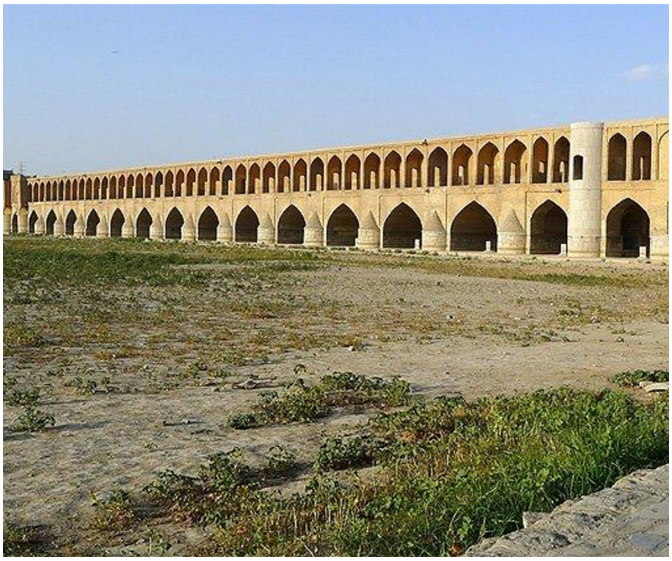

STOPNEM SI NĚJAKÝ ZÁŽITEK?

(8.10.2017) ***První auto, které nás nabralo:***

Bylo asi 6 ráno, ještě celkem tma a my pospávali na trávě mezi pruhy cesty na konci města, protože jsme se báli kamkoliv jít, aby nás nesežrali psi, protože jich po nás pokukovalo a hodně. Když jsme se začli zvedat, že zkusíme něco stopnout, pár aut projíždělo okolo, ale my ještě nezvedali ruku. Jeden řidič si nás všimnul, ale nezastavil, až asi po 300 metrech si ale řekl, že by nám pomohl, tak zastavil, hodil zpátečku a dojel až pro nás. Pokecali jsme a že nás může pošoupnout do dalšího města. Fajn, aspoň budem pryč od psů. Řekli jsme, že chceme jet až do Tabrizu, ale že nechcem bus, ale spíše náklaďák. Tak milý pan řidič nás hodil na konec města, kde bylo parkoviště kamionu. Aby to nebylo málo, tak ale vylezl, odchytil chlápka, prohodil pár slov a že máme s ním jet, hodí nás prý až do Tabrizu svým rozpadlým kamionem. Pohoda a už se fičí..

Odchytávání aut na dálnici:

V Evropě nepředstavitelné, v Íránu pohoda. Jenže. Došli jsme na dálnici, mrtě aut všude, aspoň nejezdili rychle. Ještě jsme si ani nenašli hezké místo za nájezdem, už u nás stály tři auta za sebou. Taxi? Děkuji, nechci, nemáme peníze. Tak všichni stáli, chtěli nás hodit aspoň na autobusák zadarmo a nikdo nedokázal pochopit, co vlastně děláme. Ještě než odjeli, zastavovali další, taky nabízeli odvoz na busák, taxi a tak. Když už jich tam bylo na nás moc, protože už tam nikdo jiný zastavit nemohl, raději jsme se rozloučili a šli rychle pryč na druhý konec nájezdu a mávali, jen když projížděl kamion. Mezitím samozřejmě zastavilo dost aut, všechno stejná pohádka, tak jsme je rychle posílali pryč. Když zastavil konečně kamion, už to bylo jednoduché a jelo se.

Pozvání na jídlo:

Stalo se nám několikrát, že nás nabrali moc milí lidi, kteří nás pozvali na jídlo, ať už na vlastnoručně připravený oběd, nebo na večeři do reštiky. Když jsme stopovali do města Rasht, nabrala nás rodinka, která jela na víkend na sever do dzungle. V Rashtu jsme sice asi půl hodiny hledali místo na piknik, protože pršelo, nakonec jsme zakotvili v modlitební místnosti a užili si dobré společnosti a domácího jídla. Měli sice navařeno jen pro 3 lidi, ale najedli jsme se všichni.

Při stopování po pobřeží Kaspického moře nás nabral starosta městečka Ramsar. Byl čtvrtek večer, pátek je v Íránu nepracovní, takže si chtěl večer užít zábavu, tak nás pozval na čaj a výborné jídlo do reštiky uprostřed hor blízko jeho cílové destinace v Ramsaru. Co a jak bude dál jsme nevěděli, ale nechali unášet proudem, povídali si a bavili se. Nakonec nás starosta odvezl až za město Chalus, udělal si zajížďku asi 80km jen proto, že si chtěl užít zábavu. Bůh žehnej dobrým lidem.

Jednou za to všechno zaplatíme:

Šli jsme městem Rasht a chtěli dojít na výpadovku na Fuman, aby jsme se dostali na hrad Qaleh Rudkhan. Ještě jsme nebyli pryč z města a zastavil u nás postarší pár, bohužel neuměli ani slovo anglicky. Oni řekli jen „Fuman?“, my přikývli a oni ukázali, ať si nastoupíme. Jelo se, byl už celkem večer, tak jsme si v autě pospali a najednou byli před městem. Řidič ukazoval na odbočku, tak já mu ukazoval ať zastaví. Najednou začal na sklo kreslit čísla. Prý „Fuman = 15000, Masuleh = 40000“ Dělali jsme, že nerozumíme a chtěli jsme vystoupit, on raději jel do města Fuman a zastavil u policajta. Policajt nám přeložil, že musíme zaplatit, že se po Íránu bez peněz nedá jezdit a ani ukecávání na poslední zbytek peněz neprošlo. Svezl nás nakonec ještě k hotelu, my tam rozměnili poslední půl mega, naštvaně mu vyplácli, kolik si žádal a už jsme znova takovou chybu neudělali, vždy jsme se předem ujistili, že jedem zadarmo. Jednoho místního mladého cestovatele jsme o pár dní později poprosili, ať nám ve Farsi napíše na papírek, že nemáme peníze a chceme se svést zadarmo, což už vydrželo.

„Opravdu ideální manžel je muž, který zachází se svou manželkou přesně tak, jako se svým novým vozem.“ – Henry Ford –

Krátký nepříjemný zážitek, který se spravil jedním z nejlepších:

Když jsme ukončili přechod hor a skončili vpouštním městečku Abbas, jeden pán nás zval, ať s ním sdílíme taxík, protože máme stejnou cestu. Taxikář nás ovšem nechtěl vzít bez peněz, tak jsme odešli. Po chvíli ale taxík zastavil u nás a skoro nás až museli donutit, že jedem s nimi i bez peněz. Evidentně onen pán přesvědšil řidiče, ať nás vezme. My byli unavení, špinaví, z řidiče jsme měli špatný pocit, ale jeli jsme. Cesta byla dost nepříjemná, řidič působil dojmem, že po nás na konec bude chtít peníze, nebo nás zamkne do sklepa a pán, který nás zval, vypadal dost jako perverzní strýček. Když už jsme byli ve městě, kam jsme měli dojet, museli jsme skoro až řvát aby co nejdříve zastavil, strýček nás chtěl totiž domů na oběd, což jsme odmítali. Nakonec teda asi po půl kiláku přemlouvání zastavil a my rychle vyskákali, ať si to nerozmyslí.
Náladu nám hned po chvíli spravil kamioňák, který jel až na sever do přístavu Anzali. Vzal nás s úsměvem, i když anglicky moc neuměl, dal nám na telefon sestru, která prý anglicky umí. Nakonec jsme si ani s ní po telefonu nerozuměli jiného slova než „Hello“. Náš kamioňák Sajjad nás lámaně pozval k němu domů a my s touhou po sprše a vyprání prádla po přechodu hor nemohli odmítnout. U něj jsme zvládli obojí, zůstali jsme dvě noci, s jeho ženou, dcerou, sestrou a její rodinnou poznali kus Anzali, vykouřili několik vodních dýmek, byli pozváni na večeři k rodičům, do nákupáku v bezcelí zóně, mluvili přes překladač a užili si dva úžasné dny.

Nabídka pěkného spaní se jen tak neodmítá:

Dojeli jsme kamionem na okraj Yazdu už za tmy, tak jme toužili už jen spát. Stopovali jsme s nadějí, že nás někdo sveze k parku, kde budem moct roztáhnout hamaky. Zastavil nám ředitel jazykovky a že nás hodí, kam potřebujem, bez problému. Když jsme mu to vysvětlili, usoudil, že to není bezpečné místo na spaní a raději nás odvezl ke své tchýni. Pěkné místo v centru, sprcha, večere i snídaně bez ceny. K tomu příjemný pokec, protože všichni mluvili anglicky, prostě paradajs.
Při stopování z Shirazu na Bandar Abbas jsme sedli do kamionu a váleli se, protože jediné, v čem jsme si rozuměli, byl čaj. Kamion valil po úzkých cestách rychlostí, na kterou tachometr nestačil a my se snažili aspoň číst. Řidič nám pantomimicky ukázal spánek, my pokrčili rameny, pak se zeptal „my home?“ tak jsme vesele přikývli a už se tam jelo. Že byla cedule začátek vesnice a rychlost omezena na 40 nevadí, ka-

miony asi za tmy mohou jet 120 a předjíždět přes plnou. I když jsme si vůbec nepokecali, rozdali jsme aspoň trochu radosti, pobrali trochu jídla a ráno vypadli, abychom moc nerušili.

Stopli jsme si trajekt a na večer jsme se dostali na ostrov Qeshm. Jen jsme odcházeli z přístavu, prohodili jsme pár slov s náhodným kolemjdoucím a ten nám nabídl, že nás kousek sveze. Společně se svou ženou mluvili dobře anglicky, tak jsme žádali o rady, kde by se dalo na ostrově hezky kempovat. Po chvíli přemýšlení nabídli, že můžem jet s nimi přes půl ostrova a spát u nich doma. Ukázalo se, že jsou zkušení Couchsurfingoví hostitelé, mají krásný barák a úžasného psa. Zůstali jsme dva dny a to jsme byli opravdu moc vděční, že můžeme spát v klimatizovaném prostoru a mít k dispozici sprchu. Venku bylo asi 40 stupňů, v noci asi jen 30, a při vlhkosti kolem 70% bylo dost těžké venku vydržet.

Jeden negativní zážitek na konec:

Chtěli jsme se z Bandar Abbasu dostat trochu na západ, tak jsme sedli do auta a jeli. Řidič na první pohled vypadal v klidu, hned chtěl ať si zapnem pásy a mluvil něco o rally, tak cajk. No nakonec to tak cajk nebylo. V životě jsem nejel s větším magorem. Že existuje řadicí páka asi moc nevěděl, 120 jel na trojku. Chudák auto. Jel jak blázen, vytruboval všechny, předjížděl kličkováním, jel 170 v hustém provozu a několikrát skoro narazil do auta nebo ka-

mionu ze zadu. Naštěstí jsme nejeli moc dlouho a nic se nestalo.

Shrnutí:

Nastopováno přes 3500km za 29 dní jen v Íránu, stoplých nespočet aut i kamionů, jeden autobus, dvě lodě a jeden regulerní taxík (ten teda až v Dubaji, ten nepříjemný zde nepočítám – pozn. autora). Motorky se ve dvojko s krosnama moc stopnout nedají, ale jednou jsme si půjčili. Skoro při každé delší cestě jsme dostali aspoň čaj, zmrzlinu nebo jídlo. Minimálně 7 pozvání na přespání od řidičů a asi milión krásných zážitků.

HINDUSTÁN A PRVNÍ MĚSÍC V NĚM

(5.11.2017) Je posledního října, ležím v hamace na pláži a přemýšlím, co po tak dlouhé době napsat. Tolik se toho dělo a stále děje, jen pomyslím co všechno bych chtěla sdílet a říkám si, že se tady budu houpat ještě týden než to seskládám do písmenek.

Dneska je to měsíc (a den?) co jsme se vzdušnými linkami přemístili ze středního východu na východ dálný. K naší lítosti a vaší radosti (rodičové), jsme, jak většina víte, museli vynechat Pákistán, jenž, jak se domnívám, je dokonalým a plynulým přechodem mezi Íránem a Indií, co se přírody, podnebí i kultury týče. A tak jsme se takhle z čista jasna po dlouhé náročné noci vykodrcali na světlo nového dne o cca 2 tisíce kilometrů východněji a rovněž cca 2 tisíce jižněji.

Všechno je jiné! Naprosto všechno je tak rozdílné od toho kde jsme žili uplynulý měsíc a i to bylo jiné než na co jsme zvyklí z Evropy. Opustili jsme budovu letiště v Kochi (jižní stát Indie, Kerala, západní pobřeží) o pár zkušeností bohatší a o powerbanku a peníze utracené za letenky z Indie chudší. Powerbanku někdo ukradl z batohu v době odbavení, zpět se k nám batoh dostal z pásu s odepnutými přeskami víka. Samozřejmě jsme to nahlásili a nechali zapsat a samozřejmě to k ničemu nevedlo. Letenky jsme museli na rychlo zabookovat na letišti v Dubaji, protože by nás jinak nepustili do letadla. Takže děkujeme milá ambasádo za plné a kvalitní informace. Tam nám stačil plán cesty, teď jsme byli hodinu před odletem, ve dvě ráno v Dubaji, rozlámaní a utahaní a oni po nás chtějí, abychom dokázaji, že nejsme imigranti. Takže tak to chodí.

První poznatky a dojmy v nové zemi:

- *Všechno je zelené! Žádná poušť.*
- *Konečně kraťase! Holkám jdou vidět vlasy. Svoboda oblékání! Konečně se opálíme.*
- *Spousta vegetariánských jídel všude!!!*
- *Můžem si dát pivo!*
- *Většina Indů umí anglicky! Hurá!*
- *Spousta banánů a kokosů!*

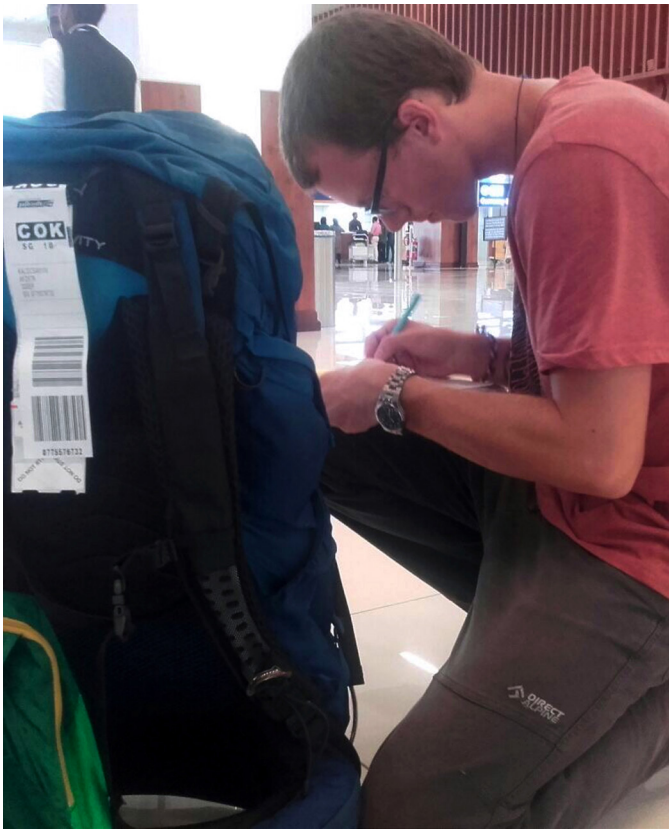

„Manželství je spravedlivé zařízení. Žena musí denně vařit a muž to musí denně jíst.“
– Alberto Sordi –

První dojmy na druhý pohled:

1´) Fakt je všechno zelené! Stromy, keře, trávy, voda..

2´) Vlasy vidět jsou, ale s tím zbytkem to tak žhavé nebude. Indie má svoji charakteristickou kulturu a oděvní módu. Co se žen týká, nosí buď klasická sárí (obrovský šátek, specifickým způsobem omotaný kolem těla a ladící bolerko) nebo typické šaty po kolena s rozparky na bocích až k pasu a pod nimi dlouhé jednobarevné kalhoty, perfektně ladící k šatům. Celý model je doplněn dlouhým šátkem/šálou lehce přehozeným přes obě ramena dozadu. Tak či tak o kraťasích ba ani o krátké sukni tady není žádná řeč. Ne že by to bylo zakázané, ale na to abyste přitahovali tisíce zkoumavých pohledů vám úplně vystačí bílá pleť.

3´) Ale jooo. Rýže se žlutou máčkou, rýže s oranžovou máčkou, rýže s béžovou máčkou.. Je toho opravdu spousta. Rýže. Ale abych nekřivdila, můžete si dát třeba i nějakou placku, moc dobrá je dosa, rýžová. Krom toho teda dokáží z rýže a rýžové mouky vytvořit i několik jiných tvarů, jako jsou třeba válečky, čočkovité koblížky, kuličky a podobně. My máme rádi placky chapati, pravděpodobně proto, že je to něco poměrně důvěrně známé pro naše chuťové buňky i žaludky – pšeničná mouka, voda a sůl. Ať už se tu jí cokoliv, je nad slunce jasné, že bez ohledu na barvu máčky /samby či chutney/, bude to pálit jak sto čertů.

Zajímavé je to, že vajíčka tady nejsou vegetariánská. Ale mléka se tu pijou hektolitry a pure veg.

4´) Ale v celé Kerale nebylo k nalezení. Pít se může jenom v barech. V Karnatace už není problém a Goa je údajně stát, do kterého se jezdí jen chlastat. Levně a všude. Takže tak.

„Vyberte si za manželku takovou ženu, kterou byste si vybrali za přítele, kdyby byla mužem.“
– Joseph Joubert –

5´) Anglicky? Pokud pomineme fakt, že jim nejde rozumnět ani slovo a otevřeme svou mysl natolik, že připustíme, že gramatika není podstatná... Pak je docela pravděpodobné, že se s nima dorozumíme. Aspoň s třema z deseti.
„Haguahworei iajr sleep?“ „Emm, sorry?“ „Sleep!?“ „Aha! Nespím, nevím co chceš, tak asi dobrý.“
Jo a. Myslím si, že mají mozky od jiného programátora než my.

6´) Mňáááám, roste to tu všude, (je to moc dobré,) sklízí se to zelené, co je to

A) banány B) kokosy C) mango D) datle

Majitel první správné odpovědi se stane adresátem pohlednice od nás!
Své odpovědi zasílejte zde do komentářů.

Co víc? Jezdí se tu vlevo, což dá chvilku zabrat, než si člověk zvykne. Ale hlavně, jezdí se tu úplně všude a naprosto šíleně. Nejběžnější vozidlo je tu tzv. rikša – zastřešená tříkolka s bláznivým řidičem a sedadly pro dva až tři cestující. Indové jsou schopní naskládat dovnitř, podle typu, i 12 lidí.

Co jsme tak za ten měsíc dělali? Přebírali kamení, pleli kávovou zahrádku a po odpoledních se flákali, prali si prádlo na kameni a sledovali Červeného trpaslíka. Sbírali betelové ořechy – nejoblíbenější droga jižní Asie, mazlili se s kozama, zmokali a váleli se v posteli s horečkama. Učili se jógu, bojové umení, meditovali, na pár dní se stali fruktariány, půstovali, nechali si upravit oblečení na míru a procházeli se okolím. Pojídali banánové čipsy, sušenky a pili hodně čaje. Pomáhali na farmě, chtěli dojit krávu, ale nedojili, stavěli domek z blata a flašek od piva a šli se nadlábnout na svatbu nějakých neznámých lidí. Krmili opičky a pejsky, sprchovali se kýblem, váleli se na pláži, koupali v moři, šplhali do chrámu na kopci, přednášeli na univerzitě a bojovali s nemocí (podle testů se jedná prý o horečku dengue, doufejme jen, že nám ty testy pojišťovna zpětně proplatí), přičemž tento stav přetrvává, ale doufáme, že už se souboj chýlí ke konci s výhrou na naší straně.

A na závěr něco ze světa sportu. Každý skaut, většina děcek a i mnoho ostatních z vás zná hru HUTUTUTU. Takhle oblíbená aktivita našich táborů, schůzek a výprav se prosím pěkně zrodila v Indii ve státě Tamil Nadu. Originálním názvem je to Kabbadi, ale není to žádná hříčka, nýbrž populární sport provozující se na nejrůznějších úrovních od místních lig přes mezinárodní soutěže a údajně je i na olympiádě. Takže nechť začne kvalifikace na český skautský tým, třeba nám to Junák proplatí.

„Čím více jsem cestoval, tím víc jsem si uvědomil, že strach dělá cizince z lidí, kteří by měli být přátelé.“ — Shirley MacLaine —

MAPA NAŠÍ CESTY

(12.11.2017) Po usilovném naléhání jsme se rozhodli vytvořit interaktivní mapku naší cesty. Není sice úplně detailní, ale myslíme si, že je dost výstižná. Pokud chcete vědět po kterých cestách jsme přesně jeli, stačí trochu představivosti tam, kde je mapka nepřesná.

P.S.: WordPress je neúprosný, takže v neplacené verzi blogu odmítá přidat interaktivní wiget, proto, pokud chcete, budete muset widget otevřít v novém okně pomocí odkazu níže.

P.P.S: Hiking je jen kousek zatím v severní oblasti Íránu, pro viditelnost, musíte dost přiblížit.

https://widgets.scribblemaps.com/sm/?d&z&ol&l&gc&af&mc&lat=35.37276656324917&lng=49.864648332649836&vz=4&type=hybrid&ti&s&width=700&height=500&id=Journey_CZ_IND

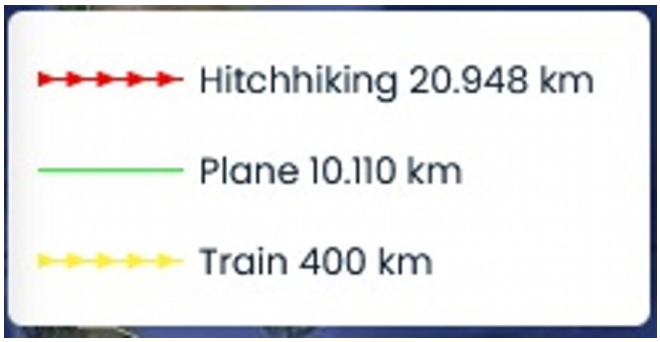

PŘÍRODA PLÁČE

(4.12.2017) První adventní neděle, neboli třetího prosince dva tisíce sedmnáct. Sedím na střešní terase rainbow guest housu s miskou čaje a sušenkama. Až na to, že těchhle 90 gramů sušenek je balených ve TŘECH plastových vrstvách, což mě přivádí téměř k šlenství, ale kdo to má tušit (?!), je mi dobře. Konečně. Nic mě nebolí, nikam se neženeme, dobře mi tráví, je tu (poměrně) klid a hlavně pohodová přátelská atmoška. Dnešek začal skvěle a tak taky pokračuje, což bohužel nemůžu říct o všech uplynulých indických dnech, jinými slovy, už mě to tu celkem.. ..šimrá pod nosem.

Management odpadu

Návod, jak na to, máme na několika hezky viditelných místech. Teď jen, jak to funguje?

Funguje! Ředitelem je nejmohutnější býk a se svými pilnými zaměstnanci, krávami, kozami a psi všeho druhu a věku, se starají o rozhrnování, lisování i třízení s omezenou recyklací. A co lidi? Vzhledem k vysokému procentu chudoby se i mezi tímto druhem najde několik recyklátorů, ovšem tím končí veškerá smysluplná činnost. A přiznejme si, to je víc než nedostačující. Lidé jsou tvůrci a původci sta procent těchto extrémních planetárních jedů a svým chováním (ne jen) zde, ovlivňují životy všeho živého na Zemi i kolem ní.

*Ulice, vesnice, silnice, plantáže, domy, památky, kanály, pole, louky, lesy, řeky, pláže, moře, jezera, vzduch.. VŠE co vás napadne, je plné odpadu. Jednorázových plastových nesmyslů, nejrůznějších obalů a samozřejmě pet láhví od balené vody, protože pití jakékoliv jiné je na mnoha místech velice hazardní počin. Proč asi, žejo?! Jenže tohle jsou jen ty nejzákladnější drobnosti, které jsou viditelné na první pohled, vždy a všude. Ve skutečnosti je to mnohem horší a odpad se skládá ze všeho, co už komukoli začne připadat nepotřebné. Nebudu vyjmenovávat co všechno může být odpadem, ale každý ví, že je to v zásadě jakýkoli výrobek či předmět, který pod subjektivním názorem jedince ztratil cenu. Tak je tomu obecně všude, liší se tedy přístup k těmto předmětům – ne tak zcela zásadní hraje ten zvířecí, nýbrž ten lidský. Jak bylo to přísloví? Sám sis nasr*l, sám si utři zadek. Asi ne, ale jde o to, být zodpovědný za svoje jednání, tím víc, čím větší okolí může ovlivňovat. Tady nefunguje ani tisícina toho, co by se k tomu dalo přirovnat.*

Zbavování odpadu:

Primární – nechci to, upustím to na zem, tam kde právě jsem. Koš je přece jen vzácné zboží. (Znovu připomínám, ať je to cokoliv, od banánové slupky, přes papírový kelímek k plastové či skleněné lahvi, kusu oděvu až po nepojízdný dopravní prostředek.)

Sekundární – pakliže se zdaří nějaké procento koncetrovat na jedno místo (samozřejmě bez třízení), je to nejpravděpodobněji břeh vodního toku. Lidé v Indii následně využijí pravěkého vynálezu ohně a skutečnosti, že hořlavý materiál lze spalovat a tedy rozkládat na menší částice. Přičemž samozřejmě dochází k uvolňování vedlejších produktů (jasněže s extrémně negativním dopadem – na všechno), ale zbavili jsme se tun zbytečného materiálu – hurá! A nebo ne.

Ze dvou měsíců pozorování, přemisťování a žití v Indii:

Čůrá se všude, kaká se téměř všude. Jakože jedete-li mezi 7 a 9 raní po „dálnici“, nespočet zaparkovaných kol, skůtrů a motorek neznamená, že se lidé rádi

kochají výhledy po okolí, nýbrž vedle svého bicyklu sází bobky, nehledě na to jestli obličejem k silnici či od. Je-li v dohledu nějaká kaluž či jiný zdroj vody, tak zadek aspoň opláchnou. Když nic není, nevadí, natáhnou kalhoty a je hotovo.

Účinná kanalizace je tu něco jako sci-fi. A tak tu každá strouha hnije, čpí a žije svým vlastním životem plným zárodků chorob a komářích larev. Nic není považováno za neetické, tudíž je otázkou volby, jesti při potřebě dřepnout na chodník a nebo vystrčit zadek nad kanál. Navíc stačí trocha deště a vše vyplave do ulic. My máme to štěstí, že jsme zde v období sucha a ty extrémy jsme nepotkali.

Co se ale musí indům nechat, je vášeň v zametání. Nevím, jestli slyšeli tu otřepanou frázi o zametání před vlastním prahem a přebrali ji doslovně.. Ale přesně tak to vypadá. Zametají třeba i hliněnou či pískovou podlahu. Následně jako znak čistoty kreslí křídou před práh specifické ornamenty a květy, jejichž zmizení indikuje potřebu opětovného zametání.

Cítím se tím provinileji za každý obal od sušenek a kelímek od džusu, čím více je zřetelnější obecná nezodpovědnost jejich zpracování. Ale jediný kdo je za to zodpovědný, jsem já sama. Protože tu není nikdo, kdo by mi s tím pomohl. Chci tím říct, jak jsem vděčná firmám věnujícím se „etičtější a ekologičtější“ likvidaci těchto produktů. Ale prvořadě těm jedincům, kteří převzali odpovědnost do vlastních rukou a svůj odpad minimalizují, jak jen jim síly dovolí. Protože právě od jedince začíná zásadní pohyb. Jak už věděl i Ghandi, když říkal: „Buď tou změnou.“ Přeju si ať těchto lidí přibývá a zavazuju se „být tou změnou“, alespoň toliko, co zvládnu.

Taky si vážím našeho ovzuší, obrovsky víc než kdy dřív. A to musím říct, že sem si ho jako holka z Valašska vážila vždycky, protože každý školní výlet do většího města pro mě znamenal celodenní bolest hlavy otupující mysl a kazící vítaný čas dobrodružství a hlavně školního dne bez vyučování. Ostrava, Brno, Praha ba i Zlín byl pro moje plíce a dutiny zásahem, jako když hodíte čerstvě vypranou cíchu na podlahu do kotelny. To, co jsme nuceni dýchat tady, se nedá přirovnat k ničemu, co jsem si kdy byla schopná představit. A přestože moje plíce prošly tréninkem dvouletého pobytu v Brně, byl to jen neznatelný zlomek vlivu na moje tělo v porovnání s dvouměsíčním pobytem zde. A já jsem tak odkázaná k téměř permanentní bolesti hlavy – vděčná za každou její přestávku.

Pakliže tohle pojednání vyznělo poněkud negativně, omlouvám se, stále je vše jen o subjektivním pohledu a extrémně ovlivněno rozdílností kultur, která ať se nám to líbí nebo ne, je prostě obří. Tudíž i naše schovívavost a pochopení by tomu mělo odpovídat, což je ovšem otázkou vysokého stupně duševní vyzrálosti a moudrosti.. kterouž zatím osobně nejsem zcela vybavena. Ale k tomu se dostaneme v dalším článku.

„Svět je jako kniha, a ti, kdo necestují, četli jen první stránku.“ — Aurelius Augustinus —

„Cestování zlepšuje naši představivost, uspokojuje naši zvědavost a připomíná nám, kolik máme všichni společného.“ — Deborah Lloyd —

9 DNÍ ZE ŽIVOTA ŽENY

(19.1.2018) Že jsme se dlouho nevytasili s žádným příspěvkem? A že už to teda není sranda? Ba naopak spíš nuda? Ale vůbec ne, pořád, furt a neustále se něco děje. Příjemné či méně, je toho i na knihu, jenomže to je jeden z důvodů, proč tu knihu nepíšem, paradox. Druhý důvod je prostý, když už se toho děje míň a je prostor, tak se nám jednoduše prostě nechce.
Ale že jsme se rozhodli dát si ještě šanci, podělím se s váma o devět osobních poznámek z devíti dní během uplynulých měsíců. A víte co? Možná, že toho přece jen časem začne bývat zas víc. Enjoy : -)

Date: 25 November 2017
Weather: 18°C Mist and Fog
Location: Rajarhat Gopalpur, Bidhannagar, West Bengal, India

Asi to bude znít divně, ale dneska jsem si uvědomila, že jsem žena. Ne že bych to nevěděla nebo v tom měla nějaké nejasnosti, ale jde spíš o to, že jsem se po několika měsících koukla dovnitř. Nepředstavuj si nic zběsilého, podařilo se mi nahlédnout do mysli a podstaty ženy ve mně. Beru to jako velký úspěch, ale to ne vždycky znamená jen euforii. Nese to s sebou i jisté pocity nejistoty, zmatku a obav. A tím spíš, jste-li muž. Mám na mysli, jste-li můj kluk, ležíte-li

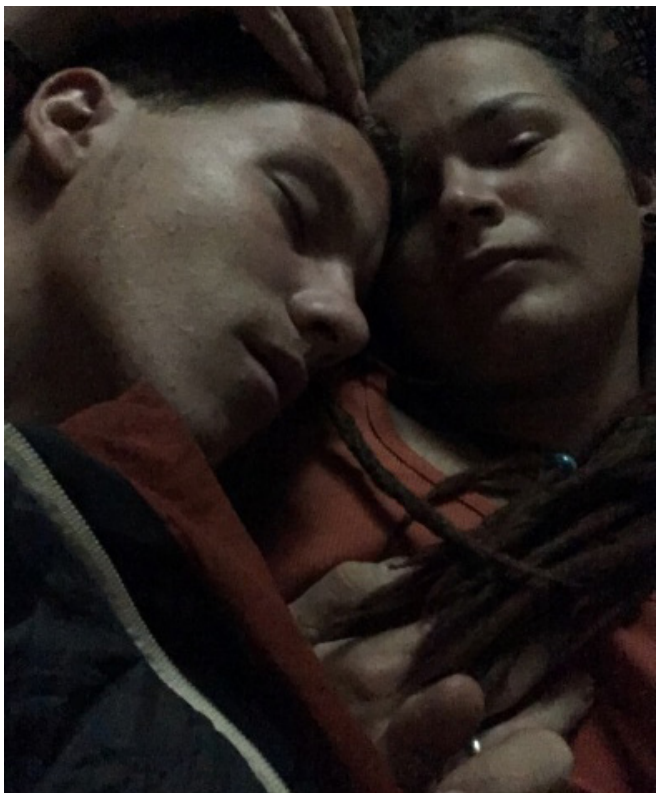

vedle mě, koukáte, jak se mi z očí koulí slzy a nemáte tušení, co se mi honí hlavou. Omlouvám se, ale neberte si to osobně. Vím, že žádám víc, než sama svedu, ale takové už my ženy někdy dokážeme být, nevyrovnané a plné nevysvětlitelných emocí. Reagující a následně litující. Šťastné a trpící součastně. A tak vás tedy žádám, prosím, uvědomte si, že jsem žena. Že jsem zmatená sama ze sebe a nevím kdo jsem. A jen díky vám, tedy s vaší pomocí a trpělivostí na to mohu přijít. To, že chodíme kolem očividné pravdy a ne a ne ji vidět je smutné, ale rovnováha jednoho dne přijde, jen musíme mít všichni trpělivost. Ženy i muži. Dámy i pánové. Kluci i holky. Naše podstata je stejná, jen na to musíme přijít, uvědomit si to. Chce to čas, já to zatím jen chápu, ale nerozumím tomu.

Date: 26 November 2017
Včera jsme dokončili opravu dredů, celá hlava jako nová. Jeli jsme do Kolkaty vlastně jen kvůli tomu, protože se mi na “rainbow family india” ozval týpek, že mi je opraví, že za to nic nechce, prostě má rád dready a bude mi zpívat rainbow songs. Nevyšlo to, ale ubytovali jsme se u nich a cucali pozitivní energie jak diví. Vítek se na to vrhnul, statečněji než já a po třech dnech pojídání zeleninových sendvičů, rolek

a nudlí, vypitých nespočet litrů černého a zeleného čaje a zkouknutých všech starých sérií Červeného trpaslíka.. hotovo! Už nevypadám jak klubko na svetr, co ho objevilo kotě. Aspoň na chvilku. Tak týden. Možná míň.
Každopádně ta vděčnost mému muži je nevyjádřitelná. Nebo minimálně mám problém ji vyjádřit. Je úžasný, musím se snažit mu o tom dát vědět.
Teď už jsme zvedli kotvy a frčíme směr Gaya, tak se jen otevřít a těšit se, co nám cesta přinese.

Date: 27 November 2017
Weather: 20°C Hazy
Location: Kotaldihi, Asansol, West Bengal, India
Dobré ráno! Děkuju, děkuju, děkuju, děkuju,... a ještě stokrát. Ne, fakt to není příjemné, když vylezu ze stanu a vejrá na mě půlka vesnice. Musím poznamenat, že indická vesnička čítá mnohonásobně víc lidí než taková průměrná česká.
Takže tam prostě stojím, koukám na ten výjev a začíná to ve mně pomalu bublat. Pak to začíná vřít a nakonec vřískám a hrozím pěstí. Věříte tomu? Já skoro ne, ale fakt se to stalo. Chybělo tak malinko a moje pěst přistála někomu z nich, možná ne jednomu, v ksichtě (nemůžu to vyjádřit mileji) a mobily s fotkama na nichž – balíme stan, čistíme si zuby, myjeme nohy, balíme batohy, žádáme obecenstvo o odchod a řveme vzteklé nadávky se sprostými gesty – ty mohly být na padrť nebo aspoň pořádně poválené v blatě. A věřte nebo ne, vychutnala bych si to. Minimálně v přítomném okamžiku. O případných následcích nemohu a nechci mluvit.
Nebo možná chci. Oh, jak by se mi ulevilo, vypustila bych všechnu tu nahromaděnou negativní energii a bylo by dobře. Chápete, nemohla jsem se ani vyčůrat za stan po ránu. Stáli okolo bez mála v 360 stupňovém okruhu, jen že z jedné strany byla zeď, skoro se divím, že někdo nečuměl i z ní. Močák mi praskal a nervy taktéž. “Vždyť je to sranda, v životě neviděli turistu ani stan.” Jenomže, “mně to moc srandovní nepřipadá, (ikdyž se snažím, aspoň trochu), asi nikdy neviděli ani čištění zubů.”
A to většinou bývám já ta klidnější, trpělivější a chápavější, co se problematiky místního chování k cizincům týče.
Přemýšlím, jaké by to bylo, kdybychom byli tak high a happy a pozvali je před stan na sušenku a.. selfíčko. Asi by to nefungovalo, ale kdo ví. Dopracovat se k tomu mě bude stát tak rok meditace. I když věřím tomu, že všichni jsme jedno, pořád to ještě vnitřně, vědomě a osobně nevím.
Čemu ale ještě věřím je to, že kdybych si ráno dovolila vypustit tu negativitu ven, nemusela bych celý den protrpět v bolestech. Možné je ale i to, že opak ne pravdou. Třeba to způsobily už jen ty myšlenky s negativním záměrem.
Budu o tom ještě přemýšlet, ale chci dýchat, spát a slyšet ticho.
Děkuji.

Date: 28 November 2017
Weather: 27°C Hazy
Location: Rampur, Bodhgaya, Bihar, India
Klid a mír, meditace a příroda. Jen si pořídit kvalitní roušku a dá se zkusit i nadechnout. A lépe i špunty do uší a může se vylézt i na ulici. Ale to je tak všude.
Musí se tomu nechat, že tohle místo má opravdu vyjímečnou atmosféru. Speciálně hlavní chrám

a jeho bezprostřední okolí. Povznášející, cítím se uvolněně, apoň trochu. Lepší než včera. Z nějakého důvodu únava přišla po obědě a už sem se jí nezbavila. Upadám do zimního spánku a cítím jedinou potřebu, udělat si ještě rychlé zásoby. Nejlépe pořádným kusem čokoládového dortu.
Později večer se našel ideální úlovek v jedné z tibetských kaváren, kterých je tu požehnaně – čokoládovo kešuový dort! A klínek pořádně velký. Odolala jsem. Možná ráno. Každopádně toužím ještě po jedné věci, chci deku. Takový super huňatý velký šátek-deka, který by se dal využít mnoha způsoby. Hlavně ten pocit tepla, bezpečí, pelíšku. Prodávají je taky v tom tibetském obchůdku a jsou krásné. Zatím si o nich nechám zdát.

Date: 29 November 2017
Weather: 26°C Hazy
Location: Grand Trunk Road, Dehri on Son, Bihar, India

A fakt, že se mi o těch dekách zdálo. Nejradši bych zůstala v pelechu, zabalená do místní deky celý den. Možná víc. Nakonec se miláčkovi podařilo mě dostat ven, vsadila jsem na nový účes a rozhodla se, že ukojím večerní čokoládové touhy u snídaně. Už to není ta neovladatelná chut´, možná by se sešlo i něco ovocného. Vytrvám a objednávám poslední ze dvou čokobomb. “Sorry, už si je objednali vedle asi před 30 sekundama.” Brečím. Tak jsem se těšila. “Máme ještě jablečný koláč nebo palačinky, ty jsou i s čokoládou!” Asi to tak mělo být, prosím si koláč. Umnoom, taková dobrota! Tak prosím lásko nebuď smutný, že jsme objednávali dlouho a předběhli nás – netrvalo to dlouho, oni prostě nakrášeli a bylo.
Teď už jedem směr Varanasi, směr smogová tma. Všichni couchsurfroví hostitelé nás odmítli, buď mají plno nebo nejsou v městě. No a co, nějak to dopadne.
Jen kdyby mě pořád tak nebolela hlava a neteklo z nosa jak při oblevě. To ten smog, bordel a špína.

Date: 2 December 2017
Weather: 22°C Hazy
Location: Etmadpur, Uttar Pradesh, India

Maras! Maras! Maras..

Cítím se jak po dvoustovce sprintu. A to to byla jen padesátka. Ale ne běhu, nýbrž dolarů. Což je to oč tu běží nebo spíš, proč jsem běhala jako o závod. Z vlaku na nástupiště a zpět a znova. Strašný hlad a nechtěj a otrava a prostě grrrr. Cesta vlakem s Kanpuru do Agry, NEKONEČNÁ. A jak už jsme asi 3 hodiny ve vzdálenosti do 80 km od cíle, ale stále na dráze, leze to na mozek, žaludek i ..do peněženky.
V zastávce jsem vyfasovala šrajtofli a vyběhla na nástupiště pro něco k zakousnutí, tak se to tady dělá. A poněvadž jsme snídali ráno a oběd byl přeskočen kouskem toastu, už jsem se na to třepala. Bylo krátce před sedmou večerní. Sáhla jsem po placce a curry za třicet, raději než rýži za osmdesát, šoupla mistrovi pade, dostala dvacku zpět a s úlovkem pelášila do vlaku.
Podávačka jídla a šplh na naše okupované území proběhl úspěšně a tak jen podávám vrácenou dvacku Vítkovi do peněženky a ten se trošku překvapeně ptá: “To stálo 80?” Říkám, “ne, 30.” Zarazím se, ve vteřině si vybavuju prodavačův letmý zkoumavý pohled na bankovku a Vítkův pohled do peněženky.
Cvak, cvak, zaštotovalo mi to v kebuli: “Tyvole, já mu dala 50 dolarů!?!” No do háje. Běžím zběsile přes všechny lidi, hlava nehlava. S třiceti rupiema funím na mistra, beru mu padesátidolatovku z plechovky a měním za rupie. Ufff! Plácá něco o dvacce, nerozumím mu, nechápu a celá rozpálená adrenalinem běžím zpátky do vlaku, ještě neujel.
No to by byla sakra drahá placka. Když vylezu ke stropu na lehátko, dojde mi, co plácal o dvacce. Dlužím mu tu dvacku co mi vrátil zpět z padesátky.. no, to by byla zase sakra levná placka. Do třetice skáču dolů a sprintuju ven. Když už si konečně sedám ke snězení téhle nezapomenutelné svačinky, třepou se mi ruce rozrušením tak, že se nemůžu trefit do pusy.

Každopádně.. konec dobrý, všechno dobré. Do hodiny už vystupujem v Agře a naši druhou indickou zkušenost s místní železnicí máme za sebou. Jestli tento útěk od stopování v Biharu byl krok k lepšímu, to nedokážu posoudit, rozhodně to ale byla aspoň změna.
Snad si v městě Taj Mahalu – věčné lásky, trochu odpočineme.

Date: 1 January 2018
Weather: 25°C Clear and Dry
Location: Thar Desert, Jaisalmer, Rajastan, India
Šťastný nový rok!
Jsme v poušti, přijeli jsme na velbloudech, všechno nás bolí, všude máme písek a půlnoc jsme pros....tě nějak neřešili.

Ráno je nádherné, jasná modrá obloha (bez smogu!), sluníčko svítí, je čas na novoroční snídani a chytání velbloudů. Noc byla ... nezapomenutelná. Děsná. Vítek včera chytl úžeh a vyspat se z toho nepodařilo. Nevím jak mu pomoct, rve mi to srdce, když vidím, jak trpí.
Velbloudí jízda není nic pohodlného, kyčle dostávají pořádně pokouřit, stehna jakbysmet a zadky jsou sedřené až do ruda. Raní sraní úroveň nálady nezdvihlo, tak tak se doběhlo, je to průser a pro mě s varovnou červenou. Vítek prý zase při stoupání z dřepu málem omdlel.
Dnešní jízdu už si z naší šesti člověčí výpravy neužívá žádný cizinec. Jsme tu my dva, pár ze Španělska a dva místní camelmani. Cestujeme na pěti skvělých bloudech, ale k zábavě to má daleko. Kluci trpí jak psi a rozhodli se jít pěšky, já volím úlevovou polohu “na dámu” a fakt že je to sto a jedna. Sice jsem nevěřila, že tam ten svůj kombajnový zadek na šířku vměstnám, ale šlo to.
Konečně zastavujeme pod stromy na oběd a šéfík nabízí, že se máme rozhodnout co dál: džíp zpátky, velbloudi – hodinku, dvě, tři.. everything possible. Jednohlasně se s dalším houpavým utrpením loučíme.
Vítek chytá zimnici a upadá do neklidného spánku/či mdlob. Bojí se, že nebude ready na Vipassanu, začínáme šestého, ale já věřím, že už dneska večer bude lépe a zítra ještě víc. Nevím sice jestli je nejlepší nápad stopovat už zítra ráno, ale to se uvidí. Zvládli jsme už všecko, zvládnem furt!
Ty věty “já chci umřít” tady už byly několikrát. Nemám je ráda, rvou srdce i všechno ostatní. Ale sama jsem nima nešetřila, když bylo nejhůř. Věřím, Vipassana nám pomůže pryč od těhle negativních manýrů, takže je třeba se na ni v pořádku dostavit. Těla jsou zesláblá, imunita minimální, potřeba restartu veliká. Já ztratila všechny svaly a místo nich nabrala trojnásobek tuku. Je ze mě prdelatý špekáček slabý jak indický čaj. Vítek přišel i o to minimum tuku, které měl a svaly splaskly na kost. Voalá anorektik a buřtinka. A k tomu všemu se každou chvíli rozčilujem. Protože indové. A dýcháme fujtajxly. Protože Indie.
Z toho vyplývá.. novoroční moudro.. je třeba nastolit rovnováhu, zavést systém a celému našemu živobytí dát řád. Jak tohle uděláme, ale hlavně KDY, to teda nevím. Že bychom se v Thajsku usadili? Štěstí s pracovními vízy, ať už Kanada nebo Zéland, je nade vše vítané a očividně nutné.
Bude dobře, máme přece sebe!

Date: 3 January 2018
Lidi
Lidi jsou problém. Celosvětový. Globální.
Roztrousili do všech koutů planety, míří na Měsíc, mají pocit, že snědli moudrost celého vesmíru a přitom neví nic o tom jediném co každý může doopravdy prozkoumat a znát. O sobě samém.

Date: 4 January 2018
Weather: 23°C Clear
Location: Pushkar, Rajasthan, India
Ale proč tady stopujeme, když nás Indové štvou od samého začátku, nemůžem je vystát, silnice stojí za starou belu a u krajnice se dost možná jednou udusíme nebo ohluchneme z neustálého nesmyslného troubení nebo zblázníme z rikšodrajvrů a všech neúnavných čumilů a samozvaných pomocníků. Proč? Jasně, je to zadarmo a to se co, to se vyplatí. I když to vypadá spíš jako “peníze nebo život”. Tak ještě jednou, proč? Kde je ten pravý důvod? Tady: jeden z deseti stopů za to totiž stojí!

A jak většinou probíhá komunikace s řidičem? Je víc variant, první, pokud řidič moc neovládá angličtinu:
“Ahoj, můžeš nás svézt zdarma?”
“Oukej, kam?”
“Záleží kam jedeš ty, my pořád rovně po téhle silnici.” (Naučili jsme se neříkat cílovou destinaci nebo směr, většinou je to vstupenka na přídavek u krajnice, protože: “Ooo, ne ne ne, tam nejedu! Čau.” A nevysvětlíš, že nám stačí i kousíček.)
Většinou se nějak domluvíme a později nás prostě vysadí, že už končí nebo se vysadíme sami.

Druhá varianta, řidič umí anglicky:
“Ahoj, můžeš nás svézt zdarma?”
“Jasně, kam jedete?”
“Furt rovně směr “náš směr” a ty?”
Bla bla, tady se to většinou nějak skoulí, ale jsou i takové případy, že nám hezkou angličtinou vysvětlí, že “až tam” nejede, a že nás tedy nemůže vzít, a ani nám jinak pomoct. A zmizí. Emmm, Indové.

Pokračuje to ale i jinak, například:
“Jedeme do Pushkaru.”
“Jasný, tak si nasednětě.”
“Super, díky! Ty jedeš do Pushkaru?”
“Jojo.”
“Paráda.”
Po dvou kilometrech (z 15ti): “Já končím tady, Pushkar je rovně.”
“Aaaaha.. tak děkujem.”

Když se domluvíme anebo to necháme plynout, pokračuje to v hodně případech stejně:
“Z kama jste a odkáď jedete?”
“Česko, aha nevíš.. Evropa. Jedem z Jaisalmeru.”
“Busem? Vlakem?”
“Ne, jenom “free lift” – svezení zdarma – cestujeme tak celou dobu.”
“Haha, cool.”
“Jojo, sranda..”
“Kam pojedete dál, kde vás vysadit?”
“Jedeme do Jaipuru, jen na hlavní cestě”
“Busem nebo vlakem? Vezmu vás na nádraží.”
:-(
... takže tak asi...

A proč tady teda stopujem? Teď ke konci naší Indické jízdy – a v začátku nového kalendářního roku, jako by nám po silvestrovském úpalu a Novoročním průjmu chtěla Indie všechno to tříměsíční utrpení vynahradit. Příjemní lidé, pohoda, parádní stopy, nabídky čaje, jídla, spaní.. a nebo že bychom se začali měnit my?

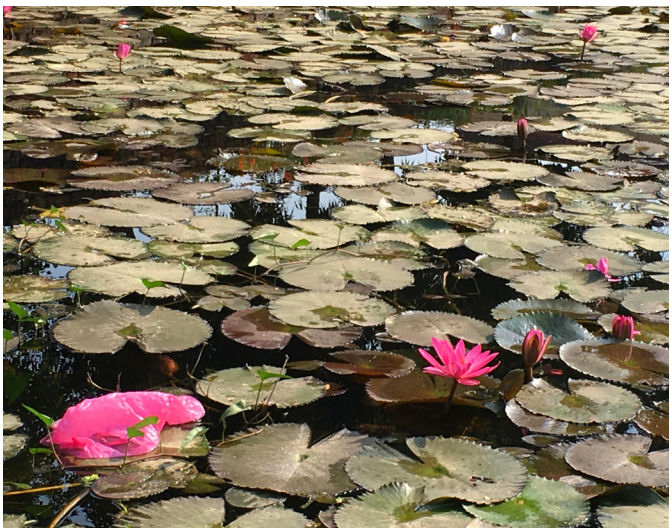

„Cesta je krásná návratem. Na místa, kde jsem už byl, na místa, kde to mám rád a hlavně - domů. Tedy k sobě. Cestováním bychom si neměli budovat další a další domovy, ale líp a líp poznávat krajinu v sobě.“ — Petr Horký —

ČAS NA ZMĚNU

(23.1.2018) date: 21. January 2018

Čas na změnu

Tak tu máme náš poslední indický den této téměř čtyřměsíční návštěvy. Přes všechny těžkosti, zkoušky a překážky během celé doby, to na závěr bylo vlastně docela příjemné, včetně nynějších dní těsně před odletem. A jak už se tak zvyklo říkat – konec dobrý, všechno dobré. Ne že bych si potrpěla na přísloví a pořekadla, ale jsem moc ráda, že z této země můžeme odfrčet s příjemnými pocity a klidem, nikoliv ve zběsilém úprku s myšlenkou “hlavně pryč”, která nás provázela pěknou řádku dní i týdnů.

Konec to sice je, ale každý konec znamená nový začátek a tak teď sedíme na letišti, odkud zahájíme noční přelet. Ráno nás přivítají tropické teploty, šikmoocí friendi a konzervativní Indie se promění v nespoutanou pařbu v Bangkoku. Ikdyž historie se trošku opakuje, stejně jako při přeletu do Indie jsme nevěděli kde spát první noc v nové zemi, protože couchsurfingové štěstíčko se někam zaběhlo... nebo prostě ještě nesmrdíme místním odérem a nevíme jak na ně. Každopádně netřeba ztrácet hlavu, ono se to nějak vyvrbí.

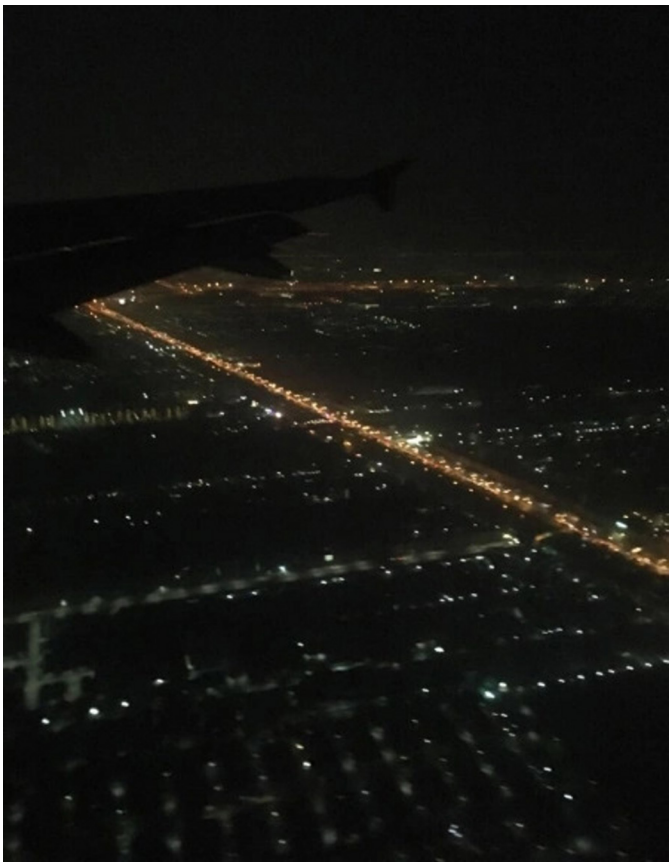

date: 22. January 2018

Co tady sakra děláme?!

Čas na změnu? Dobře. Ale takovou?! Bangkok, asijská metropole, město bez zákona.

Na jednu stranu je to úžasné. Auta jezdí v pruzích, netroubí, jako by řidičům někdo vyňal mozek, taxikářům stačí říct jednou, že nepotřebujeme nikam zavézt, ulice jsou čisté, lidé na nás neciví jak na mimozemšťany a neklade nekonečné množství zbytečných otázek lámanou angličtinou, nikdo se nám nesnaží prodat kdejakou blbost, dokonce tady všichni vypadají spokojeně a většina se šťastně usmívá. Krom toho jsou všichni upravení a čistí. Ne že bych měla něco proti kravám, ale ty se tu taky nepoflakují v ulicích a tak se to obejde i bez všudypřítomných kravinců a močůvky.

Druhá věc je ta, že ikdyž se na první pohled zdá, že zvířata v ulicích nejsou, druhý pohled ozřejmí naprostý opak. Na každém rohu i nerohu číhá stánek či obchod plný masa. Grilované na špejli, grilované bez špejle, maso tam a maso tady. Všude. Vypadá to, že když se člověk zbaví jednoho trápení, přijde nové. Ale ostatně to je úděl nás všech, dokud nedojdeme k osvícení a osvobození sebe samých od všeho utrpení.

date: 23. January 2018

Jeden den v Bangkoku

Hustý město! Fakt že jo. Dá se tu najít asi úplně všecko.

Nechali jsme si na prozkoumání téhle metropole jeden den, takže je třeba ho patřičně využít. Po třinácti hodinovém spánku, který následoval po skoro čtyřiceti hodinovém nespánku jsme se naprali tousty s marmeládou a melounem, které máme v ceně hostelu a páč jsme předtím ty dva dny nějak moc nejedli, dalo to plnění celkem zabrat. Když se povedlo, vyrazili jsme do víru velkoměsta. Čekání na náš autobus nás omrzelo asi po dvaceti minutách, tak jsme radši skočili do kanálu. Jo, každý využívá odpad jinak, tady se na něm provozuje boat taxi. Že byl Budha fakt zlatej člověk jsme se přesvědčili hned na několika místech. Třeba dvoumetrová socha o 5,5 tunách zlata je moc zajímavý kousek. Jen teda nevím, jak moc nadšený by z téhle reality byl býval

samotný Gautama Sidhárta. Člověk, kterému ani v tom nejmenším zlomku nešlo o přepych, bohatství, naleštěnost a převádění své odpovědnosti na druhé. Tuším, že pokud tohle vidí, nemá z toho žádnou radost. Na co náboženství, uctívání nejrůznějších bytostí a přehazování jim zodpovědnost za vlastní lidský život? On si byl vědom toho, že pokud se kterýkoliv člověk chce vysvobodit z věčného utrpení, je to jen na něm. Někdo mu může ukázat cestu, ale jít už po ní musí každý sám, věděl, že je to těžká dřina, ale taky věděl, že jít a dojít do cíle mohou všichni, ale obětování květin jistě nebude stačit. A utrácení peněz, výstavba zlatých chrámů a tvorba kultu Buddhy se slepou vírou, že "když jsem pro něj tohle všechno udělal, tak on mě za to osvobodí", věru nemá nic společného s náročnou cestou svého vlastního poznání. Každopádně jsme to prošli křížem krážem, nacvakali kupu fotek, protože ať se to Budhovi líbí nebo ne, lidi jsou šílení a staví šílené stavby.

A taky dělají šílené věci, jako třeba procházení se po asijských marketech – a tak jsme se teda procházeli. Maso, maso, maso, všude, všecko. Náročná procházka. Nakonec to dalo přes deset kiláků, v China Town jsme poobědvali vařenou kukuřici, nalepili ochrané sklíčko na můj displej a cestou ochutnali místní specialitu – thajský a následně zelený čaj s mlékem podávaný asi v půl litrových kelímkách plných ledu.

w

Po sprše a krátké pauzičce jsme to rubli přímo na nejprofláklejší párty street Khao San Road, potkali tam asi tak 5 skupinek čechů, snědli nudle, vycucli šejk z dragon fruit a pokochali se veselou náladou, tancem, živou hudbou i konverzací a zamířili zpět do klimatizovaného hostelového pokoje. Máme v nohách skoro 15 kiláků a za sebou den plný zajímavých zážitků a navšívených míst. Asi by se to tu dalo prozkoumávat delší dobu, je to příjemné, ač extrémně turistické město, ale oproti Indii si tu připadáme jako v pohádce.

Lidi se usmívají, taxikářům to FAKT stačí říct jednou a na ulici se nemusíme bát o sluch ani nervy. Tak či tak, teď hurá do po..tu.. stele a zítra vstříc novému dobrodružství. Aneb jak se stopuje v Thajsku...

VIPASSANA, ANEB 10 DNÍ VE VĚZENÍ, KTERÉ OPRAVDU NAPRAVUJE

(24.1.2018) O meditaci obecně i o vlastní zkušenosti, upřímně první a aktuální dojmy, stejně jako zpětné ohlédnutí.

Indie nás trošku donutila se nad sebou zamyslet. Začli jsme být protivní a nepříjemní na indy, neveselí a utrápení. Bylo jasné, že potřebujem relax. První co jsme udělali byl útěk do hor a skoro měsíc v nich, jenže bylo jasné, že to nestačí, furt byli okolo indi, a co horšího, indičtí turisti. Potřebovali jsme klid, meditaci nebo yogu nebo pobyt ve tmě nebo něco na ten způsob. Hledali jsme a nic se nám moc nelíbilo, nebo to stálo moc peněz. Pak mi Kája povídala o Vipassaně, byl na ní kamarád a psal o ní taky článek, ve kterém tvrdil, že kdyby měl v životě udělat jen jednu věc, byla by to právě Vipassana. Vic jsem nevěděl a začal zjišťovat, kde se to dá. Při podání žádosti do kurzu jsem si přečetl dokumenty, co jsou potřebné. V nich se nepíše nic o technice, jen obecné info, pravidla a podobně, co očekávat jsem neměl tušení. Co mě překvapovalo byla cena. Zadarmo? Všechno včetně jídla a ubytování? Tak jo do toho jdem. Žádost byla schválena až na druhý pokus do mezinárodního centra v Jaipuru na začátek ledna. Financováno je to tedy z dobrovolných příspěvků lidí, kteří už kurz mají za sebou, tak jsem si říkal, že uvidím, za kolik to stojí a pak něco pošlem na účet nebo tak.

Co jsem věděl dopředu, že to nebude lehké – dodržovat morální pravidla ještě v pořádku, s rozvrhem jsem měl trochu problémy. Vstávat každý den ve 4 ráno, meditovat 11 hodin denně z toho hodina ráno, odpoledne a večer je povinná skupinová meditace v hale, zbytek je buď v hale, nebo v celách, podle instrukcí učitele, snídaně o půl sedmé, oběd už v 11 dopoledne, lehká svačina v 5 večer a spát v 9 večer. No na to že jsme si zvykli vstávat většinou kolem 9 přes zimu nebo i později, no nevím jak to půjde. Další pravidlo je, že se jedná o 10-ti denní kurz, pokud jde člověk poprvé, a to bez možnosti odejít dříve. Prostě když už do toho jdeš, musíš vydržet celou dobu. Navíc od prvního do devátého dne se musi dodržovat „noble silence", aneb žádná komunikace, verbální nebo nonverbální, s kýmkoliv jiným, než s učitelem nebo dobrovolníky centra kvůli technice nebo problémům s jídlem/ubytováním. Na to jsem se vlastně dost těšil, ticho v Indii, nikde jinde jsem to nezažil. Další byla kompletní segregace mužů a žen a žádný fyzický kontakt, ani podání rukou s kýmkoliv. 5 měsíců spolu, každý den, každou noc, pořád, a teď najednou se 10 dní neuvidíme?! Jak to zvládnu? Ještě jedna věc, po dobu kurzu se nesmí opustit centrum, žádné telefony, knihy ani psací materiály,žádné praktikování jiných metod, žádná fyzická cvičení, maximálně v době odpočinku chodit po areálu centra. Vždyť úplně zlenivím a unudím se k smrti! Ale tak i přes to jdu do toho. Pravidla sice snad horší než v base, ale zvládnem všecko.

Přijeli jsme do Dhamma Thali – meditačního cenra v Jaipuru o den dříve než jsme měli, tak jsme si to domluvili a aspoň se v klidu ubytovali, zaregistrovali a seznámili s centrem. Centrum parádní, v lese, za kopcema od města, žádný hluk, pozitivní energie, dvoulůžkové pokoje s evropským záchodem a kýblem místo sprchy. Nad ránem bývala sice celkem zima, ale kupa dek zahřála. Když přišel další den, začli chodit lidi. Až jsem nevěřil kolik. Nakonec celkově možná 140 mužů a 60 žen. Úlet, tolik bych nečekal. A kolik tam bylo bělochů! Možná až 20% což bylo dost příjemné. Když se dodělaly všechny formality, registrace a ubytování, začlo pre-talk, keré bylo víceméně jen opakování a objasňování pravidel. Pro normální lidi celkem zbytečné, ale chápu, že indi to potřebujou všechno aspoň 5x zopakovat. O hoďku později večeře a v 8 večer to všechno začne. S Kájou jsme se loučili už před večeří. Když jsem jí objímal se slovy „Tak ahoj za 10 dní" viděla nás manažerka centra a rozehnala nás, že fyzický kontakt tu teda nebude. Nechápal jsem, protože kurz ještě přece jen nezačal, ale dobře, natěšený na to co příjde jsem se vzdálil.

K jídlu se dále vyjadřovat nebudu, jen v rychlosti – vždy bylo skvělé, formou bufetu, výběr z hodně indického jídla, vše ve zdravé a meditaci prospěšné variantě, ke snídani a večeři vždy dostatečná zásoba čaje, jen večeře byla vždy stejná, ale mi chutnala, tak jsem s jídlem neměl celou dobu problém. Jen prvních pár dní mě dost protahovalo, ale nebylo to zlé.

Co se dělo v ženské části nevím. Já se po večeři ubral do své komnaty, kde jsem už měl spolubydlu. Pro-

hodili jsme pár slov na seznámení a už bylo skoro osm, tak jsme šli k meditační hale. Všichni se po indicku shromáždili a tlačili u dveří. Jenže se volalo podle jmén a každému se přiřadilo místo v hale, které bude mít po celou dobu. Vstupem do haly se začlo dodržovat ticho. Když se všichni usadili, tak se to spustilo. Všechny důležité instrukce a promluvy jsou nahrávky jednoho učitele jménem Goenka, který Vipassanu rozšířil do světa. Začla se meditace. První 3 a půl dne se prý dělá meditace AnaPana. Instrukce byly jasné, sedět a soustředit veškerou pozornost jen na nos a jen a prostě si být vědom vlastního přirozeného dechu v oblasti nosu. Večer byla meditace jen na dání instrukcí, takže to byla rychlovka a šlo se na kutě, hezky všichni potichu.

1.den jsem byl překvapen, že mi vstanout nedělalo žádný problém. Jenže ranní dvouhodinovka meditace je dlouhá a je ještě před snídani, což byl zádrhel. Ne že by se mi úplně chtělo spát déle, jen po chvíli se mě rozhostil vnitřní boj mezi myslí a vůli. Mysl: „Jak dlouho to ještě budem dělat?" Vůle: „Děláme to teprve 10 minut." Mysl: „Deset je víc než dost!" Vůle: „Budeme to dělat tři dny." Mysl: „TŘI DNY?! To nemůžu zvládnout!"... Snaha byla, ale mysl vydržela vždy jen chvíli pozorovat dech a pak zas začla myslet na něco jiné. Každou chvíli jsem si všimnul, že jsem myšlenkama jinde a začinal znova a znova. První den jsem se opravdu snažil a vše překousnul. Večer každy den se hodinu koukalo na televizi. Goenka měl vždy rozmluvu vstahující se ke každému dni. Ujasnění některých věcí techniky, řešení různych problému a nastínění techniky na další den. První den vše znělo rozumně, ale technika na další den zněla – zaměřit pozornost na dotek dechu uvnitř nosních dírek nebo pod nosem nad horním rtem.

Druhý den už to nebylo tak veselé. Chtěl jsem pryč, nebavilo mě to, chyběla mi žena, chtěl jsem dělat tolik jiných věcí, stihnul jsem zavzpomínat na kusy minulosti a promyslet snad celou budoucnost. Jenže šel jsem do toho na celou dobu, nemohl jsem zdrhnout, navíc co bych dělal pryč bez ženy. I když meditace mi moc úspěchu nepřinesla, večerní promluva aspoň ukázala, že druhý a šestý den jsou prý nejkritičtější. Tak fajn a co technka třetího dne? Vnímat všechny pocity, ať už lechtání, tepání, teplo, zimu, vibrace, cokoliv na té samé oblasti – nos a nad horním rtem.

Třetí den byl stejně nudný jak druhý. Většinou se mi nedařilo držet pozornost a spoustu času jsem trávil přemýšlením a čekáním na den čtvrtý, kdy má být změna. Opravdu říkal, že čtvrtý den je asi nejdůležitější, protože se začíná učit Vipassana. Tak jo, natěšený na změnu, jsem vstanul do toho dalšího dne. Celé dopoledne to samé co předchozí, odpoledne to samé co předchozí den a já už to nemohl vydržet. Všimnul jsem si, že jeden klučina to nezvládal, a to odpoledne jsem ho viděl naposled. Odešel, evidentně to jde, jen prý to musíme vydržet celé. Až ve 4 odpoledne se konečně začlo s Vipassanou! Jo konečně změna! Večer jsem se i meditací pak už bavil a to mi vydrželo i následující odpoledne. U této techniky jde o to, že se kousek po kousku začne vědomá pozornost přesouvat od hlavy až ke špičkám prstů na nohou a pozorují se veškeré pocity tak, jak se to při AnaPana meditaci dělalo jen na malé oblasti nosu. Prý se nemáme hýbat aspoň po ty tři skupinové meditace každý den a sedět v jedné poloze vždy celou hodinu. K teorii za těmito technikami viz ke konci článku.

Ano, chvíli mě nová technika zase bavila, jenže už pátý den večer mě zas začla nudit, mysl se zase začla toulat všemi možnými i nemožnými myšlenkami a já chtěl opět utéct. Byl šestý den a já zas chtěl zdrhnout, jak to povídal předtím, že je to kritický den. Navíc se projevoval nedostatek pohybu, mentální vyčerpanost po snaze pracovat, až se mi z toho nespalo hezky a já zaspával o půl hodinky. Do toho mě začly částečně iritovat večerní Goenkovy promluvy, jelikož tvrdil, že je to jedinná správná cesta k osvobození duše od utrpení, s čímž bytostně nesouhlasím, ale na druhou stranu taky tvrdil, že nemáme přijímat a věřit ničemu co on tvrdí, ale jen tomu, co sami zažijeme, tak jsem se snažil nedávat váhu těm jeho proslovům, i když mi to furt vrtalo hlavou. Aspoň při přechodu na večeři jsem viděl jedním očkem Káju, tak to mě trošku napravilo, protože jsem hned věděl, že aspoň ona se má dobře.

Sedmý den bylo všechno jinak. Teda začlo to jako den šestý, ale když jsem se přes tu nechuť meditovat dokousal skoro až k večeři, přišla myšlenka. Spíše kombinace vzpomínky a myšlenky. Vzpomínka na nejhorší zážitek pro mě z putování, možná snad nejhorší zážitek za posledních několik let. V kombinací s myšlenkou na to, jak jsem byl v dané chvíli slabý, zbabělý a nevěděl co mám dělat, mě to začlo užírat. Ztratil jsem jakoukoliv touhu meditovat, vlastně na chvíli asi i touhu být. Naštěstí se blížila večeře a já doufal, že to utopím v čaji. Seděl jsem tam, koukal z okna, v hlavě se mi furt dokola motalo to samé video, ten samý scénař a já se ho ne a ne zbavit, i když jsem

moc chtěl. Třetí hrnek čaje mi náladu nespravil a já tam jen seděl, hledel z okna se slzama na krajíčku a chtěl jsem se někomu vypovídat. To ale nešlo. Když už jsem byl v jídelně asi poslední, tak jsem se zvedl a šel se na 15 minut natáhnout, než začne povinná meditační hodinka v hale. Za tu dobu leženi mi to došlo, ta meditace je tu přesně od toho, aby se tohle nestávalo, prostě aby se člověk takhle netrápil jen kvůli vzpomínkám a myšlenkám. A když mi to nešlo se toho zbavit, a protože jsem se toho zbavit chtěl, řekl jsem si, že jedinná možnost, jak to teď půjde, je jít na meditaci, sednout si, poprvé se fakt celou hodinu nehnout a soustředit se aspoň 10x více, než jsem to dělal doposud...Prvních pár minut to bylo těžké, ale pak, když jsem se do toho fakt pořádně pustil, nevnímal jsem bolest překřížených nohou ani ohnutých zad, protože neumím sedět rovně, vnímal jsem fakt jen to co jsem měl a jen to pozoroval a nijak nereagoval, tehdy asi po 40 minutách meditace se to všechno zlomilo. Zažil jsem to a i když jsem to věděl intelektuálně už dávno dopředu, až tehdá jsem to zažil a začlo mě to měnit. Zažil jsem nekonečnou změnu, že vše vzniká a dříve nebo později to zaniká. Jen my jsme lidi a máme mysl, která nám dokáže působit tolik problémů multiplikací něčeho nehezkého, furt se utápíme v jedné věci dokola a dokola. Ta věc už zanikla, už není, nezmění se to, a i když se to změní a ona zase bude, tak já to neovlivním, tak proč se kvůli tomu trápit? Ano, říkal jsem si to pořád, ale dokud jsem to vědomě neprožil, neovlivňovalo mě to, i když jsem si to přál. Sedmý den večer jsem to prožil, po 40 minutách meditace ze mě všechno odpadlo, to zlé, ten smutek a nenávist zmizely, nebo se aspoň zmenšily, a jejich místo zaujal obrovský mír a ticho. Já se začal usmívat, protože jsem to okamžitě zpozoroval, a byl okamžitě šťastný. Ne, že by se ta vzpomínka vytratila, jen už ve mne od té doby nevyvolává nenávist a zlobu, nýbrž radost z toho, že mi dala poznat tuhle krásu.

Po tomhle dni už to mohlo asi zkončit, víc takových chvil jsem už nezažil, nebo aspoň ne tak silných. Osmý i devátý den jsem se už snažil meditovat s mnohem větším nasazením a soustředěním, usmíval jsem se

celou dobu, začal se ve volném čase více procházet, užíval si života a hlavně byl veselý. O tom přece jen ten život je. Samozřejmě, že se špatné myšlenky opět vynořovaly na povrch, ale už jsem si na to sáh, už jsem to prožil, věděl jsem, že když na ně nebudu reagovat, ony vymizí. A popravdě, ani jedna mi už nesebrala úsměv.

Desátý den jsme už nemlčeli, naučili jsme se ještě techniku na sdílení pozitivní energie a lásky, sdíleli jsme zážitky, poznání a co je hlavní, mohli jsme se vidět se ženami! Po tolika dnech, zvláštní, už mi to ani nepřišlo. Dny byly dlouhé a chtěl jsem je zkrátit, ale v ten desátý den prostě nebyly. Byl jen ten den, ta chvíle, bylo jedno co bylo, je hlavní co je. Viděli jsme se spolu, ale už to nebylo jako bychom se neviděli věčnost, jako by tomu bylo kdykoliv před kurzem, naopak, jako bychom byli spolu pořád. To bylo na tom to úžasné. Byl jsem šťastný jen proto, že jsme byli a že jsme byli šťastní. Měli jsme moc co sdílet až jsme ani nevěděli jak začít. A všichni okolo byli šťastní, smáli se a mluvili s každým známým i neznámým a svět byl úplně krásný...

Tolik o kurzu z mé perspektivy, teď trocha teorie, o co se vlastně jedná, co nám bylo postupně vyprávěno Goenkou každý večer.

Jedná se o učení Gautamy Siddharthy Buddhy a jedná se ve větším měřítku o cestu k osvícení, v menším o vedení šťastného života a zbavení se trápení. Je oprostěno od jakehokoliv náboženství a nemá s buddhismem nic společného, čímž umožňuje přístup k tomuto učení všem lidem nehledě na to, z jaké vrstvy jakého zázemí jsou, ať už náboženského, rasového, intelektuálního nebo ekonomického. Prostě univerzální učení pro všechny lidi, které nenutí nic slepě přijmat, ale jen skutečně osobně prožívat obecnou pravdu. Říká, že je toho možné dosáhnout jen morálkou, ovládnutím mysli a nalezení vnitřní moudrosti. Příjmutí pěti základních předpisů si člověk posilňuje morálku po celou dobu kurzu.

Meditace AnaPana slouží ke zlepšení ovládnutí mysli. Postupně se mysl zdokonaluje tak, že je schopna vnímat i nejjemnější pocity a tím, že se praktikuje na malé oblasti kolem nosu se ještě více dokáže zaostřit. Člověk si tak rozvíjí své umění koncentrace a připravuje se na rozvoj moudrosti.

Vipassana se zaměřuje na třetí část, nalezení vnitřní moudrosti, posilují se ale všechny části zároveň. Jedná se o to, že člověk prožívá pocity na každém kousku svého těla v každém okamžiku, jen naše mysl si toho není vědomá, prostě na to není vycvičena. Jen podvědomí na všechny tyto pocity reaguje v každou chvíli a to buď to libostí, nebo nelibostí. Touhou po dalších takových pocitech, nebo averzí a nenávistí k těmto pocitům. Jenže všechny jsou proměnné, chvíli jsou a pak zase nejsou, některé zůstanou déle a pak zmizí, většinou ty nepříjemné, jiné zase mají rychlou frekvenci spíše vibrace a jsou většinou příjemné. Když se vědomě zaměříme na tyto pocity a budeme si jich jen vědomi, budem je jenom pozorovat a nebudem na ně nijak reagovat, žádná touha, žádná averze, postupně se docílí toho, že na ně i podvědomí přestane reagovat. Časem se dospěje k tomu, že všechny nepříjemné pocity, třeba bolest se rozloží, bude z ní jen tlak, pak jen teplo a nakonec jen vibrace. Na konec se dospěje až do stavu kdy jeden ucítí jen a pouze tuto vibraci ve všech částech svého těla. Tu nejde ale cítit pořád, protože i ona se mění a zase přijdou intenzivní a nepříjemné pocity. V těch chvílích je důležité netoužit po oněch vibracích a zároveň nevytvářet averzi vůči nepříjemným pocitům, protože vše se mění. Tímto poznáním této pravdy, že nic není trvalé, se dá změnit celý život člověka od základu, jen je to dlouhá cesta. Dá se zbavit všech komplexů a všeho trápení.

Jen tak jako tento článek nemůže stačit k vysvětlení celého desetidenního kurzu a jak to skutečně funguje, tak desetidenní kurz nemůže stačit k úplnému očištění. K pchopení toho, co se snažím aspoň trochu přiblížit je prostě třeba prožít ten kurz a k očištění je třeba pokračovat v praktikování každý den, s čímž zatím bojuju, nevím jestli to někdy zvládnu. První krok je ale právě tento kurz. Musí být, protože sám to člověk doma nezažije bez zkušenosti. Co ale vím je, že mi těch deset dní změnilo pohled na svět, zbavilo mě tolika stresu a zloby nahromaděné za cestování po Indii, otevřelo mi srdce pro klid a mír a ticho a lásku a radost a sdílení všeho toho s ostatními. Přes všechno to trápení 7 dní upřímně doporučuji každému, nehledě na aktuální stav mysli, na současnou míru radosti nebo trápení. To poznání za to stojí. A když ne, tak klidně už jen proto, že zkusit se má všecko, když to hold nepřinese až takový užitek, jaký by mělo, věřím, že uškodit to nemůže, je to zkušenost sebe sama a to se hodí.

Možná to je moc dlouhý článek s malým obsahem, neřekl jsem všechno, co jsem chtěl, třeba ho ani nepřečtete celý, ale já to chci sdílet, stojí to za to. Hlavní ale pořád zůstává, buďte šťastni.

Keep smile inside

CESTOU NA SEVER

(27.1.2018) Date: 24 January 2018; 11:00 PM
Wearher: Mostly clear
Location: Ayutthaya, Thailand

Co je těžší, kilo železa nebo kilo peří?

Takhle blbě se mi nevstávalo snad od dob gymplu. Co se to děje? Nemůžu otevřít oči! Víčka váží tak metrák a já necvičila. Absolutně nemám sílu je udržet otevřené dýl než vteřinu a opakovaně upadám do mrákot. Ne že bych chtěla spát, naopak, ráda bych šla na snídani, docela mi vyhládlo, ale nejde to. Večer jsem nemohla usnout, cítila jsem se přetažená. Možná dopad toho všeho – přelet, posun, málo spánku, málo jídla, moc spánku, víc jídla, moc chození a pozdní večerka. Přece jenom jsme deset dní chodili spát mezi 9, 10 a vstávali ve 4. A musím říct, že to je energeticky fakt že dost výhodná nabídka. A teď po tom všem už byla najednou jedna ráno a já nebyla schopná usnout. Žádná poloha nevyhovovala a každý fyzický pocit byl k nevydržení. Co víc, došlo mi to vlastně až teď, ale je to prvděpodobně jeden z nejvýznamnějších faktorů tohohle stavu, je tady opět extrémní vedro. Něco jako Perský záliv na konci září, jenomže je konec ledna a my jsme asi o 1.000 kilometrů jižněji.

Od listopadu či prosince do února je to prý ten nejlepší čas k navštívení téhle země – že tu zrovna nejsou taková vedra. V Indii bylo taky teplo, ale končili jsme v polopoušti a na severu, takže po ránu a na večer to bylo klidně na mikinu. Ve čtyři ráno i na bundu. A někteří Indové klepali kosu už dvě hodiny před západem slunka. Takže jedno je jasné, počasí se změnilo!

Když se podařilo nainstalovat jeřáb, který mě přesunul do vertikální polohy, víčka ztěžkla každé ještě jednou tolik. S využitím všech zbylých sil jsem zapojila myšlení a přemluvila se k samostatnému pohybu. Jídlo ani čaj nepomáhalo. Nutnost shánět hostitele na couchsurfing ovšem vykouzlila v mojem mozku nějaké zázračné spojení a já cítila, že minimálně nějaké procento mě se probírá k životu. Do sprchy už se šlo zvesela, ale rozhřešení přišlo až poté.

Otvírám dveře z koupelny a slyším dunivý zvuk, na okamžik mi přijde docela neznámý, ale rychle to odezní – vždyť tady pořád hučí nejaká klimatizace, vodovodní trubky a taky na ulici pořád něco kutí se zbíječkou až se z toho klepe celá budova. Jenže ejhle, o pár kroků později se mi otevře pohled z okna. Proudy vody tečou ze střech, déšť se spojuje do dlouhatánských provazů a na zemi se tvoří kaluže. Kaluže, z nich rybníky a ty se přelévají potoky a řekami všudypřítomné vody. Ooo, déšť. Jak uklidňující. Všechen tlak působící na moje víčka se rozpouštěl. Jak dlouho jsem neviděla déšť? Vzpomínáme s Vítkem, kdy naposledy nám pršelo. Přijeli jsme do Indie na konci období dešťů a tak první dva týdny pobytu bylo pršení na denním pořádku. Jenže to velice rychle odeznělo a pak už máme v hlavě jen jednou pár kapek. A přece! Byl tam den deště, museli jsme zapláštěnkovat batohy při stopování. Ovšem s touto tropickou průtrží neměla tehdejší přeháňka nic společného.

Vyjít ven teď by znamenalo promoknout durchom durch v jediném okamžiku. Jak uklidňující je déšť. Silný a přitom vytrvalý déšť. Pořádná tropická bouřka. Vedro je pořád, vzduch se jen ztěží osvěží, ale i ten zlomeček je vítaný a krásný. Zvuk, jakým bubnuje voda na střechy, rychlost, jakou stále a stále přibývá a dopadá do kaluží, kreré se rozlévají a odtékají dál. Všechna tíha rána je pryč. Budeme čekat, než to trochu poleví a pak vyrazíme.

Pěšky na vlak a vyvezeme se za město. Zase se rozpršelo. Vystoupili jsme a déšť sílil a sílil. Bylo příjemné jak se dopadající kapky odrážely od země a kropily nás všechny, kteří jsme se kryli střechou zastávky zeshora. Nikdo neunikne. Opět jsme čekali. Psali články a žádosti na couchsurfing. Ve čtyři pršet přestalo a tak byl čas na oběd. Pouličním bazénem jsme se pak vydali preferovaným směrem a následně vztáhli ruce k našemu prvnímu Thajskému stopu. S angličtinou je tu pořízení asi tak jako v Íránu – nulové. Vyjma turistická místa a všechny cizinecké přistěhovalce, kterými se celá země jen hemží. To je zásadní rozdíl. Ale lidé stále rádi pomáhají, snad to tak zůstane i nadále.

Nedostali jsme se dnes nijak daleko, ale zato jsme zažili plno super chvil. Brodění se postdešťovou řekocestou, stovky milých a stále se usmívajících místňáků okolo, třicetikilometrové svezení na korbě Hiluxu, darované sladké rýžové tyčinky s fazolema,

PP PROHEALTH CO.,LTD.

balené v banánových listech a taky třeba to, že jsme si ustlali na břehu řeky za budhistickým chrámem.

Už je čas spát, nesmrdí to tady a do teď hrála z protějšího břehu moc krásná živá muzika. Jen ti komáři se tu zase vyrojili a tak volíme variantu – stan bez tropika – ochrana proti komárům a zachování prodyšnosti, jsme pod stříškou, tak i kdyby zase pršelo tak nevadí, hlavně se neupéct ve vlastní šťávě.
Moc dobrý nápad to byl! Má jen jeden maličký nedostatek – nefunguje to! Stejně se upečem, tak kdyby něco..... tak nic ;D

Date: 25 January 2018; 09:00 PM
Location: Chiang Mai, Thailand

Sedmimílové boty

Noc byla žhavá. Ať už v chrámu nebo ne. Žhavá tak moc, že ve stanu to bylo, jako když na táboře v sauně cákáme vodu na rozpálené šutry. Lilo z nás jak z konve a otevření dveří znamenalo nevítanou návštěvu smečky tří komárů, člověk si nevybere. Nakonec jsme se nějak vyspali, na molu na řece dobili ze zásuvky telefony a rozhodli se navštívit nedaleký vlakáč. Ne, neházíme flintu do žita, klídek, ale mají tam záchody a pozoor! taky sprchu. Málo mi stačí k radosti v téhle době. Spokojení a propocení už nanovo se vydáváme k silnici. Tuk Tuk driver nám nabízí odvoz, ale když nechcem, reaguje na naši odpověď, že Chiang Mai je opačným směrem než jsme si vykročili a 900 kilometrů pěšky. No, jenom asi 600, ale ušetřil nám kilometry navíc, takže dík stejcu a nezlob se, stejně bychom s tebou nejeli ani kůsek.

No a už se frčí. Jeden stop, druhý, do třetice kamioňák a bere nás skoro 300 kiláků. Máme pohodu, nerozumíme si, ale díky neomezenému internetu a překladačským aplikacím si kluci nakonec docela pokecali. Ukazuje nám fotky a videa z domu, dostáváme pozvání na návštěvu, kus nějaké zeleniny a téměř neomezené množství pitné vody. Zastavili jsme se na oběd a podařilo se nám vybavit si vege jídlo! Jo, začíná to vypadat slibně. Kámoš půlku zatáhl za nás, moc děkujem a jede se dál. Vysadil nás u města Tak, kde odbočoval směr Thajsko-Myanmarský přátelský most, kam veze pořádně silné mátové mastičky.

Docela bych si odskočila, ale do lesa se mi nechce a na druhou stranu čtyřproudovky na benzínku taky ne. Nakonec se přece jen rozhodnu upustit trochu brzdové kapaliny a volím les. Hmm, ten srázek je příkřejší než jsem předpokládala a ty rostliny mnohem zvědavější. Zmáklo se to, Vítek dojída zbytek ze včerejší snídaně a oběda a po chvíli vlnění rukou za náma zastavuje autko. Vystupuje žena a nese něco do kufru, dřív než tam stihnem doťapat, vystupuje druhá žena a nadšeně na nás hezkou angličtinou volá. “Joo, my jedem taky do Chiang Mai, tak to můžete jet s náma!” No parádička, jedou prý až z jihu, už sedm hodin. Dcera prý na severu pracuje a veze si s sebou tentokrát i mamču. Jsou moc fajn. A helemese, máma jede na srv-

er na 10 dní, proč asi? No jo, Vipassana.

Vysadily nás v centru města po osmé večerní a my, ač jsme si říkali, že po této hodině už jíst nebudeme, rozhlíželi se po nějaké večeři. Nakoukli jsme do lístku příjemně vypadající reštyky na protější straně ulice a hezkypěkně, vegetariánská a veganská jídla! Moc dobré rizotka s tofu jsme si dali a vydali se na lov plácku na spaní. Řekli jsme si, že když to šlo včera, mohlo by i dnes a zavítali do areálu chrámu. Moc hezké to tu mají. Několik staveb a okolo příjemný parčík, spousta zeleně a laviček. Ale neklaplo to. Strážný říkal, že ne, ze Buddha, Buddha. Tomu by to sice určitě nevadilo, ale nevadí, zkusíme to jinde. Objevilo se šotolinové parkoviště, přes noc opuštěné. Čtyřhvězdičkový hotel, perfektní lokalita, klima tak akorát.. jen ty šutry v posteli daly chvilku zabrat. Odvážně jsme zase zvolili variantu stanu bez tropika a ještě odvážněji nechali batohy venku jen seplé a přimknuté ke stanu. Tak se necháme překvapit, dobrou noc.

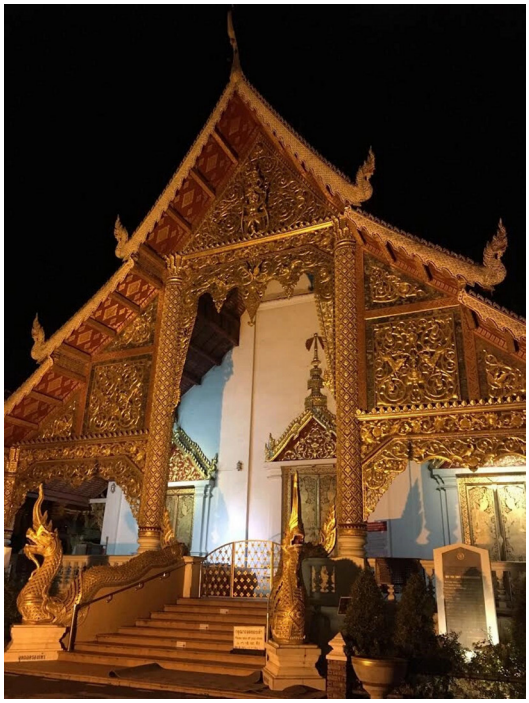

„Nikdy nepřekonáš oceán, když se budeš bát, že ztratíš břeh z dohledu.“ — Kryštof Kolumbus —

CHIANG MAI

(30.1.2018) Date: 26. January 2018
Ze spánku sebou trhnu do sedu v úplné bdělosti, někdo je venku přímo u stanu! Můj spánek byl hluboký, ale uši a (ne)vědomí nespí. Než stihl vystřelit adrenalin do oběhu, už jsem byla zase klidná. To byli jen psi. Zvědaví a hledající něco dobrého k zakousnutí. Vítek v polospánku brouká, že se mu o těch psech zdálo. Že tam byl nějaký malý kluk a jedno štěně si s ním chtělo hrát a druhé ho chtělo sežrat.

Mise snídaně se uskutečnila v chrámové zahradě, když už jsme tam nemohli spát, užili jsme si mír tohohle místa aspoň po ránu. Krom toho bylo moc fajn využít místní záchody a dopřát si pár kastrólků studené vody po těle. Pot byl smyt, aspoň na pár minut a můžeme vyrazit prozkoumat město.

Chiang Mai, v překladu Nové město. No co si budem, moc nové není, minimálně centrum pochází snad z třináctého století no a co se té rozlohy týče.. Každopádně, vypadá to tam hustě. Na každém rohu a v každé ulici je nějaký chrám. Větší či menší, víc zlata či míň zlata. Krom toho je celé Staré město obehnané vodním kanálem a hradbami, ze kterých už však zbývají povětšinou jen brány a rohy. Je to pravidelný čtverec.

No a tak jsme se tak procházeli a vlastně protože jsme ponechali jedno kilo svého špinavého prádla v místním pračko servisu, měli jsme minimálně do jedné jisto, že se nevzdálíme nijak přílišně. Sedli jsme do korejské reštyky za hradbama, dali si ovocný šejk s málo ovocem a hodně ledem a jali se nabíjet elektroniku a plánovat budoucnost. Tedy následující dny. Učinili jsme, tedy já moc ne, ale Vítek učinil pár zásadních rozhodnutí a vydali jsme se přes město, vyzvednout naši zásilku. Slunko pere, pračka pere, jedno do černa, druhé do bíla. Aj oranžové tílko, tak nevadí. Noa starý známý zas došel na návštěvu a to pak nemůžem jinak než do horizontály a stínu – jo, zase úžeh, kámoš. Park na pět dní zavřený? Hm, sedáme pod hradby a po chvíli upadám do neklidného spánku. Takový ten jak máte pocit, že spíte několik dlouhých hodin a ve skutečnosti je to jen půl hodina. Prý jestli přespíme v hostelu, tak jo. Rychle lovíme jednu z asi milionu kešek v městě a vyrážíme zas na druhou stranu. Nejsem ready, ale cítím, že bude líp. Jedna postel v pokoji pro šest nám bohatě stačí a po sprše a relaxu jdeme prozkoumat ještě noční život. Prý je tu kupa zajímavých marketů. Vybíráme jeden poblíž a objevujem spoustu nových vůní, tvarů i chutí. Škoda jen, že ta bezmasá nabídka je v těchto tradičních prostorách tak omezená. Na ovoce. Cestou zpět testujeme místní desertárnu – zajímavý zážitek. Želé s želé zalité kokosovým mlékem a kopečkem ledu. Tak hlavně jak už jsme schlazení. Hurá na noc plnou klimatizace a větráku.

Každopádně to je fakt že zajímavé město a najít se v něm dá kde co, zrovna se chystalo na Květinový festival 2018 a údajně na začátku prosince získalo ocenění UNESCO za kreativitu.

Date: 27. January 2018
Plán byl jasný, vyhrabat se z hostelu a jet dále. Povedlo se to až před obědem, kolem jedenácté. Co

už, když se dobře spí, ráno je k dispozici sprcha, banány zdarma, snídaně z šejkru a horká voda na uvaření čaje a kakaa, nebo co to vlastně bylo. To to dopoledne celkem rychle uteče, že už byl zase čas hledat něco na jídlo.

Když začíná ta mangová sezona, tak jsme hned ještě v centru na tržnici koupili dvě krásné manga a hledali co k ním. Nějak to furt nemáme v malíčku, co s tím vege jídlem tak jsme šli pryč z města, však něco na ulici potkáme. Kilák, dva... nikde nic, žádný stánek, reštika, ani sámoška. Až po třech to najednou začlo a nebylo podél ulice nic, než jídlo. Nás ale zachránila až cedulka „Papaya salad“, trošku pálivý, ale k mangu a k později přikoupenému chlebíku to celkem sedlo. Jen kdyby se v tom salátu nevrtěli červíci. No co, tak jsme to na autobusové zastávce probrali a stejně snědli. Pak už jen čaj, další asi kilák na výjezd z města a mohlo se fičet.

U krajnice, polední slunce a nikdo nechce zastavit. Asi že moc velká dálnice. Po 10 mitách jeden zastaví a povídá ať počkáme 5 minut a odjel. Fakt se vrátil,

tak mu povídám, kam jedem, on jasne jasne a mluvil cosik o Uber appce. Ne kamaráde, děkujem, my stopujem, my si tě jako taxíka přes Uber nevolali, splet sis zákazníky, chudáci si počkaj ještě déle. Nakonec po dalších 20 minutách staví druhé auto a už se fičí. Asi 500 metrů, pak odbočili. No na začátek asi dobrý. Aspoň nás posunuli k odbočce a za ní už se čekat nemuselo. Za 5 minut na nás volal chlap, ani jsme si nevšimli, že zastavil, a už se jelo s ním. Kam, že to jedeme? Mae Salong, 4 hodiny cesty do hor.. jo dobrý, tak já vas tam hodím, má cesta je sice 3 hodiny na opačnou stranu, ale to neva. Dalo to zabrat asi 15 minut přemlouvání, ať nás tam nevozí, že by to bylo pro něj drahé, časově náročné a zbytečné. Nakonec svolil, že nás vyhodí, tam kde se naše cesty mají rozdělit. I tak asi hodinka a půl, parádička. Pokec už pak sice nebyl, ale mohli jsme se kochat kopcema. Vysadil nás v pěkně divné vesnici, aspoň slony tam měli takové, jaké nikde jinde neuvidíte. Ale aspoň super cesta.

Když jsme zvedli palec, další svoz na sebe nenechal dlouho čekat. Řidič už z dálky volal, že mají plné sedadla věcí, tak jestli můžem sedět na korbě. Jasnačka, aspoň se opálíme a máme s tím už praxi. Tak se vezem, sluníme, ofukuje nás, užíváme si přírody a nic nás netíží. Odvoz až do Chiang Rai, asi 100km. V půli cesty zastavili na protažení, prohodili jsme pár slov, dostali vodu a místní zelené švestky na svačinu a pokračovalo se. Když jsme dojeli do města, zastavilo se znova a že prý, kde chceme vyhodit. Co ve městě, žejo, tak jsme se domluvili, že nás mají vyhodit až tam, kde oni sjíždějí z hlavní cesty. Nakonec zastavili asi po dalších 15km, že jsme u jejich konečné. Poděkovali jsme, vyměnili kontakty a fotky a už jsme se loučili. V tom ještě otázečka, jestli neví, kde tu je záchod. Jasné, tady v kadeřnictví, u kterého jsme zastavili, pojďte dovntř. Kadeřnictví se ukázalo být vlastnictvím přítelkyně jednoho z našich kámošů, tak jsem si tam sedl, Kája si odskočila a po chvíli mi bylo všechno jasné.

Dva chlapi z auta a majitelka kadeřnictví, i když si povídali thajsky, ukazování na zem rozumím a trochu i gestikulaci. Hned bylo jasné, že tam budem spát. Chvíli o tom diskutovali mezi sebou, pak mě do toho zapojili a když se Kája vrátila ze záchodu, tak jsme nabídku přijali. Spát v salóně, to jsme ještě neděali, navíc možnost sprchy před spaním se neodmítá. Večer už jen chvíli pokec, vyrazit na trhy na večeři, zas to skončilo převážně o salátu, pohádku a spát.

„Cestování je skromné. Vidíte, jak malé místo zaujímáte ve světě. “ – Gustave Flaubert –

MALÁ ČÍNA V THAJSKU

(3.2.2018) Date: 28 and 29 January 2018
Location: Ban Klang, Mae Salong, Chiang Rai, Thai land

Ještě před polednem jsme dorazili k cílovce. Teda pro dnešek samosebou. Přivítala nás milá číňanka, jejíž jméno je tak složité, že i doma jí říkají raději přezdívkou, nebo teda ať neurazím, anglickým jménem, Molly. A čaj, ten nás taky přivítal, velmi vřele, řekla bych. Mňam. Následující dvě noci z nás boudou školáci nebo možná školníci. Každopádně jsme dostali přepychový pokojíček s šupa výhledem do přírody, která je mimochodem tady všude kolem a je moc krásná, přístup do kuchyňky a svolení k volnému užití surovin v ní. Ve škole. Ale že je neděle, tak se tu nic moc neděje. K večeru jsme se vydali na místní velkou čajovou plantáž, překonávali prudké kopce, kochali se rozhledy a zkoumali čajové lístky. Taky nás Molly pozvala na nudle a papaya salát, což je pravděpodobně naše celoměsíční jídlo pro tento úsek.

Po ránu jsme se rozhodli vyrazit přes hory a doly do asi tři kilometry vzdálené vesnice Mae Salong a kouknout se, co je na ní tak famouse. Tyhle tři kilometry měly aspoň deset tisíc metrů. Ale musí se tomu nechat, že procházka je to hezká a bylo na co koukat. Vesnice samotná už žádný velký zázrak. Nic nás moc neoslovilo a tak že si dáme aspoň brzký oběd a hurá zpátky. Jenže po té, co se nás paní v reštyce na konci vesnice a ještě za rohem, rozhodla ignorovat při snaze vysvětlit jí, že to jídlo chceme bez masa a prostě mávla rukou a odešla.. Přistály nám na stole talíře protkané masem, vývarem a rybí omáčkou. Moc hurá to nebylo, spíš vůbec. Je to dost hloupé, „objednat si“ maso a pak s ním ještě plýtvat. Jenže se nedalo moc jinak, tak třeba to dají aspoň kočce nebo tak. Štos 16ti banánků za 20 bathů zvedne náladu a vyrážíme zpět. Trvalo to asi sto let a došli jsme skoro do půlky (ne, nedošli) a nakonec se kdosi smiloval a konečně nás naložil na korbu a dovezl do školy. Šlofíček, pauzička a už zvoní na první hodinu. Dětí jsou tu mraky, všechny přifrčely na motorkách a skůtrech, takže ze školního dvora je parkoviště a teď pobíhají všude kolem. Malí, ještě menší i větší. Molly nás poprosila, jestli si můžeme dnešní večerní vyuku vzít její studenty na starost a potrénovat angličtinu. Ona sama je cestovatelka, ale už několikrát navštívila

tohle místo a po několik týdnů pomáhá v čínské večerní škole vyučovat angličtinu. Děti tady ráno chodí do školy Thajské a večer sem. Každopádně to není žádný masakr, jak si pamatuju školu ze čtvrté lavice u dveří já. Mezi každou hodinou je 15 minut přestávky a pro většinu dětí to znamená pobíhání po hřišti, házení na koš, prostě pohyb, smích a pohoda. Naše dvě vyučovací lekce probíhaly víceméně stejně. Úroveň angličtiny ve třídách nebyla vysoká a všichni se hodně styděli. Já je chápu! Nakonec jsme to ale nějak zkouleli a bylo to fajn, rozhodně super zkušenost.

Date: 30 and 31 January 2018
Location: Chiang Dao, Chiang Mai, Thailand

Rozloučili jsme se s Molly i paní mámou v obchůdku jedním kafíčkem a vydali se na cestu. Šlo to dobře, ale v dalším cíli máme být až zítra a už nám zbývá jen pár kilometrů. Asi že nás to vyslyšelo a v podvečer už se ne a ne hnout z místa. Zvolili jsme taktiku „ráno moudejší večera“ a vydali se hledat plácek pro stan zrovna tady, mezi barákama. Došli jsme k nějakému sadu asi liči, ale zrovna je mimo sezónu, a zhodnotili, že to by jako šlo. Vedle na zahradě je rodinná grilovačka v plném proudu, tak se zeptáme. Aj, prý to není jejich, ale tady ten plácek za plotem, tam si to můžem postavit kde chcem! Super, děkujem moc! Jasný, není za co, tady vám teče voda, tak se ošpláchněte, vzadu je záchod, aha neodtéká, ale tady máte aspoň pytel ovoce.. a máte dost vody? No, takže asi tak jsme pořídili. Velká paráda. Moc hodní lidé.

Ráno jsme nijak nespěchali, máme času. Ale zas kdoví, kdy se dostanem z toho prokletého místa. Rozhodli jsme se projít přes „práce na silnici“ a stopovat až tam, ale stejně nic. Vyštrachali jsme papír a asi poprvé od cesty z domů do Istanbulu použili cedulku s názvem města. Nakonec to zabralo, cestou jsme si odskočili do nějakých vojnských kasáren, pořádně se vyfoukali a vypálili na korbě pick-upu a s velkou slávou se vysadili v městečku Chiang Dao. Zkusili najít vege jídlo, úspěšně(!) a nakonec dorazili na místo, kterému můžeme na následujících sedm dní říkat „home“. Fakt můžeme, jsmenuje se Chiang Dao Home Hostel 2. A my tady budeme týden lenošit, užívat si plynového vařiče a nakoupených bezmasých surovin, poznávat okolí a taky teda pár hodin denně pomáhat velebit tohle fajn místo. Jde se na to!

„Nemusíte být bohatí, abyste mohli dobře cestovat.“ – Eugene Fodor –

TÝDENNÍ DOVČA

(14.2.2018) Date: 31 Jan. 2018 – 7 Febr. 2018
Location: Chiang Dao, Thailand

Workaway si vždy užijem. Zatím teda to pro nás bylo teprvé po třetí, v každé zemi jeden, i tak to ale stojí za to. Hlavní je pro nás to, že na chvíli zůstanem na jednom místě, nepřesouváme se, neutracíme za bydlení, můžem si uvařit a zrelaxovat. K tomu navíc snídani máme zdarma. Za to vše tedy něco odpracujem, což je lepší, než dávat peníze.

Tady jsme si domluvili dobrovolničení tedy v Chiang Dao Home Hostelu. Majitel, Santan, je skvělý chlapík, snaží se vždy u zákazníků i dobrovolníků vyvolat pocit domova, což se mu daří skvěle. Když jsme přijeli, seznámil nás hned s dalšími dvěmi dobrovolníky a my jsme byli přeposláni na hostel číslo 2, který jsme měli v podstatě otevírat. Žádné zabookované místa nebyly a my nevěděli co budem dělat. Přece jen dobrovolníci na hostelu jsou k tomu, aby se hlavně starali o zákazníky a o uklízení. Dobře, uklízení bylo dost, hlavně když se teprve připravoval hostel k otevření a to v prostorách bývalé reštiky. V kuchyni bylo co dělat, ale i okolo.

Když už jsme si v podvečer užívali pohody a povídali si, okolo se potulovali cizinci se skůtrem a Santan je hned běžel nalákat do hostelu. Nechali se a ještě k tomu to byli češi. Tak jsme aspoň měli co sdílet. Hned večer nás a Dana s Bárou, zákazníky, Santan vzal na výlet k „horkým pramenům“. Parádní relaxace na první veřer, ještě za svitu toho krásného krvavého měsíce a kupy hvězd.

A takto se o nás Santan staral každý den. Vždy se snažil, aby dobrovolníci i zákazníci měli každý den aspoň nějakou takovou aktivitu. Někdy na horké prameny, jindy na večerní market do města, příště zase na ranní market nebo na vodopády, či zase na horké prameny. Navíc dělá turistického průvodce na horu Chiang Dao, takže když má příležitost, nabídne výšlap i dobrovolníkům. My jsme na něj sice nešli, mysleli jsme si, že chce litr na hlavu, což je celkem pálka. Nakonec to stálo méně, ale my si užili i ten výhled na tu horu zespod.

Nejhezčí z techto výletů, který jsme takto podnikli, bylo, když nás Santan vzal do 30km vzdáleného národního parku na krásné vodopády, po kterých se dalo lozit a i plavat, a pak ještě na další horké prameny v lese. A to nás tam bylo 5 dobrovolníků a jeden zákazník.

Home Hostel 2, kde jsme bydleli a o který jsme se starali, praděpodobně vlastní jiný chlapík, říkejme mu ředitel, který bydlí v přilehlém baráku, a Santan to jen zprovozňuje. Každopádně se tam furt motal pan ředitel, něco uklízel, přesouval, nosil a byl zvláštní chlap. Anglicky trochu mumlal, ale jedinné, co se člověk po rozhovoru s ním dozvěděl, bylo, že je ředitel nějaké školy. Ještě tam s námi bydlel Jojo, asi kamarád, který se taky staral o přípravu hostelu. S ním už byla lepší řeč než s ředitelem. S ním byla radost pracovat, měl nápady, furt něco dělal, a když jsme my chtěli něco dělat, a nevěděli jak, tak mu stačilo říct.

Práce byla domluvena na cca 3 hodinky denně, což samozřejmě nebylo pravdou. Některá dny nebylo co, tak jsme skoro nic nedělali, jiné to bylo tak půl na

půl, a jeden či dva dny jsme pracovali skoro celé, takže se dá říct, že to možná vyšlo v průměru na ty 3 hoďky za den a k tomu dva dny volna, jak to za tyden bývá. Hlavní práce byla teda příprava a uklízení kuchyně, což jsme tak do použivatelné podoby zvládli za první dva dny. Škoda jen, že druhá půlka zůstala jako špinavé a zaprášené skladiště. Čištění 10-ti lůžkáče a příprava aspoň na fotky. Pak už jen drobnosti, jako příprava domácího bylinného vína, jakožto welcome drinku, vyrobení košů na třízení odpadů, třeba se jim to osvědčí, vyčištění a poskládaní stanů a praní prádla. Fakt že skoro jako doma.

Času vystačilo hodně na pohodu a na vaření. Místní market s čerstvou zeleninou, tofu a ovocem byl blízko, tak jsme se konečně zase mohli přejídat. K tomu jsme v průběhu volna zvládli zase vykouzlit kus práce s dredama a pokoukat pár filmů. Ne, že bychom si zase to cestování neužívali, ale taková příjemná týdenní dovča od něj se čas od času hodí.

„Žijeme v nádherném světě, který je plný krásy, půvabu a dobrodružství.
Těch dobrodružství, která můžeme prožít, je bez konce, pokud je hledáme s otevřenýma očima.“
– Džaváharlál Néhrú –

OD SEVERU K JIHU

(14.2.2018) Date: 7 January 2018

Týdenní bydlení je za náma a tak je čas zase zvednout kotvy a vyrazit za dobrodružstvím. Stopovačka po Thajsku sice neznamená neřízený mumraj zvědavců a řidičů, kteří zastavují okolo a chtějí pomoct dřív než vůbec stihnem mávnout prackou, jako v Indii. Mnohem víc se to tu podobá Evropě. Čas od času si prostě musíme na ten pravý odvoz počkat. Jenže potom se to frčí jedna báseň! Jsou moc milí, usměvaví a laskaví ti domorodci tady. A taky zdvořilí. Například se strašně málo vyptávají na naši cestu, neříkám, že se neptá nikdo, ale stává se, že jedeme třeba 100 kiláků s párem nebo tak, a prohodíme dvě uvítací věty a na konci dvě rozlučkové. Buď nejsou zvědaví nebo to berou jako nezdvořilost a umí to pořádně skrývat. No ale pravdou zůstává, že cizinci tu nejsou v žádné končině nic exotického, takže je to všechno vcelku pochopitelné. A my si to, bych řekla, i po víc než dvou týdnech pořád vychutnáváme.

Nasedli jsme teda takhle bez čekačky do fára a frčelo se. Chiang Mai again, ale rychle pryč. Člověk si rychle odvykne na tu celodenní výheň na silnici. Žhne to tu, až se vyplatí nasadit i zimní kulich proti úžehu. Nenaděláš nic.

Odpoledne když jsme stáli ve vnitřním pruhu za křižovatkou, troubil na nás pick-up v krajním pruhu a od volantu mávala mladá žena. Tak dem. Nasoukali jsme se za dcerkou dozadu, jenže ta za chvilku přelezla ke spolujezdci, kýmž byla babička a tak se tam společně mačkaly, aby náhodou hosté necítili nepohodlí. Před námi asi 250 km, no nevysvětlíš. V půlce trasy tomu holky nasadily korunu, když jsme pauzičkovali na benzínce a najednou se babička i s vnučkou usídlily vzadu na korbě vedle obrovské kartonové bedny a našich báglů. Prej že jdou spát, tak se natáhnou. No, jak myslíte.

Setmělo se rychle a tak když už jsme se blížili k dnešnímu cíli, že nejprve zavezeme domů babičku. Někde 8 kiláků v lese, tma jak v pytli, spousta pouličních psů a sem tam jen venkovské stavby z páru trámů a plechů. Ať jsme kde jsme, doufám, že trefíme zpátky. Babičky jsme se zbavili v jedné z takových příbytků i s velkou kartonovou bednou a nakonec i našli cestu zpět. Mámy jsme se přes google překladač poptali, jestli ví o nějakém místě pro náš stan, nedaleko od hlavní cesty. Slíbila, že nás vezme někam, kde je to blízko do 7-eleven (místní všudypřítomný řetězec minimarketů). Vyklubalo se z toho perfektní místo – parčík/odpočívadlo přímo u silnice, ale dostatečně odhlučněný. Tady máte elektriku, tam jsou záchody, sprchy, tady si můžete postavit stan.. a já tu budu dokud nebude všecko v pohodě. Díky díky, všechno je perfektní, fakt, můžete jet spát!

Date: 8 January 2018

„Jestliže v cizině odmítáte místní stravu, neberete na vědomí zvyky, bojíte se náboženství a vyhýbáte se lidem, měli byste raději zůstat doma.“
– James A. Michener –

Tož eňoňuňo, využili jsme veškerého luxusu a po ránu vyrazili zas o kus dál, vzhůru dolů.
Když jsme při jedné zastávce navštívili toaletu nákupního centra a vysmívali se cenám místních jídelních koutků, vyšli jsme ven jinými dveřmi a narazili na řádek stánků s občersvením. Oni mají jídlo bez masa! Hustý! Tak to si dáme, miska s rýží a zeleninkou za dvacku? Tak ještě jednu, prosím. Paráda, všechno začíná být pohádkové. Teda už dávno začalo, ale jak je co jíst aj pouličně, to je velká sláva. Pak přišla osudovka. Bangkok asi 200 kiláků před námi a my chtěli jen projet okolo. Nezajíždět to hlavních měst, nestojí to za to. Kolikrát už jsme to udělali, žejo... Zastavil nám taxík, že je mimo službu, peníze nechce a jede do Bangkoku. Tak se svezem. Plán byl jasný, nechat se vyhodit na obchvatu. „Já jedu až na jih Bangkoku, hodím vás až k výpadovce vaším směrem.“ povídá taxikář a ještě nám to místo odsouhlasil na mapě... bylo by to tak krásné kdyby udělal to, co slíbil. Vyhodil nás v samém centru Bangkoku! Skoro div, že nás nenechal přímo na Khao San road. „No, od tud si můžete vzít autobus tam, jak jsem povídal.“ Díky moc! Fakt, nic lepšího, než skoro hodinu čekat a pak skoro 2 hodiny sedět v autobuse jsme si přát nemohli.
Co už, pak jsme si aspoň dali sváču, šlápli si ještě asi dva kiláky, než se dalo stopovat, postavili se asi 50 metrů od policajta a stopovali přímo na dálnici. Tak tohle by se v Evropě nedalo, dobře. Když nám auto zastavilo, policajt přišel a dělal nám překladatele, ještě nám i pomohl naložit bágly do kufru. Milý chlap. Pak už se fičelo kus za Bangkok, aspoň že jsme se před večerem dostali z té obrovské metropole.
Vysadili nás někde u města pod mostem, už byla tma, ale my se rozhodli zkusit ještě štěstí a kusek pojet, aby jsme měli klídek pro stan. Zastavil nám policajt po službě, jaké máme dnes na ty poldy štěstí. Nakonec nám nabídl přespání u něj doma a to se u slušných lidí neodmítá. Když jsme přijeli, aspoň bábina z nás byla nadšená, furt se na nás smála a něco mumlala. Ještě padla nabídka pokoje v blízké ubytovně, to jsme ale s úctou odmítli a spali v pokojíku na půdě. Skromný a útulný baráček, jen kdyby ty trámy nebyly tak nízko, že si člověk každou chvíli narazí hlavu. Na večeři prý doma nic nemají, tak zajedem někam do reštiky. Před domem stály 4 skůtry, asi normální na asijskou rodinku, tak že prý si máme jeden půjčit a oni pojedou na druhém. Že to byl policajt a ani na řidičák se neptal, asi se to tu bere jako kolo. Na večeři kupa rýže a tři druhy příloh a pak už hurá se osprchovat a spát.

Date: 9 January 2018
Ráno jsme si posnídali vlastní papu a policajt nás cestou do práce hodil zpátky k dálnici. Nějakou dobu to trvalo, ale odvoz jsme si sehnali. Sice bylo celkem brzo ráno, chlapík nám už ale nabízel přespání. Že jsme doufali v dlouhý přesun, tak jsme to odmítli. Tak teda že si aspoň udělá výlet a hodí nás do 100 km vzdáleného města. Zas to stálo kupu sil ho přesvědčit, že by to nebylo výhodné, ale nakonec nás vysadil tam, kde měl.
Další stop na sebe nenechal dlouho čekat, na první dobrou. Sice že jen do dalšího města, ale každý kousek dobrý. Nakonec nás slečna vysadila aspoň na konci města, což bylo příjemné, mohli jsme aspoň shrábnout sváču a hned chytnout stopa. Nebo ne. Nikdo nás nechtěl, asi jsme vypadali moc spálení. Když už jsme byli zoufalí a vyčerpaní sluncem, nakonec nás nabral kamioňák. Sice to nebude rychlovka, ale aspoň se dostanem daleko, snad. Jede až do Surat Thani. Tak my jedem s tebou. Pokec sice žádný, ale aspoň se jede a nepálíme si kebule u cesty. Když už to bylo moc dlouho, my jsme nespěchali a navíc jsme co chvíli zastavovali z nejasného důvodu, řekli jsme si, že se necháme vyhodit někde u benzínky na oběd, záchod, odpolední pauzičku a možná tam i zůstanem přes noc. Našli jsme na mapě nějakou pěknou, 30km od nás, tak se necháme vyhodit až tam.
Byly sice teprve 2 hodiny odpo, ale to místo bylo krásné, tak jsme hned věděli, že dnes se už odpočívá ve stínu. K tomu stánek s ovocem, supermarket, v celku lacná jídelna a kupa pouličních zvířátek. Místo na stan se též našlo krásné, dokonce i ten hluk dálnice byl lesem odhlučněn a my se už jen váleli, hráli si se zvířátky, četli, hráli si s tabletem a pak už spali. Ne tak dobře, jak jeden kamioňák, který si za plošinu v zadu pověsil hamaku, i tak jsme to ale měli dobré.

(GAUČ)SURFUJÍCÍ RAJČATA

(16.2.2018) Date: 10 February 2018
V noci na poslední chvíli přišla odpověď na jednu žádost o Couchsurfing, že můžem přijet kdy chceme a i s detailními instrukcemi. Takže necelých 300 km, no snad to dneska půjde, když včera to nebylo nic moc. Dali jsme ještě vydatnou snídani a nějak zvlášť nespěchali, však to nějak půjde. A přece, sotva jsme došli od benzínky na dálnici, už jsme se vezli až k Surat Thani, nějakých 250km. Pokec zadrhával, za to jsme dělali pauzičky každou chvíli. To ale neměnilo nic na tom, že jsme tam byli skoro hned. Další dva stopy na sebe taky nenechaly dlouho čekat a zhruba na oběd jsme už byli u domluveného baráku.
Prolezli jsme všechno, ale majitel nikde. Nevadí, udělali jsme si pohodlí před dílnou a čekali. Po chvíli přijel. Jménem Scott, milý chlapík z USA, který po ekonomické krizy dal ruce pryč od byznysu v Americe a teď si už přes 10 let užívá renty v Thajsku. Celý barák si postavil sám vlastníma rukama, pravda, ještě mu chybí dost dodělat, ale má tam pohodu a pěknou zahrádku se vším možným. Pozemek sice asi patří nějakému plantážníkovi, hned vedle je plantáž na gumu, což se mi sice moc nelíbí, ale tady to živí kupu lidí. Tak jsme povídali a kecali celkem dlouho.
Kolem 4 odpo se nám už chtělo něco dělat, na mysli jsme měli číst, psát, umýt se nebo tak a ne jen povídat, na to Scott, že prý můžem jet na výlet na nějaký most. Co by ne. Nasedli jsme na jeho skůtr se sidekárou, což si podle mého taky vyrobil sám, i když to tu jezdí normálně. Výlet za 5 hvězdiček. Nádherná příroda, hora ve tvaru srdce, hustý závěsný most a boží zmrzlina. Do toho Scott měl furt o čem mluvit, takže žádné trapné ticho.

Pak ještě projížďka a výhled na blízkou přehradu, Rajjaprabha dam. Úžasné místo. Jen kvůli tomu si Scott vybral tohle místo na svou rentu a taky se nám o tom dostalo dlouhého výkladu. Z opačné strany je to původní deštný prales chráněn jako národní park, domov spousty zajimavých stvoření, jakožto tygři, sloni, kobra královská, několik druhů jelenů, medvědi, tapíři ale třeba i giboni. Na opačné straně je přehrada, která je obrovské dílo na tvobu elektriky, má jedinnou výpust s průměrem 11m, kterou vytváří tu řeku, která teče pod tím mostem, co jsme u něj byli. Scott na této přehradě ale nejvíce zbožňuje vodu. Každý den do roka je úžasná na plavání a on si tam často chodí na pár hodin zaplavat. Běžně mimochodem plave tak 4 kiláky s tím, že nikde nedosáhne na dno nebo břeh, jak taky když má v nejhlubších místech přes sto metrů. Prý, že si půjdem zítra zaplavat. Tak jo, sice se utopím, ale to asi nevadí.
Pak už se jelo zpátky dom a hurá vařit večeři. Náš hostitel je asi všeuměl a ukázal se i jako skvělý kuchař. Zeleninové karíčko na kokosovém mléce s thajskou lepkavou rýží. Uplná paradička. Tak dobré kari jsme neměli ani v Indii. Pak už večer jen pokecat s přítelem na telefonu a hurá do naši obrovské lože.

Date: 11 February 2018
V noci bylo i chladno! Při zdejších teplotách si to jeden užije. Možná tím, že na nás celou dobu foukal větrák, i tak ale paráda po nějakých nocích ve stanu. Když jsme se vyhrabali, asi kolem půl deváté, Scott už makal na svojí zahrádce, kde si stavěl další síť na pěstování passion fruit, ze kterého se dělá nejlepší džusík, jaký existuje. Chvíli jsme pomohli, pofotili zahrádku, dali prát prádlo, pojedli na snídani zbytky

od večeře, protože to karíčko bylo ještě lepší, když se nechalo odležet a pak hurá plavat.
Dobře, prý abych se nebál, tak jsem dostal vestu, jinak bych byl do té vody nevlezl, když nedosáhnu na dno. Sice je 11 dopo, to nejsilnější slunko, ale stejně jsme do té vody skočili. Scott dokáže perfektně vysvětlit techniku plavání a vzal si za úkol mě to naučit, za což jsem velmi vděčný. Plavali jsme v kuse možná hodinu a půl. Dali jsme možná kilák, což dá zabrat. Teda já se hlavně vznášel díky vestě, ale učil jsem se. Pro Káju to bylo asi nejdéle, co kdy plavala v kuse. Užili jsme si to jak nikdy. Hlavně zase trochu pohybu.
Vrátili jsme se zpátky, div nepadli vyčerpáním a úžehem. Oba červení jako rajčata, spálené celé obličeje, ramena... Ta vesta mi naštěstí zachránila nejen život, ale i záda. Na oběd ještě pořád vyšly zbytky, furt stejně boží, jen tentokrát s těstovinami. Odpolední klid po plavání se protáhl až do večera. Večer jsme si dali hru „najdi ztracené ovoce“. Koupili jsme si sáček zvláštního ovoce na trhu, věděli jsme, že jsme to přivezli, ale nikdo nevěděl, kam to zmizlo. Prolezli jsme celý barák asi 3x, bohužel bezúspěšně. Tak jsme aspoň dali kupu popcornu, kecali a kecali.

Date: 12 February 2018
Zapoměl jsem dříve zmínit, Scott má kočku jménem Other (v překladu „jiná, druhá“). Na otázku, proč se jmenuje takhle, odpověděl: „Měl jsem kocoura jménem Tom a tohle je ta Druhá kočka“... Každopádně ráno jsem viděl, jak se dělá správný budíček. Když Scott nevstával, to už bylo skoro sedm, Other prolezla přes moskytiéru, sedla si Scottovi na rameno, když ležel na boku, upřeně na něj civěla a začla mňoukat. Škoda, že jsem to nezvládl natočit.
Ráno už jsme se připravili k odjezdu, Scott zase pracoval, my se stihli pobalit, než dodělal sloupek a pak nám připravil pravou americkou snídani. Banánové palačinky s máslem, volským okem, to vše dohromady zalité kukuřičným sirupem. No smažené vajíčko na sladký způsob bych nečekal, ale mňamka. Hlavně když k tomu byl ještě osmažený ananas.
Pokec byl ještě dlouhý, nakonec jsme odcházeli zas až kolem 11, ať stopujem v tom největším vedru zas. Rozloučili jsme se, ještě zašli do tesca koupit vločky a pak už zvednot palec a hurá k moru...

„Občas si přeju vrátit se zpátky v čase.
Ne, abych něco změnil, ale abych některé věci zažil ještě jednou."

AJ BEZ CESTOVKY JAK Z REKLAMY

(18.2.2018) Date: 12 February 2018

Vyrážet v tom největším vedru na silnici, to my umíme. Mělo by to být zakázané se takhle vařit ve vlastní šťávě v poledním slunci. No možná jo, strážce zákona na sebe nenechal dlouho čekat a už jsme se vezli na stanici. Policajt se chlubil svojí pistolkou Made in Czech Republic a že už ji má dvacet let (myslím, že myslel 12) a furt je skvělá. Vyvezl nás na odbočku směrem k moři, kam máme namířeno, ale že esi chcem kafe nebo něco, tak stanice je tady za rohem, ať dojdem na kukačku. No víc než kafe mě v tu chvíli lákal pověstný „chládek", který oni umí zprostředkovat. Když už nám dopřál svobodné volby a nedovezl nás přímo mezi chlupaté, jak se zprvu zdálo, že plánuje, rozhodli jsme si nechat zajít chuť a vyrazili vstříc výhni. Do potu tváře se začaly vkrádat žalostné a prosebné grimasy upřené k řidičům projíždějících aut, kteří si pečlivě chránili svá klimatizovaná kupé a byli odhodlaní toto prostředí za žádnou cenu nenarušit zastavením a stáhnutím okýnka. Trvalo to asi věčnost nebo dvě, kdy jsme se po úmorném belhání do stínu obrovského mangovníku dočkali spásy. Pick-up sice plný, ale to nebrání tomu, abychom si bez jediného slova (pouze máchání rukama) domluvili dva tikety na korbu aj s bagáží na asi 50 km vzdálenou křižovatku. A to se vyplatí. Korba sice není klimatizovaná, ale za to má kvalitní odvětrávání a co je nejlepší, úžasné výhledy si můžete dopřát bez překážících okének, trámků i stropu. A že tyhle za to fakt stály. Obrovské hordy skal čnějící z roviny, jak odložené klobouky na lavici, spousta rozmanité zeleně

a zajímavých staveb, rozličných barev a ..taky nekonečné plantáže gumových stromů a palm olejných.
Na křižovatce jsme jim zaznakovali, že my jedeme doleva, tak děkujem a šťastnou cestu. A oni nám, že jedou doleva, tak ať si zas uděláme pohodlí a jede se dál. Jo, to se vyplatí. Když jsme po dalších asi padesíti kimometrech vyskakovali z korby, pocítili jsme jedinou nevýhodu této cestovní třídy, aneb že jakmile zastavíme a vítr nás přestane ovívat, dolehne na tělo žřetelně to, že bylo víc než hodinu vystaveno přímému slunci a neuvědomovalo si to. Jakmile jsme se vzpamatovali ze změny tepelné úpravy našich těl, rozumějte, že prvně jsme se vařili a pak jsme se smažili, potěšil fakt, že k moři už je to jen 16 km. Ty se zvládly levou zadní a pravé thajské turistické šíllenství mohlo začít.
Rozhodli jsme se navštívit, dle turistických průvodců, jednu z nejkrásnějších pláží na světě, Railay beach. Ta je sice stále součástí pevniny, ale od města je oddělena obrovským skalním masivem, takže jediný způsob, jak se tam dostat je loďka. Dle cen už v přilehlém městečku jsme na Railay čekali jen neskutečně přestřelené ceny, což naznačoval i booking při hledání místa na spaní – nic pod litr na noc, tak jsme udělali tedy nákup obsahující jeden nanuk, dva litry sojového mléka, tři litry vody a jedno nafukovací lehátko za usmlouvanou cenu. Vyplázli ještě velké prachy za zpáteční lístky na pláž a vyrazili na moře. Odkryl se pohled na skalnaté pobřeží, písečné pláže, luxusní resorty, kajakáře prozkoumávající jeskyně a skály čnějící z modré vody, výletní loďky a vzdálené břehy ostrovů. Mohli jsme si vybrat ze tří vedle sebe ležících pláží oddělených opět skalami. První vypadala hezky, samé kokosové palmy a na okraji horolezci zdolávající výšky. Druhá byla právě ta slavná – plná loděk a turistů. Rozhodli jsme se pro třetí, na tu jsme neviděli.

Ukázala se jako nejlepší volba. Krásný písek, taky skalky na lození a pěšinky na vyhlídku a do jeskyň, přes moře necelých sto metrů na ostrůvek. Turistů byla taky celkem plná, ale stačilo jen po pěšince odejít dvacet metrů do houští a měli jsme ideální místo pro rozložení našeho stanu, kudy lidi procházeli jen okolo cestou k jeskyním nebo na toaletu v přírodě. Hned jsme rozložili stan, zamkli do něj batohy, nafoukali leháro, pěkně se namazali a hurá do kásné vody. Prozkoumali jsme kousek přilehlého ostrůvku a užívali si odpoledního sluníčka. Začla na naše hlavy dolehat odpolední pečka, tak jsme vylezli z vody, že si půjdem jen na pláž užít blížícího se západu a pak si spočnout.
Cestou ke stanu nás ale na pěšince vystrašil krokodýl. Naštěstí se ukázalo, že nás nesežere a že to není krokodýl, nýbrž asi jeden a půl metru dlouhý varan. Celkem překvápko, čekali jsme nanejvýš opice, kterých tam bylo dost, ale tohohle teda ne. S respektem jsme se kolem něj proplížili ke stanu pro foťák a rychle zpátky, abychom stihli jej i ten západ.
Hlavy přece jen po tom dni už toužily po spánku, tak ještě rychlá večeře, müsli se sojovým mlékem a hned jsme spali. Ještě po deváte jsme se vyhrabali, abychom si na pláži, nerušeni jakýmikoliv světly a lidmi, užili parádní výhled na hvězdy a trochu chladného vánku.

Date: 13 February 2018
Smažení se přes den, pečení se v noci. Vedro v tom stanu jak nikdy! Rychle z něj ven, než začne být i venku zase vedro. Dali jsme si ranní procházku nahoru do jeskyň. Sice parádní výhledy, jen jsme měli první skočit do moře. Těla se potřebovala schladit a my je místo toho hnali šplhat do jeskyň. Káju z toho zase začly bolet játra, tak jsme to nenatahovali a šli zpátky.
Přesně to bylo ono. Moře relativně chladné, ještě nepřipluly loďky, takže žádní turisti okolo. Takový ráj po ránu. Porelaxovali jsme a zchladili se a játra to ocenily. Jedinné, co nám chybělo, byla pitná voda, která došla hned po ránu. Tři litry prostě nebyly dost. Po hodince jsme už ale byli obklopeni ruskými (i českými) turisty, tak už to nebylo ono. Raději snídani, sbalit tábor a vyrazit na vyhlídku a prohlídku. Z lodí zaparkovaných na břehu, kde prodávali občerstvení, jsme chtěli nabrat vodu, ale pade za flašku je prostě moc, tak to zkusíme jinde. Vraceli jsme se pěšky směrem k druhé pláži, ale ještě jsme se chtěli vydrápat na vyhlídku. Lehátko jsme nafoukané odložili ještě pod kopcem, ale krosny jsme si do toho krpálu vzali. Krpál to byl řádý, spíš se lezlo než šlo, s báglama teda žádná sláva. V půli cesty jsme je teda zahodili. Snad nám je nikdo nevezme než si je cestou zpátky vyzvednem. Pak se šlo už o poznání lépe, jedinné, co brzdilo, byli neschopní rusáci v cuklích. Tenhle šplho chodník nás zavedl do nitra hory, která tvořila vlastně poloostrov. Byl to takový hrnec do kterého když jsme se dostali, ukázala se krásná laguna. Pozůstatek moře z dob, kdy oceány zasahovaly ještě hluboko do dnešní pevniny a vlastně všechno bylo úplně jinak. Smyli jsme ze sebe pot a hlínu, pokochali se skalními útvary a přeskotačili zase zpět. Batohy i lehátko na nás věrně čekaly tam kde jsme je ponechali a tak jsme se příjemně znavení a nepříjemně dehydrovaní vydali hledat vodu.
Tyhle turistické oblasti jsou fakt směšné cenama za všechno. Kus ananasu vám tu prodají za 40, přičemž běžně na ulici dostanete celý ananas od 5 po 25 v závislosti na velikosti. Jakože ty velké jsou fakt velké. O ceně banánů radši mluvit nebudu, to je až moc absurdní. Nebo jo – běžně štos 16-20 malých a dokonale zralých a chutných banánů stojí 10 nebo 15, tady zabalené 3 banány prodávají za 40! ALE aby flaška vody stála 50, když normálně je za 10? Jo, voda je život, jde vidět, že tohle se podnikatelé naučili. Lidé ji budou kupovat za každou cenu, protože bez ní život není. S naivním dětským pocitem boje proti téhle špinavosti jsme místo vody sáhli po stejně drahém čerstvém ovocném smothie, které žízeň sice uhasit nedokáže, ale s pocitem zadostiučinění lehce oddálilo kolaps z vysušení. Hopsli jsme ještě jednou do moře a pak už hurá loďkou zpět do světa „levné" vody.
Vítek vypil litrapůlku na ex a nálada i životní síla stoupla. Což se ještě znásobilo po využití místních veřejných toalet a sprch. Smyli jsme ze sebe nános soli z dvoudenního pocení a moření, ulevili vnitřnostem a cílili se jako znovuzrození. Aspoň než jsme se spotili znova. Svatá minutka! Oslavili jsme předvalentýna dobrýma nudlema a hurá pryč. Aspoň zpátky k dálnici a pak do blízkého města to šlo levou zadní, kde jsme hned za normální ceny koupili ovoce. Poprvé se ukázalo, že banán dokáže mít pecky. Ne tak, jak jsme si vždy mysleli, že pecky jsou to maličké v každém banáu, ale velké a tvrdé, podobné těm jabkovým a to v náhodném pořadí.
Pak už se ale chytnout odvoz z města nepoštěstilo, asi že za tmy stopovat nemáme, tak jsme jen zalezli k nedalekému autobusáku a v přístřešku si postavili zase stan. K tomu nás strážila smečka psů, takže se v noci nemusíme bát.

*„Za dvacet let budeš více litovat věcí, které jsi neudělal, než věcí, které jsi udělal.
Tak tedy vytáhni kotvu a vypluj z bezpečného přístavu. Ať pasáty zadují do tvých plachet.
Zkoumej. Sni. Objevuj.“ – Mark Twain –*

CESTOU DO ŠKOLY

(21.2.2018) Date: 14 February 2018

Kokos ze stromu, ananas ze zásoby, ledový čaj ze stánku a můžeme vyrazit. Jak se zdá, kdo si počká, ten se dočká. I když to semtam chvíli trvá, nakonec to za to stojí. Nebo je možné, že to vlastně ani netrvá, jen na té rozžhavené pánvičce to připadá jako celá věčnost. A taky jsme si zvykli na okamžitý odvoz, rozmazlenci. Každopádně někdy v době pociťování potřeby obědvat jsme byli vysazeni v nějakém městečku, o jehož názvu nemám nejmenší ponětí a ač by nebylo složité jej dohledat, líbí se mi skutečnost, že se mi někde líbí a nevím, kde to je. U mamy na marketu jsme si celkem bez obtíží objednali nudle bez masa – a ty teda byly, mnoom. Zázračná teplotní změna se nekonala, leda že přibylo ještě o pár stupňů navrch a vzhledem k tomu, že nikam nespěcháme, řekli jsme si, že se poohlídnem po nějakém místečku na odpolední pauzičku. Na mysli jsme měli krásnou útulnou kavárničku s výbornou kávou a čajem, klimatizací, tichem a pohodlnýma sedačkama. Vzhledem k tomu, že jsme v nějakém zapádákově, moc šancí jsme si nedávali. Tak zkusíme tady to, co mapy vyhazují hned vedle v ulici. Ale dobrý den! Kde se vzala tu se vzala, kavárna se ukázala – podnik dnešního snu. Jakože myslím to vážně, vylezli jsme si do patra, rozvalili se na gauč, popíjeli mňamózní čaj a kafe, chladili se, odpočívali a psali a psali. Nevím jak dlouho jsme se tam váleli, ale po vstupu na ulici už ta tepelná facka nebyla tak zničující.

Občerstveni na těle i duchu jsme si šlápli za křižovatku, připravení nasednout. Poštěstila se nám svezení s velice starostlivými řidiči, obzvláště jeden byl vyjímečný, asi pět minut jsme se mu snažili vysvětlit, že chcem jen na benzínku vzdálenou cca 6 kilometrů, přičemž nás nakonec nabral na korbu, ale v půli cesty zastavil, vylezl a znovu se ptal, kam chceme jet. Okolo probíhající běžec ochotně odskočil do role překladatora a ujistil řidiče, že tu benzínku myslíme smrtelně vážně. Ano i když je to uprostřed ničeho, tím líp. Nakonec sme tam v pořádku dorazili a po tom co se řidič ještě třikrát ujistil, že tady opravdu chceme zůstat, ponechal nás příjemně vypadajícímu plácku s toaletama, sprchou, mini mešitou, reštykou a kočkama.

Jo, to by šlo, dali jsme si romantickou valentýnskou večeři v trávě před veřejnýma záchodkama. Nad hlavou prolétaly tisíce obrovských netopýrů (rozpětí

odhaduju tak na půl metra), okolo se proháněly kočky s koťaty a podávala se rýže s mangem. Teď už zbývá jen postavit stan, dopřát si sprchu a zalehnout.

Date: 15 February 2018
Nečekaně v noci bylo horko jak v troubě, spalo se, jen jsme se probouzeli doštípaní a dokousaní a ne a ne přijít na to proč jsou ve stanu mravenci. Při pohledu na batohy, které tady v Thajsku necháváme při stanovačce pokaždé venku, páč máme malý stan a lidi jsou tu nanejvýš slušní, nám úsměvy poněkud ztuhly. Mravenci tady slušní teda nejsou vůbec. Ne jen že nám vlezli do baráku, ale křížem krážem prolezli komletně celé batohy. Každý záhyb, každý šev byl plný, všechno se najednou začalo hemžit mravenci. Byli všude. Na stanu, ve stanu, na zemi, na stromě, na batohu, v batohu, v tašce s jídlem, v tašce s oblečením, v botech, v hamakách.. všude. Tak teda, dobré ráno přírodo. Začal boj. Všechny věci letěly ven, kde je bez prodlení začali osidlovat další příslušníci téhle armády. Tohle nemůžeme vyhrát, prolétalo mi hlavou pořád dokola. Nechci je zabíjet, ale když jim vysvětluju, že musí pryč tak se mi smějou a přivádí si další kamarády. Mám to, to

my si začali, my jsme si postavili stan na jejich území a tak oni si staví ten svůj na našem. Hmm, pardon. Jo a do stanu se dostali jednoduše, prostě se prokousali přes podlážku. Takže teď z toho máme trochu cedník no.
Nějak jsme to nakonec zmákli a hlavně rychle pryč. Jestli se nám včera ten řidič snažil vysvětlit tohle, když nás tu nechtěl nechat, tak to měl říct rovnou. No nevadí, jdeme bez snídaně s tím, že tu ulovíme něco kolem cesty. Chybka. Po cestě sbíráme jen sušenky a další peckovité banány a už zvedáme palec a mizíme aspoň pár kilometrů dále, kde řidič odbočuje za prací na plantáži. Ani tam na nás snídaně nečekala, tak jsme po celkem dlouhé čekačce chytli stopa aspoň na okraj přilehlého města. Tam už jsme se nechali vysadit naproti stánku a hned šli pojíst extra pálivý papaya salát. Že jsme umírali vedrem, tak jsme se ještě vlezli ochladit do 7-eleven, nabrali zásoby vody a ovocné želé a vyrazili zas. Dnes jen po malých kouskách a s dlouhýma čekačkama. Když jsme ale chytali už druhý odvoz, nabral nás kamion a my fičeli skoro až k cíli. Chybělo už jen pár kiláku, když nás vysadil a my se rozhodovali, jestli se někde v kavárně schladit a spočinout, nebo jestli dostopovat až k našemu hostiteli. Když jsme mu psali, říkal, že buď přijedem hned, nebo až za 4 hodiny, tak teda rychle, než odejde.
Stop na sebe nenechal moc dlouho čekat, ale problém se objevil. Až při nástupu do auta Vítek zjistil, že si v kamionu nechal karimatku. Nemá cenu věšet hlavu, už s tím není co dělat, tak jedem vstříc škole, zas to budem flákat, jako za mlada.

ŠKOLA VOLÁ, UŽ ZASE

(21.2.2018) Date: 15 February 2018
Že v teple rádi bydlíme a máme k dispozici hlavně sprchu, domluvili jsme si zase Couchsurfing ve škole. Ansari, náš hostitel nás přivítal, ani jsme se nepředstavili a už nám ukázal celou školu. Jedná se spíše o takový maličký domeček – jeden obývák, jeden pokojík, jedna učebna a jedna koupelka. Děti zde chodí jen na odpoledne, každý den dvě hodinky se učit angličtinu, po zbytek času je baráček prázdný. Dostali jsme ještě klíče s tím, že se Ansari vrátí až na vyučování, a jinak je baráček jen pro nás.
Než začla angličtina, zabydleli jsme se a opláchli ze sebe nános potu a špíny. Pot se hned ale navrstvil, vevnitř bylo neskutečné vedro, protože vzduch odmítal proudit skrz a v našem pokojíku není žádné okno. Chvíli jsme si hráli s dětmi, povídali a snažili se je něco málo naučit. Necelé dvě hodinky s celkem milými muslimskými dětmi, které rády hrajou nějaké hry a podobně. Po hodinách ale všichni hned zmizli, my chvíli prohodili aspoň pár slov s hostitelem a pak už byli zase sami. Aspoň vybyde nějaký čas na čtení a psaní.

Date: 16 February 2018
Krásný Čínský Nový rok všem! V noci se dokázalo trochu v pokoji ochladit, že jsme si ze spánku jen natáhli deku a vůbec jsme nespěchali se vstáváním. Stejně jsme na den neměli plány, krom psaní článků. Kolem desáté se ale Ansari ozval, že jede za přítelem někam a jestli se chceme přidat. Výlet je výlet a to se neodmítá. Rychlá sprcha před odjezdem a už nás čekal venku. Vzal nás a ještě svého malého synovce a jelo se. Na vesnici jsme už bydleli, takže to kam jsme dojeli, můžu nazvat snad venkovem. Baráček na břehu řeky a okraji lesa, okolo vůbec nic. Klidné místo. Děti si hrály v řece, když jsme přijeli a my byli hned pozvání na oběd, i když bylo jen půl dvanácté. Kupy jídla, jen škoda že do poloviny nacpali maso, i tak jsme ale vyzkoušeli nějaké nové věci a celkem se přecpali.
Pak jsme se všichni šli okoupat do řeky. No dobře, my šli jen smočit nohy, ale jinak to byla organizovaná rodinná koupačka. I babka si sedla do mělké vody, namydlila se a polívala se vodou. Abyste si nemysleli že pozorujem naháče, všichni byli samozřejmě oblečeni a prostě se asi takhle běžně koupají.
Přece jen je pátek, tak se Ansari se svým přítelem zdejchli do mešity, jako správní muslimové na páteční obřad a nás tam nechali s dámským osazenstvem domu a dětmi. Anglicky bohužel moc neuměli tak nám jen furt dokola nabízeli, ať si jdeme zdřímnout nebo ať něco sníme. A my nespali, za to jedli furt něco, i když jsme byli ještě přejezení od oběda. Po hodince se kluci vrátili z mešity a přinesli nějaký sladký ledový dezert a my jedli zas. Asi když je ten Nový rok, tak se jí pořádně. Pak už jen chvíle poznávání naší

kultury, kdy se nás pomocí překladatelství našeho hostitele ptali na kupu otázek a mohlo se jet zpátky. Zas sprcha, protože proč ne v tom vedru. Odpočinek, spánek, psaní, večeře, pohádka, nic zajímavé už. Ani s angličtinou jsme nějak nepomohli, asi nás nebylo třeba.

Date: 17 February 2018
O víkendu se studuje angličtina pořádně a první hodinu tu Ansari učí už od osmi ráno. Nabídl nám, že si můžeme půjčit jeho skútr a udělat si výlet, zatímco on bude učit tak už v 8 jsme byli připraveni k odchodu. Všimli jsme si ještě, že naproti je prádelna a že už nebylo moc oblečení čistého, zanesli jsme jim jednu várku a vyrazili. Nabrat benzín za pár kaček a hurá na horké prameny. Skútr jel jedna báseň a dokonce byla i trošku zábava na něm jet, protože oproti evropským automatům, tenhle byl manuál.
Když jsme dojeli k horkým pramenům, bylo už takové horko, že jsme se chtěli schladit. Navíc nestálo

za to platit vlezné kilo v tom počasí, tak jsme si jenom sedli k bazénku na naložení nohou. Překvápko! Voda z horkých pramenů sice voní sírou, jinak je ale studenější než vzuch. Aspoň jsme chvíli poseděli a jeli mrknout na nedaleké vodopády. Trochu zklamání, snad jedinný vodopád co byl, bylo vyústění z výpustě vodní elektrárny a pod ním trochu peřejí. Navíc všude byly cedule zákaz plavání, tak jsme se ani neschladili.

Odlehlá cesta a manuální skútr, vhodná příležitost k tomu, abych Káju trochu naučil řídit motorku. Automat skůtr už zkoušela v Indii, to je ale jednodušší než kolo. Když se musí řadit, je to trochu jiné. Pořád ještě ale o stupeň lehčí než normální motorka, protože skútr měl automatickou spojku. Po vysvětlní a prvních 50 metrech se přestala tolik bát a pomaličku se do toho konečně dala. Jak přišla na to jak a kdy řadit, hned se jelo hezky a plynule pár kilometrů. Šikovnou mám ženu, zvládne vše, když chce. Na hlavní cestu jsme se už ale prohodili a fičeli směrem zpátky. Po cestě jsme se zastavili u kavárny, měla ještě 10 minut do otvíračky, tak jsme se šli mrknout na fotbal, co se hrál jen kousek vedle. Prý nějaká charitativní událost pro nějaké děti, jen jsem nezjistil, čím na to vydělávají, když se vstupné neplatí a k tomu nabízejí lidem zdarma pitíčko a svačinku. My si raději ale zašli na dobré kafe a čaj a pohodičku mimo slunko.

Byli jsme rozhodnuti najít ještě thajskou masáž, když jsme si ji jinde nedali, tak jsme jeli na místo, které doporučil Ansari, že by tam mohli masírovat – v Tescu. Obchoďák sice velký, spousta malých krámků s drobnostma, jídlem a kávou, masáž ale žádná. Nedá se nic dělat, až do 20 km vzdáleného města se nám už nechce, tak jsme jeli zpátky domů. Zastávka jen na vaječný burgr v místní reštice, protože jako jediné vege jídlo okolo byl i z nejlevnějšího, co se dalo sehnat. Vrátili jsme se domů o půl druhé a škola už byla prázdná. A to jsme si mysleli, že tam budou lidi až do 5. Další plán nebyl, tak jako pokaždé ve škole jsme se hezky flákali. Nějaká pohádka a tak.

Ve tři se sice Ansari vrátil, že měl na chvíli vyučování na jiné škole, ale že zase pokračuje. Nás k tomu nepotřeboval, tak jsme lenošili až do večera. O půl osmé se pro nás vrátil, ještě s částí své rodiny a vyrazili jsme spolu na večerní trh na jídlo. Oni měli nějaké rodinné plány, tak jsme tam dojeli, nakoupili jídlo a ovoce s sebou a jeli zpátky. Moc jsme ani nepokecali, ale bylo to od nich pěkné. Vysadli nás, my si k jídlu pustili pohádku a usli.

Date: 18 February 2018

Dneska jsme se nehnali a děti nás kolem osmé probraly, když jsme je slyšeli přicházet. Ještě jsme jen zavřeli dveře a spali dál. Až po hodině jsme si aspoň už nakráli ovoce na snídani. Mě bylo nějak špatně, tak jsem se pořádně nedokázal probrat, ale věděl jsem, že se potřebuju hýbat. Kája si četla, tak jsem se rozhodl aspoň vyrazit na procházku. Jen tak sám se projít, bez batohu, bez plánu, to jsem už dlouho nedělal. Asi jsem to ale potřeboval, protože už po deseti minutách jsem pociťoval, že mi není špatně. Kopeček lacné zmrzliny k tomu a hned mi bylo uplně hej. Chodil jsem ale ještě dobrou hodinu. Po cestě z palmy uzmul dva kokosy na pitíčko na večer a pak se vrátil s dobrou náladou. Bylo po jedenácté a my se s Kájou domluvili, že si půjdem sednout do nedaleké kavárny a psát.

Když jsme došli, přivítal nás ale jenom Garfield a cedule zavřeno, tak jsme seděli před kavárnou a hráli si s kočkou. Po půl dvanácté se v kaváně oběvil chlapík, oblečen jen v kusu látky kolem pasu a odemkl zevnitř. Něco se nás půlangličtinou ptal a říkal, že bude otevřeno. Pak ale zalezl zase někam dovnitř a nic. Tak jsme si i my odskočili – na oběd. Zase na ten vaječný burgr. Když jsme tam seděli už po jídle, přišel Ansari si dát pauzičku od učení. Taky do té reštiky evidentně chodí na oběd. Prohodili jsme zas jen pár slov, asi si s námi nechce povídat nebo si myslí, že my nechcem s ním.

Po dvanácté jsme se rozhodli, že zkusíme tu kavárnu, jestli otevřela. Přece jen nám půlnaháč nekecal a opravdu otevřeli. Tak jsme si objednali a začli psát. Psali dlouho a užívali si příjemné kavárny. Přišli jsme domů až kolem čtvrté, Ansari sice ještě učil, zrovna ale jen jednu studentku. Žádná práce pro nás, tak se zas mohlo flákat až do večera. Ansari nám sice povídal, že by s námi rád šel na večeři, ale nevěděl, jestli bude moct, tak jsme se domluvili, že nám dá vědět před sedmou. Jak jsem předpovídal, nemohl, tak jsme si po sedmé vyrazili se rozšoupnout. Přece jen se slaví. Výpůlročí. Přesně v tento den před půlrokem jsme vyrazili z Česka, tak si to zasloužilo pořádnou večeři. Houbový salát, nudle a k tomu zas ty vaječné burgry. Ještě datlové smoothie a měli jsme ideální večeři. K tomu jsme si asi hodinu volali s rodinou, tak jsme to hezky oslavili.

Date: 19 February 2018

Je pondělí, tak rychle pryč ze školy. Ráno jsme to zvládli zase na jedničku, nabrali vodu, uklidili po sobě jak se dalo, vymetli, schovali klíče pod rohožku a zatáhli ocelovou roletu před vstupem. Ansari se už s námi nestihl vidět po ránu, tak jsme mu jen textli a vyrazili ještě před desátou. Jak jinak. Zase abychom stopovali v tom největším vedru. Ale teď už po necelém měsíci v Thajsku vzhůru vstříc nové zemi.

„Jací jsme ve skutečnosti vychází z toho, kde jsme byli a co jsme zažili."
– William Langewiesche –

JEDEM S PROUDEM

(25.2.2018) ***S proudem Bytí, proti proudu všednosti.***

Date: 19 February 2018
Vstupujeme do nového půlroku a spolu s ním i do nové země. Jelikož Evropu jsme na začátku přehopsali za dva nebo tři dny, můžeme počítat, že Malajsie, do které právě vstupujeme, je pátou zemí, kterou se vydáváme poznávat, zkoumat a zažívat. Nějaká očekávání, přání a předpoklady? Samosebou jako vždycky jdeme připraveni přijímat to, co přichází a navíc toho nijak moc o téhle zemi nevíme, aspoň já ne, takže předsudky stranou. Ale přece jen jsme si den předem rozklikli nějaký ten článek a tak se ví, že okolo 90% obyvatel jsou muslimové, což po zkušenosti z Íránu zní jako příslib velkorysosti a pohostinosti. Bodík do tabulky. Taky jsme se dočetli, že cca 9% občanů jsou indové. Žádnou přetvářku, a tak mi odpusťte, že tenhle fakt mě troošičku děsí. Bodík dolů. No minimálně to znamená, že bude k dostání aspoň nějaký výčet indického jídla, což znamená bezmasé a po měsící v Thajsku nás jistě potěší, pokud nebudem muset na zisk obědu vydat víc energie, než co z něj vytěžíme. Bodík zpátky. Co se počasí týče, neúprosně se blížíme rovníku, což únor neúnor znamená jednoduše vedro jak cyp. S tím se nedá nic dělat, jediným rozptýlením můžou být hory, které asi bude stát za to navštívit, no a nebo déšť. Ten se asi na pozvánku vázat nebude. To je asi tak všecko k vytvoření zprostředkovaných představ a teď hurá to prožít takové, jaké to je. Vlastně ještě jedna věc, dočetla jsem se, že snad na každém rohu je k dostání taková tlustá palačinka plněná kukuřicí, kokosovým něčím a ještě nějakým něčím, zkusili jsme ji předevčírem na marketu a je to mňáma, tak to se těším.

Takže jsme se vyvezli na nedaleký pidi hraniční přechod, dostali razítko do pasů a jsme tu. Teď jsme oprávněni k devadesáti denímu pobytu v téhle peci, tak ať to stojí za to. Vzhledem k tomu, že ten hraniční přechod je fakt mrňavý, stopa od něj se nám chytnout moc nedaří. Navíc se ptáme na směnárnu, jejda, ta byla na Thajské straně, teď až v 10 km vzdáleném městečku. Moc jsme nesnídali a čas oběda se blíží, my hladovíme, je nám vedro a okolo nikdo nejezdí nebo jen plné auta. Čekačka kolem třičtvrtě hodinky, to se nám dlouho nestalo, ale přece jen, odvoz pár kiláku a druhý odvoz do městečka už byl hned. Našli jsme obchod, kde nám vyměnili zbylé Bhaty z Thajska a rychle něco pojíst. Jejda, je dvanáct hodin ale v reštice už došlo jídlo, v druhé mají jenom maso. Vracíme se do obchodu na nějaké perníčky a divné přeslazené pitíčko s kokosem a po chvíli odpočinku vyrážíme. Na hranicích nám nějaký děda povídal, že když nevíme, tak ať jedem na Penang. Tak jsme si řekli, tak jo, pojedem.
Furt jsme na malé cestě, takže čekáme, ale stopík se našel a jedem až do většího města, konečně. Cestou jsme se ještě stavili nabrat dalšího člena posádky, aspoň pojedem v plném počtu. Po Čínském Novém roku zbyly ještě mandarinky a banány, tak jsme dostali pytlík ovoce jako výslužku a vysadili nás, jak jinak než u autobusáku v centru města. Ovoce to bylo moc dobré, jen je nepochopitelné, proč k tomu svátku balí každou mandarinku zvlášť do malého plastového obalu.
Hlad nás celkem přešel, tak jsme si na wifi u autobusáku našli místní obchůdek s telefony, koupili simku, kde jsme k nákupu 10GB internetu na měsíc dostali 35GB zdarma v různých bonusech, děkujeme. Vykročili jsme si po hlavní cestě směrem pryč a chtěli najít klimatizované místo na pauzičku, čajíček a psaní. Když už jsme hledat nezvládali, vlezli jsme aspoň do supermarketu a zkoumali místní ceny a produkty. Dvou a půl kilová tabulka čokolády a pěti kilový kyblík burákového másla nás sice dost lákaly, ale kdo to má s sebou tahat. Tak jsme aspoň dojedli ovoce a chvíli spočli a vyšli si dále do kroku. Hlad začal být zase neúprosný, když jsme oběd přeskočili, tak jsme si na okraji cesty obědnali smažené nudle. Ač jsme vysvětlovali, že

je chceme vege, na první pokus přinesli s masem. Vyříkali jsme si to a na druhý pokus už dobré, moc dobré. Všimli jsme si ještě nedalekého kočko-kafé, kde jsme se schovali před pár kapkami deště. Pohráli jsme si s chlupáčema a vyrazili zas stopovat.
Zastavili nám milí chlapíci, kteří nás přesvědčili, že máme jet s nimi do přístavu Kuala Perlis. Aspoň tam je co vidět a třeba tam můžem i někde přespat. Dali jsme se ukecat a vysadli nás přímo před trajektem na Langkawi – oblíbené ostrovy. Cena trajektu nám ale přišla nevlídná, tak jsme se prošli po břehu, koukali na bubliny a fotili.
Nevěda, kde budem spát, jsme aspoň už za tmy našli večeři. Reštika se stoly roztahanými po celém parkovišti, proč ne. Blízko byl i obchod s názvem „ECO“, tak jsme se rozhodli podívat, co dobré a ekologické nám nabídnou. Mylná úvaha. Název znamená „Ekonomické“, takže vše za 2.12 ringgitů, asi 11 kaček. Příjemná cena za tři flašky vody dohromady. Rozhodovali jsme se, jestli spát u paneláku na chodníku, jenže když okolo pořád jezdil asi místní geng na skůtrech, tak jsme raději šli zpět a postavili si stan na nábřeží, kde byl klídek a hezký výhled na hvězdy.
Ráno jsme jen pobalili, pojedli vločky a šlápli si na cestu. Směr tedy Penang – ostrov, na kterém leží Georgetown, druhé největší město Malajsie a velice oblíbená destinace. První auto nás vyvezlo kousek aspoň k hlavní cestě, druhé až na okraj velkého města, kolem kterého vede expresní dálnice, po které to snad půjde až přímo na Penang. Cesta to byla dlouhá, bylo už zase po poledni, ale aspoň jsme si domluvili na Penangu zas Couchsurfing na dvě noci. Ve stáncích se vege jídlo ne a nedařilo najít, tak jsme vlezli do obrovského nákupáku, kde jídlo bylo za rozumné ceny a bez problému i pro nás. Pak už jsme se vypravili zas na cestu a doufali, že se stopem dostanem aspoň k té expresce, od kud třeba na další stop aspoň před odbočku na Penang. Zastavila nám milá slečna, že jede na Penang, kam my? Pohodička dneska, pokecali jsme, za dvě hoďky jsme snad tam. Příjezd na ostrov je možný dvěmi mosty, všichni jezdí prvním, je kratší a vede blíže Georgetownu. Jenže ouvej, Google mapy píšou zdržení dvě a půl hodinky. Na mostě ukazujou tři bouračky, jeden převrácený kamion s pískem, před mostem další dvě, celý most stojí. Naši šoférku jsme na to upozornili a ona neváhala změnit směr, trochu jsme pobloudili a fičeli druhým mostem. Trochu delší cesta, ale ušetřili jsme aspoň 2 hodinky času. Vyhodila nás kousek za mostem, kde se naše cesty dělily a my se po chvíli dalším stopem dostali až k našemu surfu.
Luxusní 24-patrové bytovky s mladým korejským hostitelem, který je ze Singapuru, kde pracuje jako tlumočník, na pár měsíců převelen na Penang. Firma mu platí obrovský byt se třemi ložnicemi a snad milionem koupelen, tak se ho rozhodl sdílet s cestovateli. Ubytovali jsme se, chvíli pokecali s hostitelem a pak se konečně zkulturnili. Sprcha se v tom počasí fakt hodí. Nedaleko bytu je Tesco, tak jsme skočili nakoupit a uvařili jsme pro nás všechny tři jednoduchou večeři. Pak už se jen sedělo a kecalo, protože Moonie taky dost cestoval, tak jsme měli dost co sdílet a čím se navzájem inspirovat. V areálu bytovek je zdarma krásný bazén i fitko, tak jsme si ještě v osm večer zašli zaplavat na hodinku. V devět měli totiž přijít druzí surfři, kteří už jsou u Mooniho ubytování od předchozího dne, tak jsme se chtěli seznámit. Jenže oni nikde, tak jsme ještě kecali nějakou tu hodinku a pak už si užili toho luxusu – postele.

„Jako každý cestovatel jsem viděl víc věcí, než si pamatuju a pamatuju si víc věcí, než jsem viděl.“ – Benjamin Disraeli –

FOCENÍ, POCENÍ

(26.2.2018) Date: 21 February 2018

Jó postel přijde vhod. Ráno jsme zjistili, že spolusurfři přece jen někdy v noci dorazili, ale teď už se zase chystají zmizet, tak jsme se ani nijak nedružili. Pro dnešek jsme zvolili strategii dopoledního odpočinku v pohodlí apartmánu, takže nějaké to psaní, povídání a podobně. Chvíli po tom co na kostele (určitě někde nějaký je) odbylo poledne, jsme vyrazili na dálniční nájezd s palcem vzhůru. Netrvalo dlouho a milá sestřička nás při svém dni off vysadila přímo v městě. Bez sebemenšího problému jsme se nadlábli v místním food courtu a objevování může začít.

Na co jsme se oba moc těšíme a víme, že je toho po městě plno, je street art – pouliční umění. Foťák nažhaven a musím říct, fakt že je na co koukat. K vidění jsou výtvory od nejrůznějších malůvek, kombinovaných technik, nápaditých prvků nesoucích i nějakou tu message, přes kovářské obrazy značící dědictví UNESCO, čehož je v ulicích nespočet, až po samotné pozoruhodné stavby.

Procházeli jsme se dlouho, fotili, potili a podobně. Když jsme si to takhle hezky vykračovali, v povzdáli byla vidět luxusní moderní budova. Něco mi na tom nesedí, co to ale je? Ahaa, to není budova. To je sakra velká výletní loď v přístavu. Fakt hustá lodička. Pak jsme potkali naše kámoše co jsme se s nima nestihli skámošit a ti říkali, že se pofrčí podívat na autobusem hodinu jízdy vzdálený čínský chrám, který je díky novému roku krásně vyzdobený a večer prý stojí za to vidět, jak svítí. Řekli jsme si, že se tam taky můžem vypravit, ale kdyžtak později. Lákalo nás ještě 3D muzeum, mluvila o něm i ta sestřička, co nás vezla do města. No nakonec jsme se schladili v recepci a rozhodli, že nám to za to vstupné asi nestojí. Kdybychom tu bydleli a udělali si jedno odpoledne výlet do muzea, tak jo. Ale tenhle cestovatelský život vyžaduje jiný přístup. Asi. Pak jsme se vydali ukojit chuť na kopečkovou zmrzlinu, což se ukázalo jako zásadní životní událost. Vítek se rozhodl dát ještě jednu šanci místnímu tropickému ovoci jménem durian. Jednou v Thajsku jsme zkusili jím plněný knedlík a teda niiic mooc. No, jak to říct. Voní to specificky, výrazně a hnusně. Ovšem je to ještě nic oproti tomu, jak chutná. A jakou pachuť zanechává ještě dlouhé hodiny po požití. Ale co, zkusit se to muselo a teď se ví, že už nikdy víc. Jen co fakt nechápu, co na tom ti lidi vidí, když jsou stánky plné durianů na každém rohu a jako příchuť sladkostí je to tak běžné, jako u nás vanilka. Že by to bylo zdravé?

Rozhodli jsme se stáhnout z ulic do chládku příjemné kavárny – pražírny a napsat nějaké ty řádky. Když jsme se dostali ven, zjistilo se, že na výlet k čínskému chrámu je už dost pozdě a tak volba padla na night market pro večeři. Jenže jsme nějak nevychytali směr a vydali se opačným. Nevadí, tak koupíme aspoň šaty. Nakonec jsme se našli, odlovili ještě kešku a vydali se k dálnici. Taky nebudu tajit, že mě držela chuť na dříve zmiňovanou palačinku s kukuřicí, po které jako by se slehla zem. Hledali jsme všude. Ptali jsme se všech. Nic. Vypadá to, že místňáci nemají ponětí o čem jim to tu básníme. Tenhle lov jsme teda vzdali a odchytli si stop až k panelákům. Při přebíhání dálnice okolo osmé večer doporučuju zvýšenou obezřetnost, nemuseli by to všichni přežít. Speciálně pokud auto blikající vlevo a spomalující do zatáčky se nakonec rozhodne pokračovat rovně. Hele ale nic se nestalo,

joo, tak klid. Jelikož náš hostitel psal, že se ještě zdrží pryč, navštívili jsme opět Tesco a následně vyčkávali Moonieho příchodu již v areálu luxusních apartmá. Dočkali jsme se, a jelikož dnes už je na hodinu plavání příliš pozdě, dopřáli jsme si hodinu sprchování, trochu úklidu, protože zítra ráno vyrážíme dál a pak už zasloužený spánek.

Date: 22 February 2018
Moonie ráno vyrážel do práce, tak jsme byli domluveni, že vypadneme z bytu už v sedm. Vzhledem k tomu, že to je tady ještě před východem slunce, bylo to trochu náročnější, ale zvládli jsme na výbornou a vyrazili stopem přes celé město a dál, na druhou stranu ostrovu. První řidič nás překvapil, jel z práce a zavezl nás nejenže aspoň za město, ale skoro až k cíli. Poslední dva kiláky nás dovezl ještě kamion a my se prošli na snídani do místního ranního marketu, která už měla dávno na čase. Poseděli jsme dlouho, hlavně kvůli příjemnému a levnému čaji. Toužili jsme si nakoupit s sebou ještě ovoce, když jsme přišli ke stánku s banány, cena nás hned zarazila. V Thajsku stál štos (skoro 2 kila) v přepočtu do deseti korun, tady po nás chtějí za kilo 25 korun! Vždyť to je evropská cena, to teda ne. Vzali jsme aspoň mango a vyrazili za cílem na pláž národního parku s plánem to tam zakempit na noc nebo dvě.
Při vstupu do parku jsme se zaregistrovali, přičemž nám u vstupu říkali, že stezka na Monkey beach je uzavřena. Odkývali jsme jim to, že se teda půjdem jen projít do parku a šli jsme. Jdem a jdem, leje to z nás jak v deštném pralese, a to jsme ušli sotva kilák. Pauzička, posezení a pokračujem. Bez váhání jsme nabrali směr Monkey beach, věřili jsme, že to projít půjde. A vskutku, bez problému, stezka naprosto v pohodě, jen my jsme byli zničeni z toho vedra a vlhkosti. Asi si vymysleli uzávěrku, aby mohli více vydělávat na loďkách. Přes Couchsurfing jsme si zase domluvili přespání, nějaký magor, který na pláži prodává pivo, nabízí i místo na kempování. Našli jsme jeho „bar“, David se ještě nevrátil z nákupu, tak jsme si udělali pohodlí u něj pod stříškou. Pláž vypadá hezky, místo na stan tu bude, sousedka provozuje malý krámek s reštikou, pohoda. Navíc voda v moři je moc příjemná tak jsme se tam vyvalovali nějakou dobu.
Když už jsme toho měli dost, zrovna připlul David, tak jsme se šli za ním seznámit. Už od pohledu celkem bláznivý kluk, prý na pláži žije už 313 nocí. Kdyby si aspoň pořádně zařídil bydlení, ale jedinné, co má, je přístřešek, dole je stůl s židlemi a maličký gril, nahoře na střeše má díravý stan a nějaké peřiny. Ještě dvě hamaky a to je asi vše. Až to vypadá, že se zašívá od života, rok jen leží na pláži, prodává a pije pivo. Ale jestli ho to baví, jeho věc. My si postavili stan a na západ slunce si vyšlápli ještě k majáku. Sice bylo pod mrakem, ale trochu sluníčka na nás ještě vykouklo. Jen to z nás zas lélo. Večer jsme si dali u sousedky večeři, překvapeni tím, že její ceny na odlehlé pláži, jsou jen minimálně vyšší, než ve městě. A to dělá skvělou smaženou rýži.
Připravili jsme se na spaní, v jednom stanu my a v druhém batohy, ať se nemačkáme. Sice nad mořem byly blesky, vypadaly však, že se na večer vzdalují, tak jsme doufali, že pršet nebude a nějak zvlášť jsme to neřešili. Večer přišlo ještě pár kapek, když jsme si užívali klidu večera, už umytí mořem i vodou z kopců, ale zas přestalo kapat, tak jsme šli s klidem spát.

A VODA PADÁ...

(28.2.2018) Date: 23 February 2018

Netrvalo dlouho a příroda nás prostřednictvím obrovských kapek, dopadajících na stanovou plachtu s překvapivou frekvencí, ujistila v tom, že není všecko jak se zdá. Že bouřka se sice vzdalovala večer z našich očí, ale to se spíše schovala za kopec na západní straně ostrova, nabrala na síle a vynořila se z jihu v celé své krásе a energii. Blesky ozařují vše a naplňují světlem i náš mini stan, který se pod poryvy větru a proudy vody klaní všem těm mocným přírodním elementům. No dobře, semtam se klaní, ale jinak sebou zmítá ze strany na stranu, jak v epileptickém záchvatu. Fakt že se nešetří tahle buřinka. A nás taky ne. Uznávám, že stanová plachta velice mile překvapila. Furt drží a tak jsme pěkně v suchu. Pravda, že je to taky teprve její třetí šichta, tak má dost sil. Ovšem opět netrvá dlouho a tento výrok o suchu se po lehoučku stává býti nepravdivým. Problém se ukázal na opačné straně, než bychom ho čekali. U nohou se objevuje voda a zvýšenou rychlostí se přetváří v kaluž. Přemisťujeme elektroniku z jezera na ostrov a s nohama v chládku se pokoušíme o spánek. Mám tendenci zkontrolovat, jak si vedou batohy ve vedlejším stanu, jestli tam ten stan teda ještě je. Rozepínám zip a v tom okamžiku vypadám jako po zásahu vodního děla. Spěšně zip zase zapínám a snažím se uvěřit zázraku, že batohy jsou v suchu. Znovu si lehám a pokouším se usnout. Jezero se mezitím rozpíná a hladina stoupá. Při jakémkoli pohybu cítím, že jsme dnes dostali darem exkluzivní vodní postel. Podlážka stanu potažená alumatkama se houpe jako.. no prostě jako vodní postel. Tahle fáze je docela zábavná, ale tak jako všechny ostatní, netrvá dlouho. Respektive, houpeme se pořád, jenže teď už v naprostém mokru. Písečná loučka na které stanujem nemá dostatečné vsakovací schopnosti a možnosti a mravenci prokousaná podlážka nejlevnějšího stanu z Decathlonu prostě není stavěná na takové tlaky. Můj spacák, který byl od večera natažený na délku a tak od spodu spolehlivě cucá vodu, zřejmě vyčerpal svou cucací kapacitu. Snažím se ho nacpat do těch nejhlubších kaluží, ale už to nepomáhá. Roluju ho teda ke straně a s čáchnutím ulehám. Studí studí. Neříkám, že chladné osvěžení tady v tropech nepřijde vhod, ale jak už to tak bývá, nic se nemá přehánět. No nebudu to dýl protahovat, prostě jsme to do rána nějak dočachtali a dožbluňkali, o něčem jako je vyspání a probuzení do nového dne se spoustou energie nemůže být řeč. S prvním světlem zaznělo zřetelné prohlášení: „a dost!“. A tak jsme se vyhrabali do dne se spoustou bílých mráčků jako upomínkou na něco, co naprosto jistě nebylo jen snovou tragikomedií.

Je na čase odhalit tajemství sousedního stanu. Mé přání nebylo vyslyšeno a tak zvedám z kaluže jeden batoh a za doprovodu odkapávání ho nesu na stůl pod stříšku. Ždímáme přehradu z vnitřností spacího pytle, který následně dostává své celodenní místo na větvi na stromě. Zaříkávám ho speciálním kouzlem „SCHNI!“ a pouštíme se do otevření našich truhlic pokladů, které podle povídek jsou vždy dokonale schovány na ostrovech. My bychom byli asi bídnými piráty, protože jak zjišťujeme, ty největší cennosti, které v truhlicích zůstaly, jsou durch.

Vždycky když spíme ve stanu, necháváme batohy venku. Pár věcí, jako je tablet, foťák, čtečka, mobily, peněženka a pasy, vždycky bereme k sobě. To jsme udělali i tentokrát. A dobře jsme udělali! Když si to trůnilo všechno společně v šátku v noci Vítkovi na břiše, znamenalo to záchranu. Dobrej ostrov. Až na jednu vyjímku. Pasy. Dnes zůstaly v batohu.

A tak se dopoledne odehrává v duchu rozvěšování mokrého prádla, rozprostírání mokrých věcí, rozlepování nacucaných stránek knih a doufání, že ty pasy budou ještě funkční. Jelikož předešlých asi tisích hodin bylo náročných, rozvěšujeme vlhké hamaky a

„Jeď občas někam, kde nikdo nezná tvé jméno.“

upadáme do celodení plážové flákárny. Jo, teď už jsme skoro jako ten náš hostitel David, skoro. Čtení, spaní, znovu spaní, trochu koupačky, když už jsme u toho moře, kontrola sušičky, spaní a flákárna. K večeru jsme si dali pár partiček kostek a tak se i spolu se znovu suchými věcmi zvedla úroveň životní energie, která po celý den kolísala těsně nad nulou. Během dne dorazili naši kámoši, co jsme se s nima nestihli skámošit, a když jsme se s příchodem večera a očekávaje další dávku nelítostné bouře jali odebrat své vyschlé stany pod záštitu stříšky přilehlé reštiky, doporučili jsme skorokámošům stejné počínání. Dneska začlo pršet mnohem dřív, ovšem v té době už bylo vše zajištěno nejvyšším stupněm ochrany. Takže když jsme se v lijáku a téměř za tmy ještě ráchali v moři, naše batohy už spinkaly pečlivě zabalené v pláštěnkách, zakryté pláštěnkovým ponče m, (které pravděpodobně nebylo vytaženo od dob na severu Íránu) a hlavně ležíce vysoko nad podlážkou – na nafukovacím lehátku.
Dali jsme ještě večerní rýži, pohádku od pana Kundery a mohlo se spát. Vyhrábnuté odvodové kanálky kolem stanů mi připomněly každoroční zážitky na puťácích a táborech, ale doufám, že tentokrát jich nebude třeba.

Date: 24 February 2018
Další noc už proběhla v pohodě a relativním suchu pod stříškou, jen pár kapek na stanu. Hlavní je, že všechny naše věci byly suché, teda aspoň to, co stihlo uschnout včera. Pomalu a polehoučku jsme se začali balit, hlavně žádný spěch, stejně plachta stanu potřebovala doschnout. Sbalení nám trvalo rekordně dlouhý čas, ani nevím proč, ale ve dvanáct jsme byli připraveni vyrazit, abychom si zase to nejnáročnější z celého dne odedřeli v tom největším vedru. Rozloučili jsme se se všemi, s kým jsme se tam skámošili a vyšlápli si cestou zpátky, asi 5 kiláků

přes deštný les. Ne nadarmo se mu říká deštný, když do něj člověk vleze, hned se potí, jak když leje. To ta vlhkost je tam asi na tisíci procentech.
V takových podmínkách se těžko kráčí, ale my se rozhodli si cestu ještě prodloužit a vyšlapat si kopec, abychom se okoupali ve vodopádu, než vkročíme zase mezi lidi. Cesta zničená a mnohem náročnější, než celý zbytek trasy. Ale snad to za to bude stát, umyjem se. Když jsme se tam doplazili, skoro utopeni v potu, neklesali jsme na mysli i přes to, že vodopád na mapě znamenal jen potůček tekoucí z kopce. Jen co prošli lidi okolo, vytáhli jsme šejkr a jako z kýble, jsme se polívali tou příjemnou chladnou vodou. Kdyby byla ještě trochu chladnější, vůbec bychom se nezlobili, ale co už. Skoro čistí ale hlavně schlazení jsme se převlékli do nepropocených věcí a vyrazili zpátky dolů z kopce. Než jsme sice došli na cestu, nebylo poznat nic, že jsme se myli, ale pro ten pocit to za to teda stálo.
Našli jsme oběd a trochu nabili telefony a vyrazili stopovat. Plán nebyl, tak že to zkusíme aspoň z ostrova na pevninu a dále zas zítra, byl už přece jen skoro večer. Prvním stopem jsme se dostali aspoň zpátky do města, navštívili festival horkovzdušných balónů a na další dva stopy jsme se dostali kousek od dálničního mostu z ostrova.
Cesta se ještě dělila, aut jezdilo mraky, tak jsme si chtěli vyšlápnout ještě až na most. Jdem a jdem, mraků jsme si všimli už dávno, že jsou takové hutné a černé, jaké jsme už dlouho neviděli, ale že to přijde tak náhle, jsme nečekali. Budovy, které byly od nás sotva padesát metrů, najednou přestalo být vidět za šedivým oblakem. Tak hustý déšť, ale na nás ještě nepršelo. Zajímavý úkaz, než ho ale pozorovat, rychle jsme se schovali pod blízký nadchod silnice a nasadili pláštěnky na batohy. V té chvíli to došlo i na nás a my se možná hodinu krčili za sloupem nadchodu a

točili se kolem něj, podle toho, z které strany vítr foukal. Do toho jsme zkoušeli i stopovat, žádný div ale, že nám nikdo v tom lijáku nezastavil.
Když to po hodině, možná více, přešlo, vyrazili jsme na ten most. Přebíhat dálnici v tak hustém provozu zabralo dost času, poctivě jsme si počkali než se udělala vhodná mezera a stopovali na nájezdu na most. Ani tady nás nikdo nechtěl svést, už byla celkem tma, tak jsme se vypravili až na most. Tolik procházky po dešti se naštěstí vyplatilo a nakonec nás nějaký strejda svezl do přilehlého města a ještě se nám snažil najít hotel. První byl drahý i na jeho poměry, tak nás chtěl zavést ještě jinde, to už jsme ho ale ujistili, že si poradíme a vydali se konečně povečeřet. Když je ten den tak dlouhý tím čekáním v dešti, celkem vyhládne.
Hledání místa na stan uprostřed města se z prvu zdálo být beznadějné, přece jen z obav o další bouřku jsme hledali zastřešené místo. Po chvíli jsme ale objevili zavřený market – plac se stoly uprostřed a stánkami okolo, vše pod střechou. Na místě byl jen noční hlídač, tak jsme se bez váhání zeptali a měli jsme parádní místo, jen komáři byli trochu otravní, protože jsme ni nerozložili stan, jen jsme se natáhli na podlahu.

TEH O AIS

(3.3.2018) ***Aneb ledový čaj bez mléka a sladký jak cecek***

Date: 25 February 2018

Ráno uteklo rychle, hlavně když jsme asi dvě hodiny seděli o zajímavé nudlové polévce a čaji, abychom v místním food courtu nabili telefony. Pak už jsme si vyšlápli na dálnici, prvním autem zpátky k odbočce na most na Penang, druhým, asi nejmenším autem na světě jsme se dostali z města. Přímo na expresce se moc dobře ani v pěkných šatech nestopuje, ale na nájezdu to šlo jedna báseň a za chvíli jsme byli vyhozeni na odpočívadle plném motorkářů, byla neděle, tak si všichni vyjeli na skútrech na vyjížďku. My si raději ale stopli náš oblíbený Hilux. Nabídka odvozu až do Kuala Lumpur byla lákavá, ale to máme ještě přes týden, než tam chceme být. Raději jsme se nechali vyhodit na sjezdu na Cameron Highlands.

Místní kultura je fakt hodně mixnutá, hlavně s indickou, tak jsme na oběd skočili do indické reštiky. S kuchařem jsme se moc nepohodli, i když pochopil, že chceme jenom vege jídlo, přinesl nám toho nějak moc a my se děsili, že za to zacvaknem celkem pálku. Placky, množství dalu, dva druhy salátu, čaje, až byl z toho plný stůl. Indické jídlo se nezapře, je jak Indie – lacné, až jsme byli překvapeni, že to máme za míň, než bychom si dali každý jedny nudle, a to jsme se najedli domrtě. Pak jsme s plnými pupky vyrazili na líbánky.

Ne na naše teda, ale zastavili nám novomanželé, kteří zrovna jedou do Cameronu na svou svatební cestu, tak že nás vyvezou až nahoru. Mladá paní

byla celkem ukecaná, tak se nikdo nenudil. Co bylo ale hlavní, už stoupáme do kopce. Nejlepší únik z místních veder a potu. Proto je to oblíbená turistická oblast. Nahoře sice slunko peče pořádně, průměrná denní teplota je ale v porovnání se zbytkem Malajsie tak o 15 stupňů nižší, což jsme s radostí přijali. Když jsme vystoupili, ve stínu jsme se z prvu začal klepat kosou. Moc příjemné to bylo. A že jsme neměli plány, dali jsme si palačinku a sedli ke kávě, ať ty plány vymyslíme a něco napíšem. Zas jsme tam seděli možná 3 hodiny, vznikl z toho ale jeden článek a plán, co v kopcích budem dělat.

Na večer jsme se rozhodli neponocovat, jen se vyvést na místní market, projít si ho a pak už zalehnout v klidu okolní přírody a klesající teploty. Stop jsme si chytli hned, jenže ouvej, market je sice víkendový, ale funguje jen pátek a sobotu večer, v neděli nikoliv, tak nás řidička vyvezla až do centra další vesničky. Prošli jsme se kousek do kopce a poprvé za náš pobyt v této zemi jsme objevili ty vyhlášené palačinky. Hned jsme si museli každý jednu vzít s sebou do stanu, ať máme večeři. Pak už zbývalo jen najít místo na stan. Do kopce, z kopce, zase do kopce. Těžko najít rovnou plošinku, která by nebyla za plotem. Chtěli jsme se zeptat u jednoho baráku, jenže na naše volání neodpovídali. Už jsem byl odhodlán k jednomu baráku, který vypadal opuštěně, prolézt dírou v plotě, nakonec jsme však našli před plotem k paneláku travnatou plošinku. Sice hrbolatá, ale lepší, než kdyby nás někdo vyhostil z pozemku.

Date: 26 February 2018

Po ránu, po ránu, mokrý hadr na tlamu. A nebo jenom mokrý stan na palmu. Poprvé po dlouhé době jsme umístili na noc batohy spolu s námi do stanu, aby byly ušetřeny raního srážení vlhkosti. Tož klasicky se to zas všecko nějak pobalilo a hurá vstříc novému dni a jeho dobrodružství. Sešli jsme dolů do vesnice nabrat zásoby na náročný výstup místního kopce, po čemž nezbývalo nic jiného, než to zase otočit a lézt zpátky nahoru. Tentokrát výš a s trochou štěstí se napojit na stezku, která nás provede pralesem až na vrcholek. No, už po pár metrech se objevila první překážka. Oplocená čistička vody, jíž končila veškerá průchozí cesta. A tak jsme se dali do hledání našeho chodníčku s vírou, že „někde tady se tam přece musí dát projít“. Mapy našeptávaly, že „vchod je za červenou cedulí“. Našli jsme pořádně zarostlou a zašlou ceduli, která ovšem i tak vypadala velice výhružně, ať už na ní v místní hatmatilce bylo napsáno cokoliv. Spousta šlahounů, ostnatého drátu, bahnitá škarpa a plot čističky nás nakonec odradili od postupu vzhůru. Ale rozhodli jsme se nevzdávat tak lehce. O několik metrů níž jsme objevili obcházku, která nás dovede na původní chodníček z dob předčističkových. Ovšem po několika krocích tímto směrem se před námi vztyčila obrovská, zbrusu nová, červená, výhružná cedule. Jo, tak jsme to přece našli! Ale.. co že to ta cedule teda říká? Volným překladem, že vstup je nebezpečný, nedovolený a trestaný pokutou čítající asi nekonečno peněz nebo tři roky

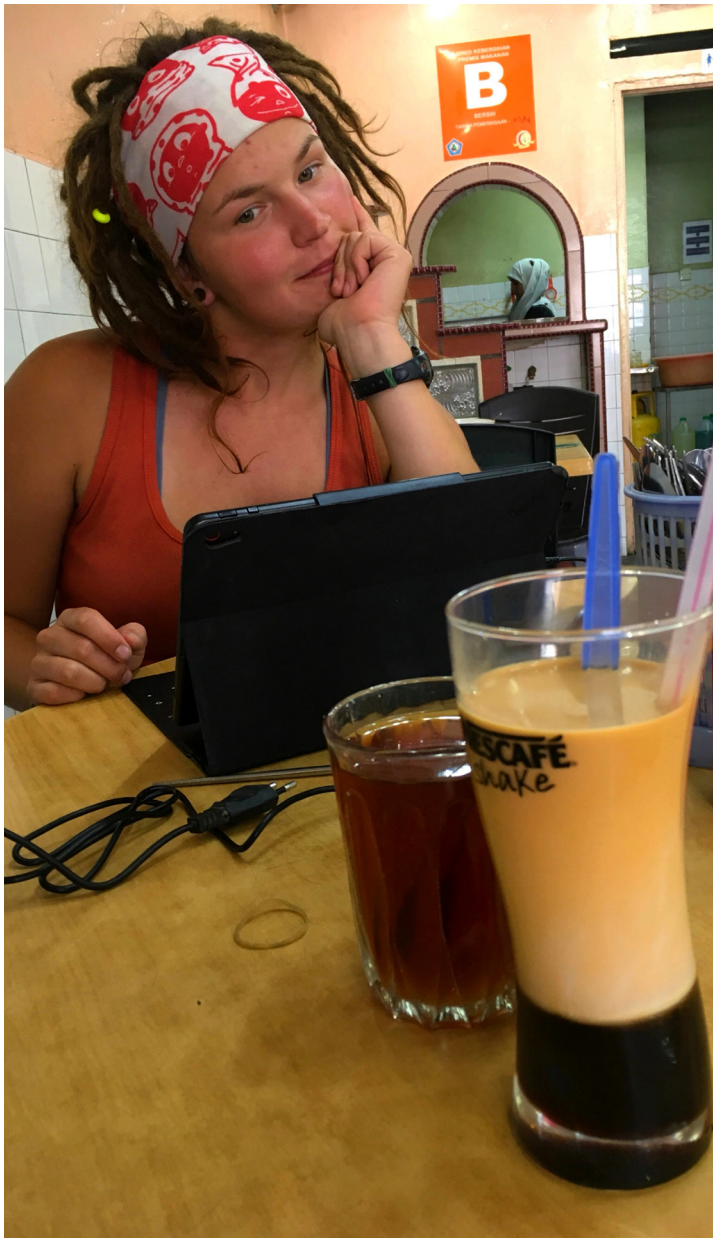

možná někdo přijede, ale nenechali jsme se rozhodit, ustlali si a nerušeně si dopřáli film v domácím lůžkovém kině.

Date: 27 February 2018
Vstanout ráno nám nedělalo problém, ale že byl ten chládek, tak jsme nespěchali a na

vězení. Jelikož se nám nechtělo darovat ani peníze, které nemáme a ani čas, který chceme využít jinak, rozhodli jsme se rezignovat. Se sklopenýma ušima jsme to po sto tisícé domňoukali zpátky na okraj vesnice, snědli sušenky co jsme si pořídili, jako vrcholovou odměnu a cítili se beznadějně.
Vypadá to, že nezbývá než najít zas nějaký podnik, kde nám něco nalejou a psát. Tak jsme to zas zakotvili u nějakých indů, dopřáli si místní čaj a jiné speciality, psali a užívali si příjemného chládku. Šak co, stejně jsme sem jeli hlavně pro to, se schladit.
Když nastal čas, zvedli jsme kotvy a vyčerpaní nic neděláním jsme se doplazili do sámošky, pořídit zítřejší snídani. Na dva palce jsme se svezli o pár kiláků zpátky níže, odkud máme v plánu zítra vyrazit na návštěvu čajové plantáže a továrny. Ubytovali jsme se u někoho v přístřešku na auta. Vypadalo to docela opuštěně, tak snad nám odpustí, že si pro dnešek zaparkujem náš domov mezi dva nepojízdné auťáky. Soused strašil, že

„Člověk, který cestuje s touhou dozvědět se, směřuje přes všechny dálky hlavně k sobě samému.“
— Jan Werich —

východ slunce jsme se podívali ještě od stanu, ne z plantáže, jak jsme si to plánovali. Posnídali jsme a vyrazili stopem až do fabriky. Teda až na druhé auto, i když to bylo kusek, ale moc do kopca. Cestou jsme si už užívali výhledy na plantáž i plantážníky, kteří sbírali čajové lístky a pak se ještě půl hodinu plazili do krpálu, abychom to všechno viděli ještě za hezkého ranního světla z vyhlídky. Světlo jsme už bohužel nějak promeškali, tak fotky nejsou až tak skvělé, jak jsme chtěli, ale aspoň my se pokochali tou krásou nekonečných řad keříků ve strmých svazích.
Slezli jsme kousek níž, že nakouknem do fabriky na čaj a slečna nás hned volala, jestli se připojíme na prohlídku. Když je to zdarma, neodmítá se, že jo. Užili jsme si vůni čerstvě sušených a fermentovaných lístků čaje a něco se i dozvěděli o tom, jak se to dělá ve velkém. Jak se připravuje v malých farmičkách jsme už trochu věděli z Thajska, tady na to ale mají pořádnou mašinku. Byli jsme tak uneseni tou pronikavou vůni čaje, že jsme si nakoupili zásoby, ať si můžem příští rok vařit. Ještě jsme si poseděli u hrníčku a po chvíli vyrazili zas dolů do tropických teplot.

DO DIVOČINY.. A VEN

(9.3.2018) Date: 27 February 2018

Co tu sakra zase dělám? Příjemný horský vánek je v tahu a ze mě leje jak z konve, už když mrknu očním víčkem. Nikdo nestaví. Auta ani slunko. Furt jsme výš, takže je ještě ostřejší. Nekonečná jízda v polorozpadlé káře fakt nebere konce. A tahle plechovka funguje spolehlivě. Pokud ne, co se pojízdnosti týče, tak vnitřní ohřev to vynahradí. Jo, i přes průvan je vzduch vevnitř tak o sto stupňů teplejší než venku. Dojeli jsme! Ač se nás řidič neobtěžoval zeptat kam máme namířeno a na začátku jsme se ještě dvakrát vraceli, vysadil nás tam kde jsme potřebovali a i se svým kámošem, co po cestě schoval motorku do křoví a přisedl si k nám do pekárny, odfrčeli po svých. A tak to začlo na novo, jen v ještě větším vedru. Sice nám všichni mávají, ale to je celkem k prdu, když se mi ropouští podrážka pod nohama. Rezignujem a objednáváme dva ledové čaje. V tom okamžiku přifrčí černý fáro a už soukám bágly na sedačky. Čaj na ex a jedem. Příroda okolo je moc hezká a narozdíl od předchozí jízdy si ji můžeme v pohodlí klimatizovaného prostoru i vychutnat. Jako jo, furt se střídá prales – olejky – prales – olejky, ale prales za to stojí. Taky do něj máme zítra namířeno. Jenomže teď, jediné co opravdu potřebujeme, je sprcha. Po pěti dnech kempování, s mytím jen z barelu, potoka a pak vůbec, už si to myslím vyžaduje i okolí. Levný (na místní poměry) hostel na rohu je jasná volba a tak mizíme rovnou ve sprše. Ohřev teplé vody sice visí na stěně, ale nefunguje. Měli by místo toho pořídit ochlazovač.

Rozčiluje mě, když se chci v klidu navečeřet a místo toho na nás od vedlejšího stolu dementně počumuje partička borečků. Však už nejsme v Indii. Jen klid, jen klid. No to si děláš pr...?! Fotit mě takhle ze tří metrů? Já se snad neznám. Jo, šak to ukaž všem kolem stolu, aha i já se můžu podívat, fakt díky, hlavně to nezapomeň co nejdřív rozeslat všem kámošům co dneska dostali zaracha. No nic, nenechat se vytočit a pořádně se vyspat v doprovodu bručení starého větráku a řevu televize zpoza stěny, od pěkně divného, bezohledného provozovatele. Ale máme postel! Po pěti dnech na zemi příjde vhod.

Date: 28 February 2018
Ranní nevolnost nechytá vždycky jen těhotné ženy. Občas to hold přijde i ostatní a ne jen ženy. Taky se nemusí projevovat fyzickým zvracením. Psychické může být mnohdy zdaleka nepříjemnější. I přes počáteční nepříjemnosti a nekonečné první čekání se nám nakonec podařilo k branám národního parku Taman Negara dorazit poměrně hlace. Do divočiny se vydáme až zítra po ránu a tak pro dnešek volíme osvědčenou metodu – džusík, kafe, čaj a psaní.
Mimochodem by nás zajímalo, ze které stanice jsme chytali data pro předpověď.
Zakempili jsme to opět v nějakém zastřešeném food courtu s šesti obchůdky na každé (ze dvou) stran, přičemž otevřeno mají na střídačku, vždycky tak jeden až tři zároveň. Jak tak píšem, za zády na ulici začlo být nějak rušno. Kde se vzal tu se vzal, objevil se tam večerní market. A že jsme v zpadlé vesničce, neubralo na množství ani na kvalitě. Prošli jsme se, ochutnali pár dobrůtek, nabrali véču (palačinky už nejsou jen sladkým snem) a zašili se dozadu do prázdného food courtu. K filmu.
Celé tohle prostranství je osídleno velmi početným druhem, který o sobě dává hlasitě a náležitě vědět i tím, že o jeho příslušníky omylem zakopáváte, že po vás skáčou, křičí, značí si vás a nebo se domáhají vaší večeře. Kočka domácí. Je jich tu asi milion. Když stavíme stan a ukládáme batohy do pláštěnek na židličky, nebojíme se deště, ale doufáme, že si to všecko neznačkujou. Smrdí to.

Date: 1 March 2018
O čtvrt na dvě v noci se ozývá ohlušující rámus, rozhodně zemětřesení, vymrštilo mě to nejmín ke stropu. A jižní stěna padá. Hroutí se, znovu povstává a opakovaně se řítí k zemi. Děda s babkou přišli poklidit k obchůdků a neúnavně zápasí s plechovu roletou, která odmítá sjet až na zem. Znovu a znovu řinčí a myslím, že to trvá ještě tak tři další hodiny. Vítek spokojeně chrupe rozpláclý na zádech s otevřenou pusou.. i očima. Spí. Jak špalek. Ale zornice bruslí po okolí jak neunavné oko Alastorovo. Asi abych těch děsivých podnětů neměla málo.
No nic, je na čase vstávat, balit a razit do divočiny. Dobrodružství volá. Do samotného parku se necháváme přeplavit loďkou přes řeku, za osobu jeden ringit. U okýnka je třeba vyplnit pár řádků a za další ringit na osobu si vybavujem propustku. Foťák

to má dražší, ten jde za pět. A ještě po ringitu nás stojí plánovaná noc mezi hady, pavouky, divočáky, opicemi a nebezpečným hmyzem. Tak teda jdeme na to. Trasu jsme zvolili zpáteční, původně plánovaný okruh nám byl rozmluven s tím, že jim tam spadl most přes řeku, nevadí.

Vykročili jsme zvesela, koumali přírodu, která nás obklopovala ze všech stran a možná chvilkami se opravdu i cítili její součástí. V jiných chvílích jsem si i přes to, že jsem ochotná se nazvat přítelem přírody, připadala spíš jako vetřelec. Přece jen by tam ten chodníček nebyl, kdyby lidé nebyli tak panovační a netoužili se vkrást do každé skulinky na téhle planetě (a kdyby jen na téhle) a aspoň trochu ji ovládnout. Škoda, že si lidé neuvědomují, že ovládání je přestrojená záhuba. Takže výprava do divočiny pro běžného smrtelníka, i když přítele a milovníka, je možná pouze po chodníčcích. Kdyby tam nebyly, člověk tam umře. Nebo se minimálně ztratí, vyčerpá a pak umře. Snažili jsme se kráčet co možná nejpřirozeněji, tiše a ostražitě sledovat okolí. Potkávali jsme nejrůznější pavouky, motýly pestrých barev i tvarů, nekonečné kolonie broučků, kteří táhli kdoví odkud, kdoví kam. Taky mravence o velikosti morčete, no skoro. Hady, ještěrky a spoustu jiných drobných živočichů. Doufali jsme i v zahlédnutí některých větších místních obyvatel, ale těm je rozhodně lépe mimo lidské stezky a jejich dohled. K vidění byly obrovitánské stromy neuvěřitelných rozměrů, pozoruhodné kořenové systémy, symbióza nejrůznějších druhů, listy stromů jak pádla a mnohem mnohem víc. Zrak ale není to jediné, čím se dá prales pozorovat. Tolik různorodých zvuků nedokáže vyprodukovat ani celý orchestr, ale pobyt v džungli byl zážitek nekonečné a dokonalé symfonie. Nemůžu říct, že pozoruji bedlivě, pokud nezmíním všechny ty vůně. Nádhera. Díky hustému porostu a košatým korunám stromů se šlo vlastně docela příjemně. Vzduh je vlhký a horko je pořád extrémní, ale to, že se člověku neroztéká kšiltovka po hlavě, je docela polehčující okolnost.

Kdo najde hada, může si za odměnu sám se sebou plácnout.

Když jsme narazili na ceduli 2,5 km k našemu cíli, což by měly být nějaké kaskády na řece a poblíž místo vhodné ke kempování, byli jsme už kompletně splavení a utahaní. Naneštěstí se stezka začala oddalovat od řeky a poměrně prudce stoupat vzhůru. Tak jo, jdeme už celou věčnost, už musíme být tam. Pořád nic, snad jen další a další přelézání obrovských padlých stromů a přeskakování bahnitých strouh, které vysávalo energii a vyčerpávalo naše netrénované svaly desetkrát rychleji. Konečně jsme se dostali zpátky k řece, což teoreticky znamenalo, „už žádné další kopce“. Na řadu přišlo brodění. Proud sice nebyl silný, ale v místě přechodu bylo dost hodně vody. Už tak propocené kraťasy dostaly ještě koupačku, ale stejně jsme se museli projít kousek po proudu, najít mělčinu a vrátit se proti proudu, protože mokré spacáky přece jenom už jednou stačily. Ptám se, jak daleko by to mělo od brodu ještě být. No, ten týpek u registrace říkal, že tak půl hodinka. Tak to budu věřit tomu, že to má jen pořádně přestřelené, aby nezahambil slečínky turistky co se nechají vylodit u brodu a jdou se v balerínkách projít k peřejím. Ukázalo se, že je to tak a za deset minut jsme dorazili k obrovskému

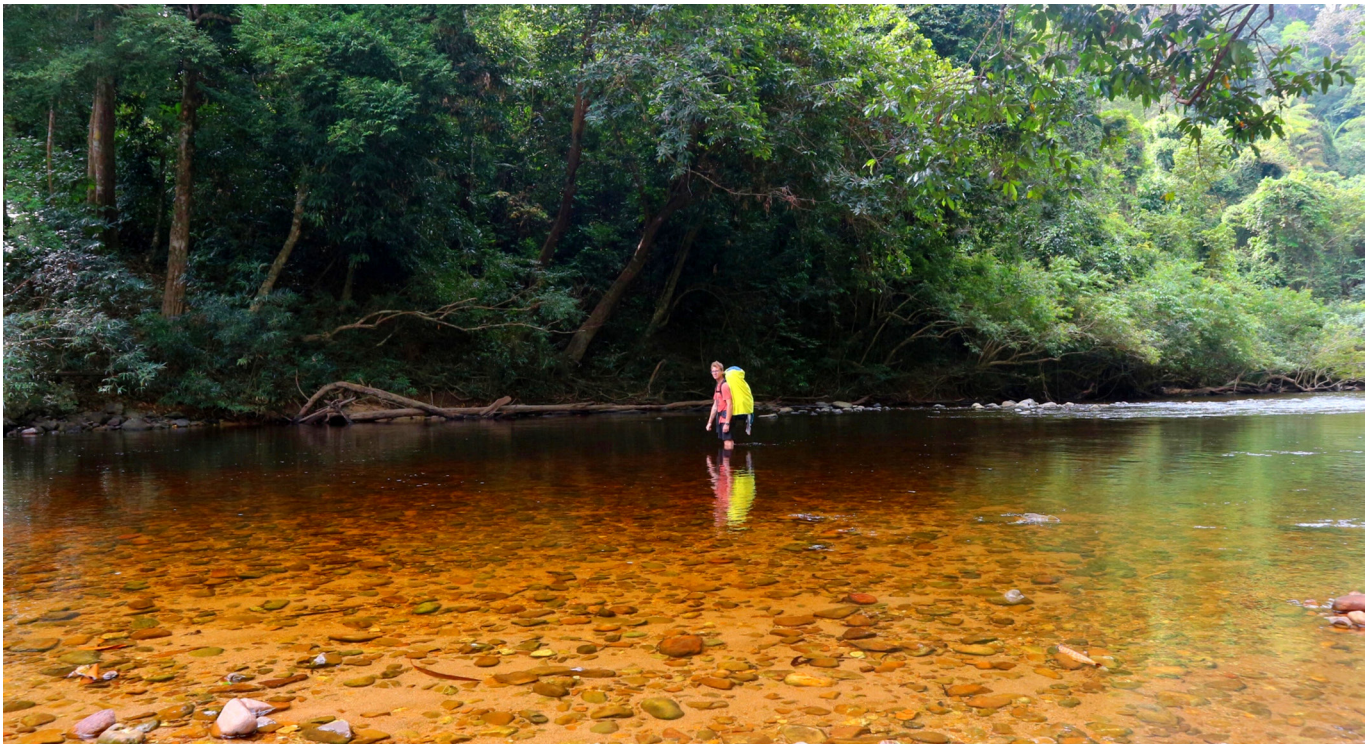

přístřešku. Ač už jsme si značkovali místa, kde by to šlo složit, vyplatilo se vytrvat. Konečně skládáme ty těžké batohy a odlehčeni letíme s ručníkem na koupačku do řeky barvy černého čaje. Tam kde je mělčí je žlutá až oranžová, tam kde hlubší, je dokonale černá. Voda jako voda, smýváme pot a jsme za to vděční. I když by teda mohla být zas ještě trochu chladnější.
Hlad je velký, je na čase uvařit večeři. Batohy jsou tak těžké pro to, že neseme jídlo. To běžně neprovozujeme a tak po dnešku krapet skuhráme. Ovšem co je horší, i přes dostatek jídla a extra váhu báglů, máme málo vody. Vítek se vydává misi hledače pramenů a snaží se najít nějaký čistý přítokový potůček, ze kterého by se dalo bezpečně nabrat a pít. Já mezitím stavím sušák, stan a ohniště. Vítek se vrací s prázdnou. Po chvilce polemiky je rozhodnuto a za okamžik je znovu zpátky se dvěma flaškama žluté vody. Nedá se svítit, přefiltrujem, převaříme a budem doufat. Oheň nás trochu potrápil, nějak tu v tropech nevedou smrkovou četinu ani březovou kůru. No nakonec to klaplo, pozůstatek někdejší stoličky posloužil jako skvělý držák na ešus a maggi nudle chutnaly skoro jako domácí pizza. Skoro.

Až jsme se docela zahřáli takhle na večer. Za tmy ještě jedno nahaté koupání v divočině, kousek pohádky a dobrou noc. Zpívá se, že „džungle ztichla, večer nastal“, ale ve skutečnosti džungle neztichla. Přírodní orchestr pokračuje a doprovází nás celou horkou nocí.

Date: 2 March 2018
Fazole s vločkama nejsou vůbec tak špatné, jak by se mohly na první pohled jevit. Rozhodli jsme se vyrazit na zpáteční cestu dřív, než se slunko rozhodne nás podusit se zeleninovou směsí. Hluboké hloubání vlastní myslí mi vyneslo na povrch skrývané obavy a strachy. Pořád s tím bojuju a ne a ne je uvolnit pryč. Tento speciálně je ve mně zakořeněný tak hluboko a tak silně, že už asi vypadá jako ty obrovské stromy tady okolo. Já vím, dávám mu hnojenou půdu a pečlivě jej zalévám, roste a sílí. Tím víc, čím si přeju, aby zmizel. Co je zač? Strach z angličtiny. Už jsme půl roku pryč od rodného jazyka, ale já pokračuju pořád v tom co dřív. Pokud je možné vyhnout se živé konverzaci, uteču. Nebo prostě mlčím. Nevěřím si, jsem natolik přesvědčená, že to nezvládnu, že to prostě fakt nezvládám. Semtam mám odvážné chvilky a když cizinec vypadá přívětivě, snažím se. Ale většinou se raději stáhnu. Přemohly mě tyhle myšlenky v samotě chůze a strach z reálného a samostatného fungování v anglicky mluvící zemi se zhmotnil. Sdílím svoje pocity s Vítkem, který se mě snaží přesvědčit, že se bojím něčeho co neexistuje, ale já to odmítám chápat. Mám svoji pravdu a zhmotněná beznaděj vytéká očima. Chce mi pomoct, ale neví jak, další beznaděj. Sedíme na kmeni a nemůžem dál. Snad bude lépe, když zase pokročíme.
Tento spadlý kmen měl tak zhruba 2 metry v průměru a kdo ví kolik desítek metrů na délku, jeho vyrvané kořeny po sobě nechaly kráter s průměrem tak 15m a hloubkou aspoň 5m.
Zpátky se jde lépe, jednak jsme něco ujedli, nemáme vodu co by nás tížila (ale ani osvěžila) a už trochu víme co nás čeká. Žízeň ale přichází a tak tentokrát už z průzračného potůčku filtrujem osvěžující vodu bez obav a s chutí. Jestli to přežijem, koupíme si mnamgo! Nakonec jsme dorazili v docela dobrém čase, ale kompletně znavení. Nutně potřebujeme sprchu a tak využíváme cosi jako kempové zařízení, kde zrovna ve stínu probíhá polní varianta velké páteční muslimské modlitby. Rychle mizíme, než se někdo začne ptát, kde jsme se tam vzali a osvěžení usedáme do loďky s touhou dát si tak tři litry nějakého studeného sladkého pitíčka.
Odměnou je nám kola, oběd a svoboda plánování dalších dní. I když by možná bylo příjemnější mít naplánované ubytování s klimou a sprchou.

Z DIVOČINY.. A DO VELKOMĚSTA

(13.3.2018) Date: 3 March 2018

Znavení lesem jsme se už moc nepřesouvali a zakempili jsme zase v tom samém food courtu co předtím, už jsme jen spočli a nachystali plán. Ráno jsme se bezespěchu sbalili, snídani jsme nesehnali, protože rýži jsme odmítli a zvedli jsme palec. Už pomalu míříme do Kualy, máme ale tři dny na to se tam dostat, i když to je asi 200km. Po chvíli nám už stavěl pár, který jede až do Kualy. Tak to se svezem aspoň kousek, tak na půl cestu. Nechali jsme se vyhodit v městě s jediným cílem, zítra ráno je tu jeden z největších marketů v Malajsii. Co dělat ale dnes. Klasicky jsme to vzali procházkou města a hledání místa na psaní a spaní. V reštice jsme se napapali, napsali článek a stáhli pohádku na večer, zabralo to rekordně dlouho času, tak už zbývalo jen to místo na spaní.

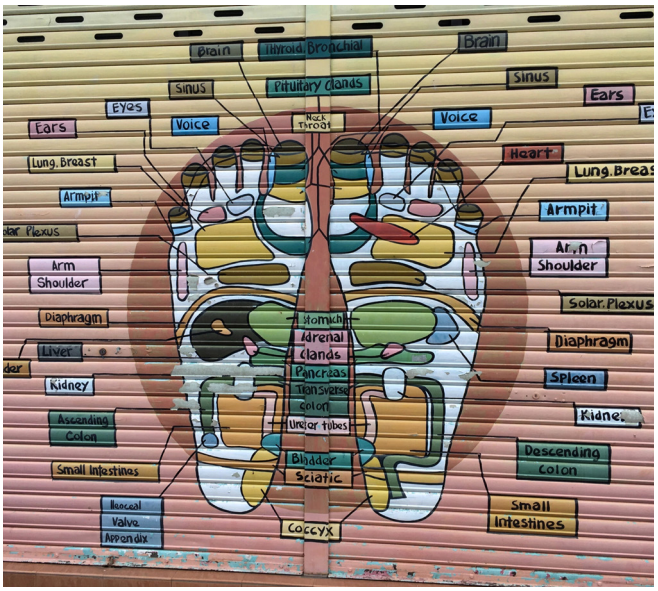

Touha po chladných prostorách nás vyhnala hledat lacný pokojík. Takové věci se moc v tomto městě nevedou, jediný budget hotel moc v našem budgetu nebyl, tak jsme došli k řece, kde má ráno začít ten market. Na veřejných záchodkách jsme aspoň dali sprchu hadicou a pak se odebrali do místního food courtu posedět u pohádky. Asi jsme přišli ve správný čas, za chvíli totiž začala pořádná bouřka, tak jsme se jen přesunuli z okraje pod střechou více doprostřed, ať nemokneme. Na noční službu se kousek od nás objevil stánek s jídlem, tak jsme si na večeři dali nudle v ohnivé omáčce. Kupodivu nepálila, jen byla flambovaná. Večer bylo okolo celkem živo, tak jsme náš stan postavili skrytě mezi dva zavřené stánky doufajíc, že nás nevzbudí moc brzo.

Date: 4 March 2018

Už v šest ráno přišla máma otevřít. Jen jsem se jí zeptal, jestli je v pohodě, když si tu ještě chvíli pochrupkáme, a spali jsme dál. Po sedmé už ale začlo chodit moc lidí, tak jsme si od mámy objednali čaj a začli se balit. Všichni už stavěli své stánky na ulici, tak snad už vše začne, než ještě využijem veřejných záchodů.

Když jsme kolem osmé vyrazili si market projít, vše už bylo v plném proudu. Mysleli jsme si, že jsme na okraji, to jsme si ale museli vyšlápnout sto metrů na druhou stranu, abychom mohli začít a projít ho celý. Výhodu má to, že se táhne jen po jedné ulici podél řeky. A tak jsme vyrazili. K najití bylo úplně všecko, my to jen pozorovali a procházeli. Sem tam zkusili něco na jídlo, a že bylo co zkoušet. Šli jsme a šli, market nikde nekončil, jen lidí a stánků přibývalo. Možná 700 metrů, možná až kilák, jen stánky, lidi, jídlo, zboží, oblečení, ovoce, zelenina, maso, cetky, elektronika, sladkosti, mačety, boty, prostě všecko a furt dokola.

Jak jsme si předtím slíbili, když přežijem kempování v džungli, koupíme si mango, vítězně jsme koupili dvě kila a vyrazili pryč z tohodle města. Kousek od něj jsme si našli kino, tak jsme se rozhodli, že to bude nejlepší plán na nedělní odpoledne. Když jsme tam přijeli, kino nás nějak přestalo lákat, spíše jsme si

chtěli zahrát bowling, který byl hned vedle. Větší bowlingárna nebyla ani v Big Lebowski. Třicet drah vedle sebe a všechny úplně narvané. Tak jsme se zašili do prázdného koutu obchoďáku a nabili si elektroniku. Po nějaké té době jsme se rozhodli to jít zkusit znova, ale furt nic, pořád plno. Tak jsme si zahráli aspoň kulečník a koupili lacné kraťasy. Vyřešili jsme oběd a rozhodli se vypravit někam kousek dál.

Sotva jsme vylezli na cestu, ani jsme nestopovali, zastavila u nás paní, jestli chcem pomoct. Ukecala nás a nechali jsme se svézt. Prví nás vzala k jejímu domu, aby nás představila svému synovi a dcerce a nabídla nám, že cokoliv když budem potřebovat, máme jí zavolat. Když vycouvávala od domu, vrazila do taxíku. Vůbec jí to netrápilo a za chvíli už nás vysazovala kousek od hlavní cesty, na které jsme mohli stopovat. Tady stavěli jen divní lidi, že jsme nasedli až asi do pátého auta, které zastavilo. Ten nás svezl jen kusek, ale že to tam bude lepší na stop. Tam už se opravdu nečekalo tak dlouho a policajt v důchodu nás svezl pořádný kus. Po diskuzi s ním jsme se rozhodli, že nás může svézt až do jeho cíle, nějaké převážně čínské město, od kud to bude ráno do Kualy jen kousek. Pokecali jsme dost a nechali se vyhodit v centru města. Pořád ještě nebyl ani večer, tak jsme se rozhodli vyhledat kadeřníka. Už se asi nenechám nikdy stříhat v čínském kadeřnictví. Typický čínský účespodle hrnce mi nesluší.

Pak jsme už jen asi hodinu, možná dvě obcházeli město a hledali vhodné místo na spaní. Nakonec jsme těsně před bouřkou vlezli do přístřešku na zahradě hasičárny. Stan jsme už sicestavěli v mokru, ale aspoň nezmoklo všechno. Když už jsme usínali, kolem desáté večer, vylezli lidi z hasičárny, kterým asi skončila služba. Jedna paní za náma přišla na pokec. Původně říkala, že tam nemůžem spát, ale nakonec nám to svolila s tím, že to řekne kapitánovi, a že na jednu noc snad nebude problém, tak jsme s klidem spali.

Date: 5 March 2018

Ráno si na hasičskou zahradu přišli lidi zacvičit, tak my jsme se začli brzo balit. Než jsme to stihli, přišla opět ta paní, jestli něco nepotřebujeme, odemkla záchod a nakonec nás i pozvala na snídani na moc dobé čínské vege polévky. Pak už jsme si vyšlápli stopnout něco do Kualy. Dlouho nám nikdo nechtěl zastavit, až na jednu Grab taxikářku, která nás chtěla svézt za prachy. Tak jsme se rozhodli jít ještě dál z města. Po chvíli na nás z protisměru troubí ta samá taxikářka, že nás sveze. Přece jen se vrací do Kualy, protože tady vezla zákazníky. Jela hezky opatrně a udělala si zastávku v mekáči, takže jsme těch asi 60km jeli tak dvě hodiny, když nás vysadila na okraji tak obrovského města. Chtěli jsme se dostat aspoň do centra stopem, ale i přes to, že jsme stáli na nájezdu na dálnici do centra, nikdo nám nechtěl zastavit. Po dlouhé půlhodince konečně někdo zastavil a byli jsme svezeni pár kiláků aspoň k metru.

Sotva jsme vysedli, z odbočky přijíždělo Porsche, tak jsme na něj mávli a on nám zastavil. Když jsme se s panem krejčím dali do řeči, rozhodl se, že místo, kam potřebujem, není moc velká zajížďka, tak nás hodil až před Scott Garden. S naším hostitelem jsme byli domluveni, že se potkáme až k večeru po práci, a my už v jednu odpoledne stepovali pod jeho bytem. Tak jsme si dali oběd, čekali, hráli si, seděli, čekali, čekali a večeřeli a čekali dál a ještě čekali...

BETONOVÁ DŽUNGLE

(13.3.2018) Date: 5 to 11 March – Kuala Lumpur
Náš couchsurfingový hostitel se nakonec přece jen ukázal. Sice až po osmi hodinách čekání, vše se to ale vyplatilo. Ibrahim je uprchlík z Palestiny, v hlavním městě Malajsie už ale žije 8 let a čeká, až ho pustí na Nový Zéland, tak trošku jako my. První večer probíhal pohodově až na to, že my po dvou týdnech kempování a praní si jen v řekách neměli nic, co by aspoň trošku nesmrdělo. Tak jsme se rozhodli vše si ještě večer vyprat, bohužel však Ibrahimova pračka je nefunkční. To nevadí, dole v budově je všecko, takže taky samoobslužná prádelna. Vypravili jsme se tam s náloží veškerého oblečení a naplnili pračku a teď může začít hra. Pračka bere jen kováky o hodnotě 50 senů, jenže je potřeba to docvakat na 4 ringity, takže 8 mincí. Měničce samozřejmě peníze došly, tak se muselo vyrazit na obchůzku okolních nonstop obchůdků a nočních barů. Jenže nikde nikdo padesátníky neměl. Po asi půl hodině jsem vybral jeden bar a vyšlo to přesně na pračku, tu jsme zapli a hra mohla začít znova. Půl hodiny než se dopere, abychom sehnali tu stejnou částku na sušičku. Po obejití zbylých obchodů a barů se i to nakonec povedlo, byť to trvalo déle než půlhodinu. Pak už zbývalo jen počkat dalších třicet minut a bylo hotovo, už sice po půlnoci, ale aspoň máme čisté prádlo. Kdybychom to věděli, zabili bychom tímto dvě hodiny z toho dlouhého odpoledního čekání a ne ze spánku.

Byt Ibrahima sice není moc velký, je ale dost příjemný a je v něm klíma. Tu jsme potřebovali, konečně jsme se pořádně vyspali na rozkládacím gauču a v chladnu. Další den bylo hlavně v plánu se zrelaxovat, což se povedlo na výbornou. V bytě přes noc byli ještě další tři surfeři, dva se vykradli už v sedm ráno a zmizli, ten třetí s námi u Ibrahima ještě pár dní zůstal. Tak jsme se s ním odpoledne vypravili projít město. My měli vlastní plán, navíc jsme si s tím klukem z Íránu nějak moc nesedli, tak jsme se po chvíli rozdělili. Setkali jsme se ještě s jedním couchsurferem, se kterým jsme měli dost co pokecat a dát si večeři. Dlouho jsme to neprotahovali a večer jsme se ještě ve městě potkali s tím, co s ním bydlíme a společně jsme se dopravili zpátky do bytu. Dlouho jsme už neponocovali, protože nás čekalo brzké vstávání.
Budíček ve čtyři ráno, vylezli jsme teda až o půl páté. V pět se otvírala kvóta na working holiday víza na Nový Zéland. Řádně jsme se připravili, uvařili čaj, nažhavili telefony, tablet i půjčený notebook a už pět minut před pátou se Zélandské stránky řádně zasekaly, že se nám podařilo rozjet formulář pouze na notebooku. Vyplňování bylo pomalé a stránky vždy načítaly tak pět minut. Cca po dvaceti minutách se vše hezky rozjelo, a když jsme během pár minut doklikali první žádost, všechny místa už byly obsazené. Co se dá dělat, celý zbytek dne jsme trávili vymýšlením nového plánu a učinili jsme rozhodnutí, které jsme potvrdili následující ráno koupí letenek do Austrálie, ovšem jen na turistické víza.
Celé odpoledne jsme se pak toulali městem, mrkli na ikonu Kuala Lumpur – dvojčata mrakodrapy, které byly do roku 2004 nejvyšší budovou světa. Celý den se s námi vláčela nějaká pochmurná nálada, tak jsme se rozhodli si jí spravit pivem a výhledem.

„Díky dálnicím je možné projet zemi od hranice k hranici... aniž bychom cokoliv viděli."
– Charles Kuralt –

Dostali jsme tip na bar, který je provozován na střeše jednoho ze zdejších mrakodrapů. Přes den střecha slouží jako heliport, v noci na něj nanesou stoly a je z něj bar. Nejdražší pivo, jaké jsme kdy pili. Pinta vyšla v přepočtu na nějakých 160 korun, my to ale brali jen jako vstupenku k tomu úžasnému výhledu, který za to rozhodně stál. Nějakou dobu jsme si tam poseděli a na večer vyrazili dom. Tam se akorát vyměnili surfeři, kluk z Íránu odjel a přijela holka z Peru. Ibrahim navíc každý večer něco uvařil, tak jsme byli rádi, že jsme ani už nemuseli nic vymýšlet a slíbili, že zítra uvaříme my.

Na to, že jsme další den zase strávili v relaxaci, psaní a příjemném chládku bytu, večer byl mnohem zajímavější. Po té, co jsme připravili veganské burgry na večeři a jak se Ibrahim dostavil, začli jsme společně chystat další jídlo. Jen jednoduchou rýži se zeleninou, ale připravili jsme a zabalili dohromady skoro čtyřicet porcí. Poté, co se dostavila i spolubydlící z Peru, jsme vše sbalili a autem to rozvezli bezdomovcům po městě. Až dlouho do noci jsme jezdili a hledali bezdomovce, kterým můžeme dopřát noční večeři. Trvalo to dlouho, ale byla to hezká zkušenost. Někteří byli moc rádi, že mají co jíst, jeden si dokonce i u jídla zatančil. Jiní o tom pořádně ani nevěděli, když spali, tak jsme to jídlo jen položili k nim. Sice někteří byli na bezdomovce moc rozežraní a stěžovali si, že je to moc suché nebo tak, ale aspoň měli co jíst. Takováto akce by zákonně všude, myslím západní země, neprošla, tady to ale nikomu nevadí a myslím si, že by to tak mělo být všude. Kdo nechce, ať nepomáhá, kdo chce, ať mu v tom nikdo nebrání.

Zpátky jsme dojeli tak pozdě, že jsme se ráno probrali až na oběd, i když jsme na tento den už plánovali zmizet z KL. Nevadí, pojedli jsme, pobalili se, nijak nespěchali a že vyrazíme. To se už ale vzbudil i Ibrahim a rozmluvil nám odjezd s tím, že pokud chceme ještě do Decathlonu, tak bychom se už dneska nikam nedostali. Bránit se další noci v příjemném prostředí nebudem, aspoň nakoupíme dnes a pojedem nad ránem. Tak jsme se vypravili do Decathlonu koupit nové sandále, mé už po asi šesti letech potřebují vyměnit, zvlášť proto, že posledního půl roku je nosím v kuse. Dostat se tam a zpátky sice trvalo nekonečně dlouho času, navíc čas strávený v obchodě se taky skoro rovnal nekonečnu, stálo to ale za to. Sandále jsme sice nesehnali, za to jsme nakoupili kupu triček.

Večer jsme ještě jednou navařili pro všechny, za odměnu, i když nikdo doma nebyl. Snad to tedy dojí později a šli jsme brzo spát, ať ráno co nejdříve vyrazíme a někam se dostanem.

RYBA JE KÁMOŠ, NÉ ŽRÁDLO

(16.3.2018) Date: 11 March 2018

Jeli vlakem, metrem, lodí a pak tramvají.. No dobře, jen autobusem a městským metro-vlakem. Klasicky jsme se vyvezli na okraj velkoměsta, vyškrábali se na dálnici a stopovali. Když u nás po chvíli přibržďovaly dvě muslimské slečny a my brali saky paky, připraveni rychle naskočit, nějaký intelektuál v autě za nimi se projevil velice galantně. Holky si najely ke kraji tak, že vedle byla spousta místa na projetí, jenže náš přítel zastavil vedle nich, sroloval okýnko a začal zběsile gestikulovat a křičet na ženy ve vedlejším autě. Zablokoval tak celý nájezd, který je poněkud vytížený, takže se okamžitě začla tvořit kolona a nehodlal se hnout. Vystrašené slečny, ať už jim říkal cokoliv, neměly na výběr, než jet dál a ponechat nás svému osudu. Zátka se uvonila, kolona se rozjela, ale nikdo další už nám nezastavil. A tak si říkáme opět věc první: „Nechceš-li pomáhat, nepomáhej, ale nebraň v tom ostatním lidem.“ Vydali jsme se podél nájezdu na kilometr vzálenou mýtnou bránu a doufali, že tam nám štěstí bude přát lépe. Samozřejmě je to mnohem bezpečnější a klidnější místo, takže šance je vysoká. A fakt že jo. Od vedlejšího výjezdu si to k nám namířil sporťák a týpek bez angličtiny potvrdil nakládku bagáže i nás a jelo se. A kam že se vlastně jede? Z KL, které leží (téměř) na západním pobřeží, se vydáváme skrz poloostrov na protější břeh. Chtěli jsme původně navštívit Singapur, jen na den nebo dva, ale vzhledem k tomu, že je tam blaze a více než draze, jedinou možností na přespání se nám jevilo sehnat gauč přes Couchsurfing. Po sedmi odeslaných žádostech a sedmi doručených odmítnutí (většinou jsou v té době mimo město/stát), jsme to přehodnotili a zvolili oblast „nic zajímavého“ – samosebou to pak bývají jedny z nejlepších zážitků, tak uvidíme. Jedna žádost, jedno potvrzení a máme bydlení na týden. Děkujeme! Takže míříme směrem k domovu, ale příjezd je domluvený až na zítra, člověk nikdy neví, jak dlouho tady cesta potrvá. No, s týpkem za volantem jsme se dorozuměli a zjistili, že jede daleko. Přesněji, jede přes naše město a pak ještě asi polovinu cesty dál jižněji po východním pobřeží. Přejezd země probíhal mlčky. Auto už toho, co si budem nalhávat, docela dost zažilo a tak při každé nerovnosti na silnici jsme se zhoupli až na doraz. Tlumiče, netlumiče, asi jsme těžcí. Tohle a zvuk motoru bylo naše jediné povídání. Projeli jsme městem, které se má v příštích dnech stát naším domovem a nechali se vysadit asi po čtyřiceti kilometrech v královském městečku s názvem Pekan. Cesta byla dlouhá, ale upřímně jsem nečekala, že ji zvládneme takhle ráz naráz. Vykodrcali jsme se do vedra, našli pozdní oběd, zvolili místo na kempování – přístřešek v parčíku, trošku dál od cesty a s benzínkou naproti, protože záchodky se vždycky hodí a relaxovali. Obepsali jsme ještě nějaké hostitele, zahráli hru, dali si véču, vymýšleli strategii, jak nemít batohy plné mravenců a šli spát.

„Všechny cesty mají své výhody. Pokud navštívíte lepší zemi, než je ta vaše, naučíte se, jak tu svou zlepšit. Pokud vás osud zavede do horší země, naučíte se si tu vaši užívat.
– Samuel Johnson –

Date: 12 March 2018
V noci příjemně foukalo od moře, ale taky to přineslo pár mráčků s mrholením. Nic co by stálo za pozornost. I přes větřík a deštík bylo vedro jak pekle. Stan jsme přivázali, aby se nesmrskával, ale vítr s ním stejně hýbal a kovové kroužky neúnavně škrkaly po betonu. Komáři nelenili a lidí okolo bylo furt tak nějak víc než by se mi líbilo. Stručně řečeno, nevyspala jsem se. Absolutně vůbec. Sbalili jsme to a s vyhlídkou na brzké bydlení se vydali na silnici. Nabral nás pan muslim milionář bankéř, vysvětlil nám, že muslimové jedí maso jen jednou týdně. Na otázku, jestli to je přesně to, co jsme zažili v islámské zemi Íránu, jakože maso třikrát denně a to denodenně, odpovídá, že prostě ne všichni následují to, co je dáno ve svaté knize. No a právě tak to je, těch odnoží je více a každá má pocit, že je jediná správná a pravá.. A tak to na světě chodí, ať už se díváme dovnitř jednoho náboženství a nebo na jednotlivá zvlášť. Každý má svou pravdu, kterou dokáže podložit, okomentovat a mnohdy i ozdrojovat. Ale co je na tom, když je těch pravd tolik. Člověk může a myslím, že by dokonce měl, sdílet své názory a náhledy s okolním světem, ale nikdy bychom neměli nikoho přesvědčovat, že naše pravda je jediná správná a dokonalá. A stále se to děje, lidé přesvědčují, nutí, nenávidí, pokud je ostatní nenásledují, zavrhují a pohrdají. V ještě extrémnějších případech mučí a zabíjejí. Přitom by stačilo nahlédnout dovnitř sebe sama a naslouchat vlastnímu srdci.
Každopádně jsme dostali pozvání na jídlo, že pokud jsme tohle ještě neměli, musíme to vyzkoušet. Vzhledem k tomu, že jsme se před chvílí pořádně nadlábli na snídani, s díky odmítáme, ale stejně zastavujeme v reštice a sedáme ke stolu. Dostali jsme teda aspoň čaj, čaj nikdy neodmítnem. A za chvilku se k nám přidává celá bankovní smečka. Jsou zvědaví, jak je silná naše měna a tak Vítek zodpovídá ještě pár dalších peněžních otázek. Já tohle fakt vůbec neovládám a upřímně to jde zcela mimo mě.
Naši kámoši si přinesli lepkavou rýži s rybím curry a kousky ryb. Ryba totiž není maso, kuře není maso, kachna není maso a tak podobně. Jo, ryba totiž nemá ani krev, prosímpěkně. Takže takhle to je s tím masem. Celý týden nejedí maso, jen ryby, kuřata... Oukej, už čekám, že mě příště někdo začne přesvědčovat, že ryba není zvíře.
Nakonec jsme byli vysazeni skoro až před barákem, tak to stálo za to.
Přivítal nás táta Thom a dcerka Lya. Bydlí v jednoduché řadovce se zastřešeným dvorkem, průchozím obýváčkem, ložnicí, dětským pokojíkem, volným pokojíkem pro nás, kuchyňkou a zadním dvorkem, kde si vytvořili moc hezkou zahrádku. Táta je původně z Francie, máma May May, která je zrovna v práci, pochází z Číny, ale je z Malajsie a Lya je jejich krásná jeden a půl letá dcerka, která má každý den spoustu práce s hlídáním tatínka. Teď jí přibydem ještě my dva, no to bude jízda.
Natěšení na sprchu a postel jsme se pustili do konverzace a odpočinek přesunuli na později výměnou za šálek dobré kávy z mokka konvičky. Tohle vypadá na příjemnou společnost. Máme si hodně co říct, cestovatelské zkušenosti jsou bohaté a pro všechny dost zajímavé a užitečné. Už teď jsme se dozvěděli dost na to, abychom se nepřestávali těšit na následující dobrodružství a zkušenosti, které nás čekají v nové zemi, na novém kontinentě.. už brzo.

„Nejsmutnější cesta na světě je ta, která následuje precizní itinerář.
Pak nejste cestovatel. Pak jste obyčejný turista. – Guillermo del Toro –

ŽE TĚ POSLINTÁM!

(17.3.2018) Date: 12 – 17 March 2018
Odpoledne jsme to už nepřeháněli, jen hlad nás vyhnal nakoupit, abychom mohli událat palačinky a posdílet s Thomem i Lyou. Na to, že je tak mrňavá snědla aspoň tři. Večer jsme na oplátku zase my dostali hranolky a smaženou cibul a tofu, tak my si tu dobře jíme.
V baráčku máme celkem pohodlí, takže není divu, že první celý den volíme spíše variantu zůstat doma, odpočívat, psát, povídat si a hrát si. Navíc jsme se v noci moc nevyspali, okna jsou furt otevřené, se zapnutým větrákem je koza, bez něj je vedro a proti komárům nepomáhá vůbec nic. Energii tady ale vždy můžem doplnit dobrou kávičkou.
Povídání s Thomem nám přineslo spoustu informací o okolí, o Austrálii a o životě. Fakty, jako třeba, že Austrálie je lehká země na vydělání peněz, že on sám tam byl 20 měsíců, z toho jen 12 na working holiday, pak tedy 8 bez víza a pracoval a šlo to v pohodě, to se hodí vědět. Jen teda při odletu dostal zákaz na 5 let se do Austrálie vracet, to ale prý nevadí. Večer jsme byli skvěle pohoštěni skvělým hummusem a domácím chlebem, což se moc nevidí, protože asiati doma většinou nemají trouby. Za což jsme si slíbili, že jim taky někdy musíme připravit večeři.
Dostali jsme pár tipů, kam se vypravit a tak jsme následující den vyrazili stopem do 40km vzdálené vesničky. Historicky se jedná o oblast, kde se v minulosti těžil cín, takže na místě je nějaké museum a tak, my jeli ale za čínskou kulturou a za přírodou, je to přeci jen v horách. Stopem se dostat nebyl problém, dostali jsme se nahoru s polednem, jen jsem zapomněli opalovák, tak hledáme každý stínek. Pátrání po doporučené vege reštice bylo marné, neb otvírají až později, tak jsme se aspoň mrkli po vesničce a dali si nějaké indické jídlo. Vesnička působí skoro dojmem, jak z westernu, jenže my jsme na divokém východě. Pak jsme se vydali na procházku podél řeky, užívali si klidu, krásné přírody, zajímavých visacích mostů a motýlů. Dokonce jsme měli procházku i produktivní a zvládli jsme prodiskutovat kupu věcí. Asi to jde mnohem lépe, když člověk neřeší věci typu kde spát, co jíst, kam jet atd. Jen to slunko bylo celou dobu moc ostré a stínu poskromnu, že když jsme se vrátili do vesničky, byli jsme zas jak rajčata.
Dalšího rána jsme se rozhodli vyprat a s Thomem se domluvili, že jak pračka dopere, vyrazíme spolu do města. On bral kočárek a Lyu, takže jeli busem, my to zkusili stopem. Vyrazili jsme současně, sice to nebyl žádný závod, i tak jsme vyhráli. Potkali jsme se před místní Modrou mešitou. Velká sice je, ale tak pěkná, jako jsou všude v Íránu rozhodně ne. Kousek jsme se prošli po městě, na Kuantanu fakt toho moc zajímavého asi není, a pak jsme to zakempili v čínské vege reštice, kde se za náma stavila i May May na oběd z práce. Číňanům se musí nechat, že když nejedí furt kuře, umí s tofu a sójou vykouzlit spoustu zajímavých jídel. Takže jsme se všichni pěkně přejedli a vyrazili jíst dál. May May nás hodila autem o kus dál, jeden kamarád, francouz, zde provozuje tradiční francouzské pekařství. Vzhledem k tomu počasí jsme hned po vstupu ocenili klimatizaci, to je prostě něco úžasné v tomto klima. Obědnali jsme si jen obyč croissant. Tak dobré pečivo jsme neměli snad od dob ekmeků v Turecku.
Poseděli jsme dlouho a než přijela zase May May nás

vyzvednout, stihli jsme si i odběhnout nakoupit na večer. Kromě toho byl čas i prostor vyplněn Lyiným smíchem a dováděním. Když jsme se vrátili domů, hned jsme mohli začít. Těsto jsme připravili už včera, tak stačilo jen vytáhnout z lednice, chvíli počkat a válet. Jak jinak než pizza večer. Když byla k dispozici ta trouba, teda rovnou dvě, pizzy byly jasná volba, a že jich byla kupa. Moc příjemný večer se z toho vyklubal, tvorba jídla nás oba moc bavila, všem chutnalo a navíc jsme dlouho diskutovali a sdíleli, není co víc chtít.

Původně jsme si mysleli, že už v pátek pojedem pryč, nakonec jsme se ale rozhodli zůstat, zase něco napsat a užít si ještě klidu. Odpoledne jsem chtěl něco dělat, tak jsem si našel obchod, kde by snad mohli mít moje oblíbené sandále Teva a po dokončení nějaké práce jsme se tam vypravili. Vzhledem k tomu, že se mi od Kualy nepodařilo sehnat rozumnou obuv, už bylo na čase. Svoje sandále od stejné značky navíc mám už nějakých pět nebo šest let v pohodě, jen za posledních sedm měsíců neustáleho nošení mi už ale upadá podrážka. Sotva jsme vykročili z baráku s úmyslem je nahradit, hned to poznaly a podrážka upadla úplně. Tak tedy s jednou půlsandálí jsme to dokulhali k obchodu, kde je neměli a ani jiné mi vhodné. Tak jsme to tedy zkusili ještě do druhé pobočky stejného obchodu. Cesta se vyplatila a sandále se našly. Hned jsem v nových odešel a staré zabalil do krabice od těch nových a hodil do popelnice. Takový pocit, jako kdyby zase začínala nová část života. Završili jsme to zase indickým jídlem a srandou v supermáči, protože jsme museli počkat, než se večer rodina vrátí z večeře.

Zase, jako každou noc, Kája se nevyspala, tak jsme ráno nespěchali. Nikam ani spěchat nemusíme, že jo. Tak jsme se dopo postupně sbalili, umyli, nasnídali, uklidili pokojík a pak jsme se ještě asi na hodinku s Thomem zakecali. Bylo o čem a jak říkám, není kam spěchat. Se všemi jsme se rozloučili a hurá zase s bágly do vedra na cestu.

„Vracet se domů z cest je zvláštní pocit. Vše vypadá, voní a působí stejně. Jediné, co se změnilo, jsi ty sám.“ — Francis Scott Fitzgerald —

KONEČNÁ

(2.4.2018) Date: 18 – 26 March 2018

Cestou jsme to vzali kolem móře, ani jsme se neokoupali, ale jen si prošli trh, prospali se v přístřešku a ráno, nebo spíše po poledni vyrazili směr Singapur. Cesta byla dlouhá, do Johor Bahru, hraničního města, jsme dorazili už pomalu se stmíváním, tak jsme si prolezli obchoďák a kousek okraje města, kde nás kdosi vyhodil. Místo jsme hledali dlouze, nakonec jsme si stan rozložili ve stínku u školy. Přece jen začínaly prázdniny, tak snad nás ráno ďecka nevzbudí.

Ráno vše proběho s klidem, jen kolemjezdíci řidiči na nás divně koukali, tak jsme se jen vypravili na snídani a hurá stopem do Singaporu. Překvapivě to šlo hladce, když jsme došlapali na nájezd na dálnici, klučina nás vzal až na imigrační. Všude byla kupa lidí, asi že jsou ty prázdniny, a my netušili, jak přejít most. Nakonec jsme se nechali vést cedulemi, které nás dovedly do budovy a k přepážkám, kde jsme dostali výstupní razítka z Malajsie. Šli jsme s davem a došli až k autobusům, převozníkům na druhou stranu mostu. Za jeden ringgit na hlavu to nebylo hrozné, jen nás zdržovaly ty davy turistů mířících stejným směrem na prázdniny. Na druhé straně nás čekala Singapurská imigrační. Vyškrábali jsme se tam, vyplnili vstupní kartičku a vystáli dlouhátanskou řadu. U přepážky na mě paní divně koukala. Hned bylo vše špatně. Nějak se jí nelíbil můj zmoklý pas. Pak přišla i Kája se stejným problémem a tak jsme čekali, co bude dál. Po chvíli přišel chlapík ve vestě, s odznakem a s pistolou u pasu a odvedl nás do sklepení. Výslechová místnost, kamery, dveře zamčeny a zakódovany. Co se s náma bude dít, nám nikdo nechce říct.

Nakonec to nebylo tak hrozné, v té místnosti byla i kupa dalších lidí, tak cajk. Paní si nás zavolala ke kompjůtru a ptala se na pasy a co chcem v Singapuru. Po našem vysvětlení nám nesmyslně zakázala vstup do státu s tím, že až si vyřidíme nové pasy, rádi nás uvítají. A tak jsme jako dva vyhoštěnci ze země byli dovedeni zpátky k autobusu a teď už zdarma přepraveni zpět na malajsijskou stranu a znova si vystáli dlouhou řadu u přepážek jen proto, aby si nás zase odvedli do zvláštní místnosti. Ach ta byrokracie. Nakonec jsme tam seděli víc než půl hodiny, a to jsme tam byli skoro sami, než jsme vysvětlili dané okolnosti a dostali speciální povolení vstoupit zpátky do Malajsie s tím, že jsme domluveni, že za chvíli z ní letíme pryč. Hned se nám začly honit myšlenky hlavou, jestli nás pustí do Austrálie nebo ne a jak to vyřešit.

No co už, byrokrati nám zkazili plán, tak bylo na čase vymyslet nový. Zůstavat se nám v Johor Bahru nechtělo, tak jsme si to po dálnici na pár hezkých stopů střihli rovnou do Melaky. Byl to dlouhý den, takže objevování jsme si nechali na další den a pro večer jsme si už jen poseděli a vymýšleli, co dál.

Ráno jsme vyrazili na procházku městem. Všichni ti lidi, co nám o něm povídali, měli pravdu. Fakt krásné město, historické, úžasné nábřeží řeky, street art, historické budovy z dob kolonizace Portugalci, Holanďany a Angličany. Uprostřed města stojí krásná stará plachetnice a je to všechno tak nějak moc pěkné, jen se tam motá všude moc turistů. Už kolem poledne jsme se rozhodli, že jsme si užili zas turistického místa dost a vyrazili zpět na cestu.

Trvalo nám to sice dlouho, nekonečné čekačky, ale nakonec jsme se do Serembanu dostali. Město sice ničím moc nezajímavé, my ale měli jasný cíl. Jelikož Radim z Kačic se rozhodl vyrazit do Malajsie pracovně na dva týdny, a to právě ted, hned jsme ho využili a on nám domluvil, že s ním můžeme bydlet v hotelu. Takové pohodlí, luxus, klimatizace a všechno, hrazené nějakou japonskou firmou, no neber to. Samozřejmě jsme se více ale těšili ze setkání po více než sedmi měsících a navíc tak daleko od domova, že jsme celé večery trávili kecáním a sdílením.

Středeční ráno jsme se rozhodli vyřešit náš pasový problém a udělali si stopovací výlet do Kuala Lumpur na ambasády. Autem to byla sotva hodinka jízdy, chytnout stop v pohodě, tak proč ne. Z australské ambasády nás poslali hned pryč, ani dovnitř nás nepustili, že takové věci neřeší a že máme jít tam, kde se řeší víza, samostatné oddělení v jiné budově, naštěstni nedaleko. Tam už se aspoň s náma bavili, ale řekli nám, že oni se starají jen o víza, takže nám nemůžou pomoct. Tak jsme zkusili třetí možnost, českou ambasádu. Najít ji byl trochu oříšek, schovává se ve 42. patře nějakého věžáku, ale povedlo se. Kluci tam byli moc milí a aspoň nám řekli osobní názor, že vyřizovat náhradní doklady by bylo na škodu, že Singapur přehání s takovýma věcma, a že to máme zkusit normálně. Jen pro jistotu informovat českou ambasádu v Austrálii, že může vzniknout problém. Tak jo, den jsme zabili hezky, ještě než jsme dostopovali zase zpátky, a ničím jsme si moc nepomohli, jen že víme, že to bude záležet jen na daném pracovníkovi v daný čas na přepážce. Tak se necháme překvapit.

Volný čas jsme pak na hotelu trávili probíráním fotek. Což byl náročný úkol. A najít prádelnu taky celkem zabralo. Jeden večer jsme s Radimem pozvali jeho kolegu Ahmada na bowling, takže nás vyzvedl autem a snad vše platil. No skoro. Ale měli jsme s ním srandu ho učit, jak se to háže a nevrhá. V druhé hře to už trochu zvládal.

Na víkend Ahmad pozval Radima na výlet do džungle, a Radim pozval nás, tak jsme v sobotu ráno všichni, i s Ahmadovou rodinou, vyrazili. Dojeli jsme do takového kempu na okraji džungle, že tam bylo fest krásně. Dostali jsme pokojík v chatce a jen my tři vyrazili na odpolední procházku do lesa.

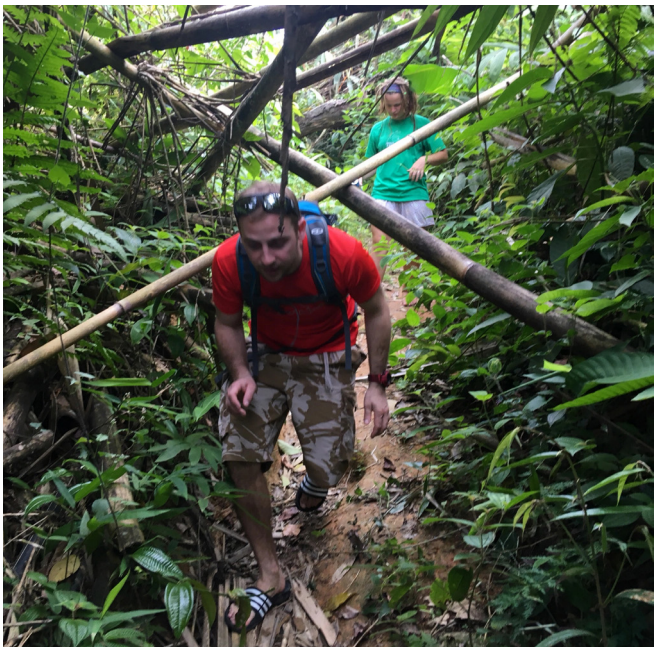

Ahmad si chtěl užít i čas s rodinou. Našli jsme si na mapě vodopády a vyrazili za nima. Cestou necestou, plantáží neplantáží, užívat si krásy přirody. Bylo super viďet, jak je pro Radima všecko nové a zajímavé, kdežto nám to už tak nějak zevšednělo asi.

Cestou jsme na rozcestí samozřejmě špatně odbočili a skončili na zázvorovém poli, tak jsme nějaký aspoň nabrali a napříč džunglí jsme se drápali do bahnitého krpálu. Cestičku jsme naštěstí našli, jen nás dokusali komáři. Pak už se stačilo prodrat popadanýma bambusama přes cestu a po chvíli se mohli osvěžit pod vodopádem. Nádhera a tak chladnější přirodní vodu jsme naposled potkali v Íránu, takže paradajs. Cesta zpátky už byla bez zatoulání, jen jsme byli moc rádi, že jsme nešli o půl hoďky později. Za celou cestu tam jsme potkali jen pár pracantů a dětí, nikdo kdo by se hnal k vodopádu, ale cestou zpátky se tam hrnula skupina asi 30 turistů.

Zpátky v kempu jsme si s Ahmadovou rodinkou poseděli, ale moc nepokecali. Nějak jim do řeči s náma nebylo, tak jsme si aspoň zahráli kostky a šli brzo spát.

Ráno se zdálo být krásné, poseděli jsme před pokojíkem a kecali a snídali. Jenže pak se to stalo. Na 5 minut nikdo nezůstal venku, jen pár věcí od snídaně na lavičce a mezi nimi power banka a Kájin telefon. Když se tam pro něj vrátila, už tam nebyl. Zamknutý a zaheslovaný nový ajfoun, který nikomu k ničemu nebude, a on ho někdo stopil a suprovní Radimovu powerbanku tam nechal. Pořádný hlupák, ale aspoň nevzal všecko. Dvě hodiny jsme se stresovali, hledali, ptali se všech a nic jsme nedopátrali. Navíc v něm byla kupa fotek, které by sedly tady do článku a už nejsou, tak je to teď graficky osekané. No, nemělo cenu tam zůstavat, tak jsme sedli k Ahmadovi do auta a jeli k němu domů, dali si chvíli pohody a on nám slíbil, že nás hodí na letiště. Už bylo pomalu na čase, tak jsme dali ještě večeři v reštice, nakoupili si jídlo na cestu a na letiště dorazili úplně akorát. K bráně jsme sice dobíhali těsně pred zavíračkou, ale všichni nás pustili jen na imigračním divně hleděli na speciální víza v našem pasu, ale problém nebyl, tak uvidíme, co nám řeknou v Austrálii.

„Vrátit se tam kde jste začali není stejné jako nikdy nevyjet."

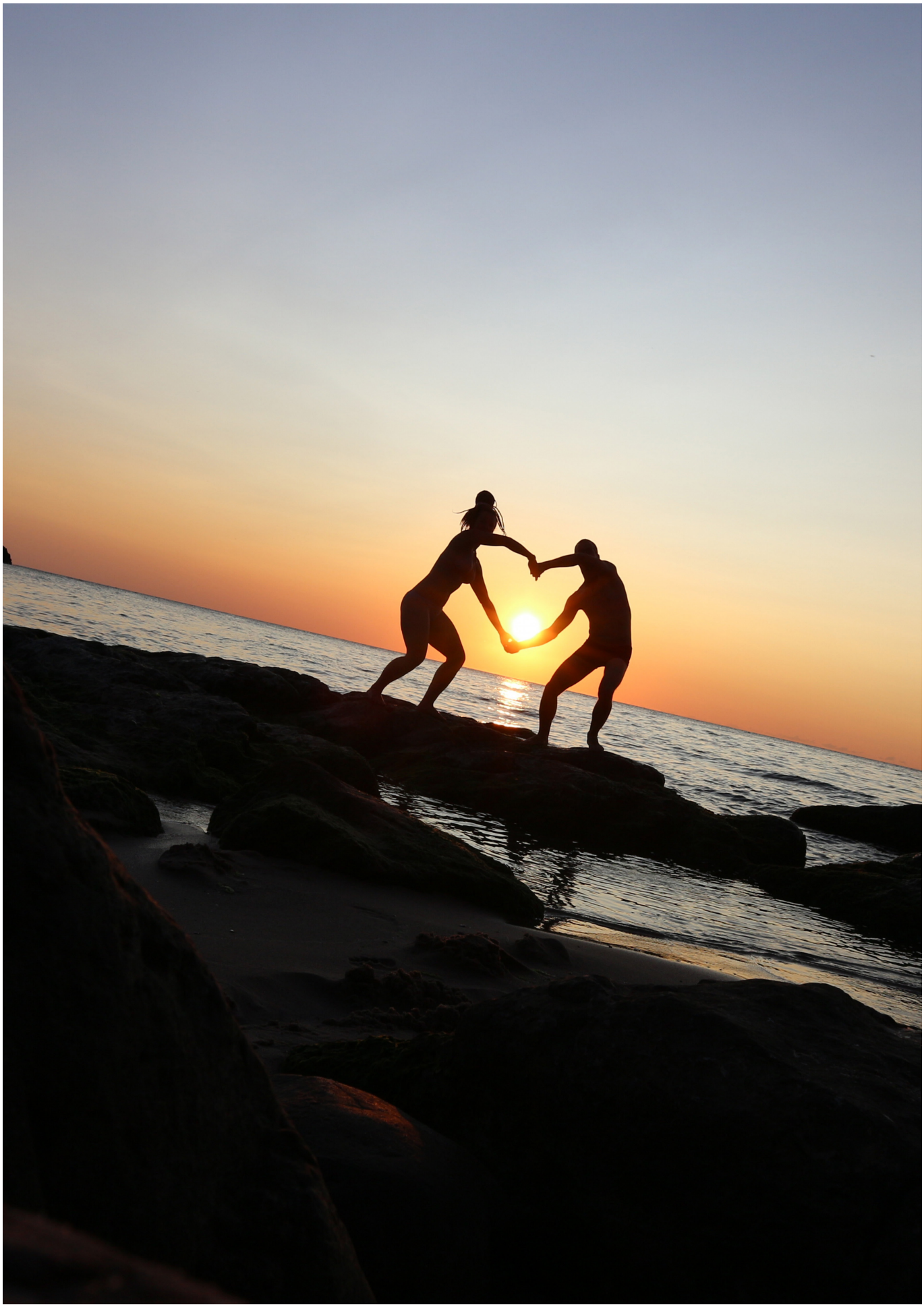

Tahle svatba sice není "čistě oddílová" (kdy se berou dva členové ŠESTKY) jako u Zuba a Báry nebo Martina a Gabči, ale je to první "skautská" svatba u ŠESTKAŘKY, která v oddíle aktivně prožila životní etapu "světluška - vůdkyně" a spojuje svůj život s mužem, který je taky se skautingem aktivně propojen.
Z osobního setkání vím, že v jednom velkém skautském společenství vzniklo údajně 54 manželství. Po půlstoletí bylo zjištěno, že se rozpadly snad jen dvě či tři.
To, že se berou dva skauti, tedy určitě není žádná záruka šťastného a dlouhotrvajícího manželství, je to ale dobrý předpoklad, že se vydaří i když moderní doba přináší nová úskalí a trendy.

*Na vzniku **ŠESTÁKU SPECIÁL PRO KÁJU A VÍTKA** se podíleli: Kája, Vítek, Rex, Pazič, Murzílek, Štěpánka, Jiřík, Klíště, Tovaryšek, Fanta a Lenka, Verča, Irča a Dazul.*

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro : .....

ZÁKLADY
JUNÁCTVÍ